Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39
29 ΙΟΥΝΙΟΥ 19





ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὅροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 39—29 Ἰουνίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Ποῖαι αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς φιλαργυρίας ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως.

Ἡ νύκτα μὲ τὰ μαῦρα κρέπια της εἶχε καλύψει τὴν γύρω φύσιν καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τὸ φτωχόσπιτο τοῦ μπάρμπα-Ἀλέξη, ποὺ ἦτο γνωστὸς σ' ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ τὴν φιλαργυρία του καὶ τὴν τσιγγουνιά του.

Ὅλοι τὸν ἤξεραν, ὅλοι τὸν ἔδειχναν σ' ὅλους μὲ τὸ δάκτυλο καὶ ἔφευγαν μακριά του μήπως τοὺς μεταδώσῃ τὸ μικρόβιον τῆς φοβερᾶς αὐτῆς νόσου, τῆς φιλαργυρίας. Καὶ νὰ τώρα, μόλις νύκτωσε μ' ἕνα κερὶ στὸ χέρι ἄνοιξε μιὰ πόρτα, ποὺ τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα ἄδειανὸ τελείως δωμάτιον μικρόν, σκοτεινόν, ἀκάθαρτον. Τί θἄκανε ἐκεῖ, τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Ἔτσι θὰ διηρωτᾶτο ἐκεῖνος, ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε. Καὶ ὅμως ὁ μπάρμπα-Ἀλέξης ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ἐργασίαν του. Κάπου ἐκεῖ, σ' ἕνα μικροσκοπικὸ μπαουλάκι εἶχε κρυμμένον τὸν θεόν του, αὐτὸν ποὺ ἐλάτρευε, αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον ἐμόχθησε καὶ ἐμοχθοῦσε ἐργαζόμενος, σὰν σκυλί, σὰν σκλάβος. Καὶ ἐπερίμενε τώρα νὰ νυκτώσῃ, νὰ ἔλθῃ νὰ μετρήσῃ γιὰ χιλιοστὴ ἴσως φορὰ τὰ χρήματά του, νὰ τὰ ψαύσῃ, νὰ τὰ χαϊδέψῃ, νὰ τὰ θαυμάσῃ, νὰ εὐχαριστηθῇ. Καὶ ἐνῷ ἐμετροῦσε καὶ ἡ καρδιά του κτυποῦσε χαρωπά, ἐνῷ ἕνα χαμόγελο, τὸ μοναδικὸ ἴσως τῆς ἡμέρας, στὰ χείλη του ἀνθοῦσε, μιὰ σκέψις ἔμμονος τὸν καταλαμβάνει. Κι' ἂν μοῦ τὰ κλέψουν. Ποῦ νὰ τὰ κρύψω; Ποῦ; Πῶς; Καὶ τὸ σαράκι ἄρχισε νὰ κατατρώγῃ τὴν ψυχήν του.

Φτωχέ, δυστυχισμένε ἄνθρωπε. Ἂν σοῦ τὰ κλέψουν τί θὰ χάσῃς; Θὰ στερηθῇς μήπως τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανες, ὅταν ἄνοιγες σπλαγχνικὰ τὸ χέρι σου γιὰ νὰ ἀνακουφίσῃς τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ παρηγορήσῃς τὴ μάνα, ποὺ βλέπει τὸ παιδί της νὰ καίγεται μὲ πυρετόν, γιὰ νὰ δώσῃς στὸν πεινασμένο λίγο ψωμὶ καὶ στὸν διψασμένο λίγο νερό;

Θὰ στερηθῇς τὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἔνοιωθες τὸν ἑαυτόν σου εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σου καὶ τὸν κόπον σου. Ἢ μήπως θὰ στερηθῇς, σὰν σοῦ τὰ κλέψουν, τὰ ὡραῖα φαγητά, τὰ ὡραῖα ἐνδύματα, τὸ ὄμορφο σπιτάκι σου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔνοιωθες τὸν ἑαυτόν σου εὐτυχισμένον τόσο πολύ. Τίποτε, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ στερηθῇς, διότι τίποτε δὲν εἶχες γιὰ νὰ τὸ χάσῃς. Θὰ στερηθῇς μόνον λίγο χρῆμα, ἄχρηστον, ὄχι γιατὶ εἶναι ἄχρηστόν, ἀλλὰ διότι σὺ τὸ ἠχρήστευσες. Γιατὶ λοιπὸν στενοχωρεῖσαι;

Φτωχέ, δυστυχισμένε ἄνθρωπε! Τί κερδίζεις ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν σου; Τὴν πεῖνα καὶ τὸ κρύο κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἔ; χά! χά! χά! ὅλοι θὰ γελάσουν εἰς βάρος σου ὄχι τόσον διότι πεινᾷς, ὅσον διότι πεινᾷς ἐνῷ ἔχεις, κρυώνεις ἐνῷ θὰ μποροῦσες καὶ σὺ νὰ ζῇς σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Πόσον διαφορετικὸς ὅμως εἶναι ὁ οἰκονόμος ἄνθρωπος ἀπὸ σένα! Δὲν εἶναι αὐτὸς ἄσωτος, δὲν εἶναι σπάταλος, δὲν εἶναι ὅμως καὶ φιλάργυρος σὰν καὶ σένα. Τὸν βλέπεις νὰ εἶναι τακτικὸς εἰς ὅλα του. Ξέρει πόσα θὰ ξοδέψῃ διὰ τὸ φαΐ του, πόσα γιὰ τὴν ἔνδυμασίαν του καὶ φυλάσσει ἔπειτα ἕνα μικρὸν μέρος γιὰ νὰ τὄχῃ στήριγμά του στὰ γηρατειά, γιὰ νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἑαυτό του, τὴν πατρίδα του, τὸ κράτος. Μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ θὰ ἀνακουφίσῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, θὰ ὠφελήσῃ τὴν πατρίδα του ἱδρύων πτωχοκομεῖον, γηροκομεῖον, σχολεῖα, ἐὰν δύναται, εἰδεμὴ βοηθῶν καὶ συνεισφέρων καὶ οὗτος εἰς τὴν ἵδρυσίν των.

Ὁ οἰκονόμος δὲν ἔχει ὡς σκοπόν του τὰ χρήματα, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιῇ ὡς μέσον ἵνα ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, ἐνῷ ὁ φιλάργυρος σκοπόν του ἔχει τὸ χρῆμα καὶ μόνον αὐτό. Δὲν βλέπεις πόσον εὐγενικὰ φέρονται στὸν οἰκονόμο ἄνθρωπον οἱ χωριανοί σου; Δὲν βλέπεις πῶς ζητοῦν νὰ συναναστρέφωνται μὲ αὐτὸν ἐνῷ ἐσένα ὅλοι σὲ ἀποφεύγουν σὰν μιαρὸν καὶ μολυσμένον; Εἶσαι λοιπὸν τυφλός; Νὰ κύτταξε καὶ θὰ ἰδῇς ἀμέσως. Στὴν οἰκογένειαν τοῦ οἰκονόμου ὅλα εἶναι χαρούμενα καὶ γελαστά. Τὰ παιδιά του εἶναι καλοαναθρεμμένα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀσωτείαν καὶ τὴν σπατάλην, βαδίζοντα στὸν ἴσιον δρόμον τῆς προόδου καὶ τῆς εὐτυχίας. Μὰ τὰ δικά σου; Ὦ! Τὰ δικά σου! Ποιὸς ξέρει ἂν μισήσουν πολὺ τὴν φιλαργυρίαν καὶ καταντήσουν ἔπειτα ἄσωτα, διεφθαρμένα, ἢ ἂν ἀπὸ τὰς πολλὰς στερήσεις γίνουν κλέπται, ἀπατεῶνες, ἄνθρωποι ἐπιβλαβεῖς διὰ τοὺς ἑαυτούς των μὰ καὶ γιὰ τὴν πατρίδα των.

Πόση, πόση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς φιλαργυρίας καὶ τοῦ οἰκονόμου!

Καὶ ἕνας τυφλὸς δύναται νὰ τὴν διακρίνῃ καὶ εἷς ἀνόητος νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ μόνον ὁ φιλάργυρος τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος του τὸ ὀλέθριον λατρεύει τὸν Σατανᾶ, θεοποιεῖ τὸ χρῆμα. Θεέ μου, τί τύφλωσις εἶναι αὐτή! Ἂς μιμηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἐμεῖς τὸν οἰκονόμον κι' ἂς μισήσωμεν τὴν φιλαργυρίαν, τὴν μητέρα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς καταφρόνιας.

Ἐν Ἱεραπέτρᾳ τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1939.

Μαρία Ν. Κοπανάκη
Μαθήτρια ΣΤ' Τάξεως

ΓΟΝΙΜΕΣ ΙΔΕΕΣ

Ἀπὸ τὴν Ε. Ο. Ν. ἐβγῆκαν ὡς τώρα πολλὲς ἰδέες, ἄλλες περισσότερο, ἄλλες ὀλιγώτερο γόνιμες. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ βγοῦν ἀκόμη περισσότερες εἰς τὸ μέλλον. Ἅμα ἔχῃ κανεὶς νὰ κάμνῃ μ' ἕναν τόσο ζωτικὸ καὶ δυναμικὸ κόσμο, ὅπως εἶναι ὁ κόσμος τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων, δὲν μπορεῖ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ σκέπτεται στατικά. Εἶναι ἀπεναντίας ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴν φύσι τοῦ ἔργου του, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνήσυχη καὶ ἀπαιτητικὴ εἰς τὴν ἀνησυχία της ψυχολογία τοῦ παιδόκοσμου, νὰ εὑρίσκεται σὲ συνεχῆ ἀναζήτησι καὶ σὲ συνεχῆ μέριμνα πῶς θ' ἀνακαλύπτῃ κάθε φορὰ καινούργια ἐνδιαφέροντα καὶ καινούργιες ἀπασχολήσεις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐχρειάσθη καὶ πολὺ ἡ διοίκησις τῆς Ὀργανώσεως νὰ σπάζῃ τὸ κεφάλι της εἰς τὴν ἀναζήτησιν συνθημάτων καὶ σκοπῶν, γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ζωηρὴ ἔφεσι κινήσεως καὶ δράσεως ποὺ φέρνουν μέσα τους οἱ νεαρὲς ἀνθρώπινες ἡλικίες. Ἡ ἴδια ἡ ἑλληνική μας ζωή, ἡ βραδυπορημένη καὶ ἀνοργάνωτη, ἔδιδε μόνη της ἄφθονα τὰ συνθήματα καὶ τοὺς σκοπούς, εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ὀργανώσεως δὲν ἔμενε παρὰ νὰ συντάσσῃ τὰς δυνάμεις της καὶ νὰ τὰς καθοδηγῇ μεθοδικά, συστηματικά, ὠργανωμένα γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ πληθωρικὰ προσεφέροντο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωή. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ πρῶτες ἐξορμήσεις, ἀλλοῦ καλὰ συντονισμένες καὶ ἐπίκαιρες, ἀλλοῦ κάπως σπασμωδικὲς καὶ ἐρασιτεχνικές, εἰς τοὺς πλέον ποικίλους τομεῖς τῶν ἔργων κοινῆς ὠφελείας. Ζημίες, βέβαια, δὲν ἔχουν προκύψει πουθενά, καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν αὐτό. Τὰ ὀφέλη ὅμως δὲν ἦσαν παντοῦ ἴσα. Ἕνα ὅμως μεγάλο, πολὺ μεγάλο κέρδος ἐπήγασεν ἀπὸ τὰς πρώτας ἐξορμήσεις. Κατεδείχθη εἰς τὴν πρᾶξιν πόσον μεγάλη ἦτο ἡ δύναμις τῆς νεότητος, ποὺ ἐφθείρετο ἄσκοπα, ἀκατεύθυντη, ἀδέσποτη καὶ ἀκαθοδήγητη, ὡσὰν τὴ φωτιὰ ποὺ ἀνάβει τυχαῖα καὶ κατατρώγει τὴν ἴδια της τὴν ὕλη, καὶ ἐδόθη εἰς ὅλους ν' ἀντιληφθοῦν τί πολλὰ καὶ χρήσιμα γιὰ τὸ σύνολον ἔργα εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν μ' αὐτὴν τὴν δύναμι, τώρα ποὺ ἔχει συνταχθῆ καὶ πειθαρχηθῆ καὶ χρησιμοποιεῖται συνδυασμένα καὶ μελετημένα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν μεμονωμένα, κατὰ τόπους, μὲ τὴν χρησιμοποίησι τῆς μυϊκῆς ἐργασίας τῶν παιδιῶν εἰς τὴν διάνοιξιν ἀθλητικῶν γηπέδων, εἰς τὴν ἀνέγερσιν χώρων διὰ παιδιὰς καὶ κατασκηνώσεις, εἰς τὴν ἀποξήρανσιν τελμάτων, εἰς ἀναδασώσεις, ἐγκεντρισμοὺς ἀγρίων δένδρων καὶ δενδροφυτεύσεις γενικώτερον, ὕστερα ἀπὸ τὰς προτύπους καλλιεργείας, ποὺ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τὸ περασμένο φθινόπωρον ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἐπιχειρηθοῦν, καὶ ποὺ δὲν εἶναι ὅλα ὅλα μαζὶ παρὰ ἀρχινήματα, ποὺ θὰ συνεχισθοῦν ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρὸς συστηματικώτερα καὶ θ' ἁπλώνωνται εἰς ἔκτασιν καὶ θὰ βελτιώνωνται εἰς ποιότητα, γιατὶ εἶναι ἀπεριόριστα τὰ περιθώρια ἐπεκτάσεως ποὺ τὸ καθένα τους παρουσιάζει, ἡ Ὀργάνωσις δίδει νέα συνθήματα ἐξορμήσεων ἐργασίας εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ ἰδέα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν Ἀρχηγόν, προνομιακῶς τρόπον τινά, τὴν συλλογὴν τοῦ ἀπορριπτομένου μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν του χάρτου, εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα, εἶναι θαυμασία, γιατὶ καὶ χωρὶς δυσκολίες καὶ χωρὶς πολὺν κόπον ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ πραγματοποιουμένη θὰ θεραπεύσῃ πολλοὺς πρακτικοὺς σκοπούς. Πρῶτα - πρῶτα θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν ἐγχώριο βιομηχανία ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς πρώτης ὕλης ποὺ τῆς χρειάζεται καὶ ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὴν προμηθεύεται ὁ Τόπος σήμερα, ἐξ αἰτίας τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν. Ἔπειτα γιατὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα ἀξιόλογον ἔσοδον εἰς τὴν ἰδίαν τὴν Ὀργάνωσιν, ποὺ ὅλοι ξέρομε πόσον γλίσχροι εἶναι οἱ οἰκονομικοί της πόροι, ἰδίως ὅταν τοὺς συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τοὺς σκοπούς της καὶ μὲ τὰς ἀνάγκας ποὺ ἔχει νὰ ἐξυπηρετῇ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς ποὺ θὰ διαταχθοῦν νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἔργον τῆς συλλογῆς αὐτῆς θὰ τὸ κάμουν μὲ ὅλη τὴν χαρούμενη ζωηρότητα ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἡλικίαν των καὶ ποὺ δίδει ἕναν τόνον φαιδρᾶς ἑορτῆς εἰς κάθε των προσπάθειαν. Ὅση δὲ εἶναι ἡ βεβαιότης μας γιὰ τὴν χαρούμενη προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν θ' ἀναλάβουν καὶ θὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν οἱ νέοι τῶν Φαλάγγων, ἄλλη τόση εἶναι ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία ὁλόκληρος, μὲ καμάρι ἀληθινὸ θὰ βοηθήσῃ καὶ θὰ διευκολύνῃ αὐτὸ τὸ ἔργον. Ἄλλη θαυμασία ἰδέα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως εἶναι αὐτὴ μὲ τὴν συλλογὴν τοῦ ταπεινοῦ χαμομηλιοῦ τῶν ἑλληνικῶν ἀγρῶν. Ἡ σχετικὴ ἐργασία ἀνετέθη ἐγκαίρως εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου καὶ προχωρεῖ πολὺ καλά. Τὸ χαμομῆλι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀρωματικὰ καὶ φαρμακευτικὰ βότανα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ποὺ ἐλάχιστα ἢ καθόλου δὲν τὰ ἔχομε ἐκμεταλλευθῆ. Ἡ δοκιμὴ ποὺ ἐπιχειρεῖ ἐφέτος ἡ Ὀργάνωσις καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο εἶναι σημαντική. Δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὸ τί θὰ δώσῃ εἰς ὄγκον ἡ συλλογὴ καὶ γενικὰ τί ἀντιπροσωπεύει ὅλη ἡ ἑλληνικὴ παραγωγὴ χαμομηλιοῦ. Ἔπειτα καὶ αἱ συνθῆκαι τοῦ πολέμου εἶναι φυσικὸ νὰ δυσκολεύουν καὶ αὐταὶ γιὰ σήμερα τὴν ἀναζήτησιν ἀγορῶν ἐξωτερικῶν διὰ τὴν ἄμεσον τοποθέτησίν του. Μ' ὅλα αὐτὰ καλὸ εἶναι ὅτι γίνεται ἡ ἀρχή. Καὶ πρὸ πάντων ὅτι δημιουργεῖται ζήτημα. Ὅταν αὔριο θὰ ὑπολογισθῆ τὸ ποσὸν τοῦ χαμομηλιοῦ ποὺ ἐμάζεψαν τὰ παιδιά, θὰ ἰδοῦμε πόσο ἀπὸ αὐτὸ ἠμπορεῖ ν' ἀπορροφήσῃ ὁ Τόπος καὶ τί ἀπομένει γιὰ ἐξαγωγὴ καὶ θὰ φροντίσωμε νὰ βροῦμε πελατεία γιὰ τὸ πλεόνασμα. Θὰ γίνῃ καὶ ἡ προπαγάνδα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ μάθουν οἱ Ἕλληνες νὰ πίνουν περισσότερο χαμομῆλι, ποὺ εἶναι κατὰ πολὺ φθηνότερο καὶ ὑγιεινότερο ἀπὸ τὸ τσάϊ ποὺ φέρνομε ἀπὸ ἔξω καὶ ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς ἂν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ φέρωμε καὶ αὔριο καὶ ποὺ τέλος, τὸ κάτω - κάτω, μποροῦμε περίφημα νὰ τὸ στερηθοῦμε καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμε μὲ τὰ διάφορα ἀρωματικὰ βότανα, ποὺ μᾶς δίδει ἄφθονα ὁ Τόπος μας. Τὸ κέρδος ὁπωσδήποτε καὶ ἐδῶ θὰ εἶναι μεγάλο. Καὶ τὸ μεγαλύτερο δὲν θὰ εἶναι τὸ ἔσοδο ποὺ θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ Ταμεῖον τῆς Ὀργανώσεως. Θὰ εἶναι ἡ ἄσκησις τῶν νέων εἰς τὴν ἐργασίαν. Καί, τὸ εἴπαμε τόσες φορές, δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο μέσον ἀγωγῆς γιὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους τόσον τέλειον καὶ ἀσφαλὲς ὅπως ἡ ἐργασία. Αὐτὴ ἀναπτύσσει καὶ τονώνει τὰ σώματα, περισσότερο ὅμως μορφώνει καὶ πλάθει τὶς ψυχές. Σφυρηλατεῖ ἦθος. Καλλιεργεῖ ὑπερηφάνους καὶ εὐθεῖς καὶ ἀνεξαρτήτους χαρακτῆρας. Κάμνει τὰ μυαλὰ θετικά, τὴν σκέψι τίμια καὶ καθαρὴ καὶ ξάστερη, λυτρωμένη ἀπὸ τὶς χίμαιρες καὶ τὶς οὐτοπίες, ποὺ εἶναι καρποὶ τῆς ἄνεργης ζωῆς καὶ ποὺ αὐτὲς εἶναι οἱ σπουδαιότερες αἰτίες τῶν σημερινῶν συμφορῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Προστατεύει ἀπὸ τὶς διαλυτικὲς ὑπερβολὲς τῆς φαντασίας καὶ τῶν φαντασιώσεων καὶ ὅσο γονιμοποιεῖ τὶς ὑλικές, ἄλλο τόσο ἀξιοποιεῖ τὶς ἠθικὲς δυνατότητες ποὺ φέρνει μαζί του τὸ παιδὶ καὶ ποὺ ἀπὸ αὐτὲς θὰ διαμορφωθῆ ὁ κατοπινὸς πολίτης καὶ ἄνθρωπος. Τὸ ἐξοικειώνει ἐγκαίρως μὲ τὴν ζωὴν καὶ μὲ τὸν ἀγῶνά της καὶ τὸ ὁπλίζει ἀρτίως, ὥστε νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένο ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ βρεθῇ μιὰ μέρα, ἀπότομα, ἀπαράσκευο στὸν ἀγῶνα αὐτὸν καὶ νὰ μὴν τὸν φοβᾶται, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀντικρύζῃ χαρούμενα, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ παλέψῃ καὶ θὰ νικήσῃ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς ἐναντιότητες ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας.

Ὅλοι ἴσοι ἀπέναντι τοῦ ἐπιουσίου

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἦταν πάντα ἕνας λαὸς φτωχὸς σὲ ὑλικὴ εὐμάρεια, μὰ πλούσιος σὲ πνεῦμα καὶ γενναῖα αἰσθήματα καὶ ἀρετὰς ποὺ πάντα ἐκυριάρχησαν στὴ μακρὰ σταδιοδρομία του. Καὶ εἴτε γιατὶ οἱ περιωρισμένοι πόροι τοῦ τόπου δὲν τοῦ ἔδωκαν ποτὲ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖο γιὰ τὴ συντήρησι, εἴτε γιατὶ ὄχι λίγο καὶ οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες εὐνοοῦν τὴν περιωρισμένη κατανάλωσι, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς διακρίνεται γιὰ τὴν ὀλιγάρκεια καὶ τὸ λιτοδίαιτο, χωρὶς αὐτὰ νὰ ξεσποῦν εἰς βάρος τῆς ὑγείας του. Αἱ διακρίσεις τοῦ πλούτου στὴν Ἑλλάδα δὲν ἦσαν ποτὲ τόσο κτυπητὲς ὅσο σὲ ἄλλες χῶρες, καὶ ἡ ἀναλογία τῶν πλουσίων πρὸς τοὺς πτωχοὺς δὲν ἦταν ποτὲ μεγάλη. Μὰ καὶ οἱ λεγόμενοι πλούσιοι στὸν τόπο μας στὴ γενικότητα δὲν ἐπαρουσίαζαν τὰ σημάδια ἐκεῖνα, ποὺ χαρακτηρίζουν σὲ ἄλλες χῶρες τοὺς καπιταλιστὲς καὶ τοὺς πλουτοκράτες μὲ τὶς σπατάλες καὶ τὶς ἐπιδείξεις ἐκεῖνες, ποὺ δικαιολογημένα ἐξεγείρουν τὸν ἐργαζόμενο κόσμο καὶ τὸν κόσμο τῆς περιωρισμένης ζωῆς.

Ἔτσι λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο λαὸ ἡ παγκόσμιος πολεμικὴ νεροποντὴ μὲ τὶς οἰκονομικές της συνέπειες βρίσκει τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ φυσικὰ προετοιμασμένο νὰ δεχθῇ, χωρὶς κόπο, ὅλους τοὺς ἀναγκαίους περιορισμοὺς καὶ ὅλες τὶς θυσίες ποὺ ἡ περίστασι ἢ ἔκτακτη ἀναγκάζει τὸ Κράτος νὰ ἐπιβάλῃ.

Ὁ Ἀρχηγός, ἐξαγγέλλων προχθὲς τὰ ἀσήμαντα περιοριστικὰ μέτρα ποὺ ἐπέβαλαν τὴν καθιέρωσιν δελτίων σὲ μερικὰ εἴδη τροφίμων, γνωρίζει ὅτι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν γενικὴ ἐπιδοκιμασία τῆς καθαρὰ νοικοκυρίστικης ἐθνικῆς φροντίδος του, αἱ συστάσεις του γιὰ τὴν οἰκονομία καὶ τὴν περισυλλογὴ στὴ δύσκολη αὐτὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο ἐποχή, βρίσκουν τὸ πιὸ προετοιμασμένο ἔδαφος νὰ τὶς δεχθῇ, γιατὶ μαζὶ μὲ τὴν ψυχική του προετοιμασία γιὰ τὶς ὁποιεσδήποτε θυσίες ποὺ καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ τοῦ ζητηθοῦν, ξέρει ὅτι δὲν εἶναι λέξεις ἁπλαῖ, ἀλλὰ πρᾶγμα ἐκεῖνο ποὺ στὶς ἀνακοινώσεις του τονίζει:

«... Νὰ ἐξασφαλίσωμε τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνη στὴν κατανομὴ τῶν ἀναγκαίων ἐφοδίων γιὰ τὴ ζωὴ ὅλων τῶν πολιτῶν χωρὶς καμμιὰ διάκρισι μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν».

Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ σπίτι μου συμβαίνει νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πυκνοκατῳκημένες συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς εἶμαι ὅλη τὴν ἡμέρα κυκλωμένος ἀπὸ παιδιά, πὼς ἀκούω τὶς κουβέντες τους, πὼς βλέπω τί κάνουν, πῶς παίζουν καὶ πῶς συμπεριφέρονται. Ποιὰ σημασία ἔχουν ὅλα αὐτὰ δὲν χρειάζεται νὰ τὸ τονίσω ἰδιαιτέρως. Ἡ συμπεριφορὰ φανερώνει τὸ ἦθος τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴν ἐσωτερή του ψυχή. Τὸ γαλλικὸ λόγιο ποὺ διακηρύσσει «dis moi qui tu fréquentes, je te dirai qui tu es» (πές μου ποιὸν συναναστρέφεσαι, θὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι), εἶχε πάντα ἀξία καὶ θἄχη πάντα. Ἕνα παιδὶ βέβαια ποὺ συχνάζει στὸ καφενεῖο, παίζει χαρτιά, ἢ κάνει συντροφιὲς ποὺ δὲν ταιριάζουν στὴν ἡλικία του, διαβάζει βιβλία ἀκατάλληλα, φανερώνει εὐθὺς ἀμέσως ποιὰ κατεύθυνσι πῆρε ἡ ἀνατροφή του. Καὶ μὲ λύπη μου ἔβλεπα πὼς πλήθαιναν τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχαναν καθημερινῶς τὴν παιδική τους ἀφέλεια καὶ σεμνότητα. Στοὺς δρόμους ἔπαιζαν χρήματα, ἐβωμολοχοῦσαν, ἀπέβαλλαν σιγὰ-σιγὰ κάθε σεβασμό, ἐδιάβαζαν βιβλία ἀληθινὰ τερατώδη.

Μοῦ συνέβη μιὰ μέρα νὰ βρίσκωμαι στὸ τράμ. Στὰ πρῶτα καθίσματα εἶχαν καταλάβει θέσεις τέσσερις γυμνασιόπαιδες. Εἶχαν τὸ ὕφος θρασύ, τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο καὶ συζητοῦσαν ὄχι βέβαια γιὰ τὶς ἐξετάσεις τους, ἢ γιὰ κάτι ἀνάλογο, παρὰ μόνο γιὰ κάποιον ἀστέρα τοῦ κινηματογράφου. Ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὸ σύμπαν, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὸν πρόσθιο ἐξώστη εἰσῆλθε στὸ ὄχημα μιὰ γρηούλα, ποὺ ὁ ὁδηγός, ἄνθρωπος μὲ καρδιὰ γεμάτη καλωσύνη, τὴν πῆρε ἀπὸ μπρὸς κατὰ παράβασιν τῶν κανονισμῶν. Ἐπίστευα πὼς μὲ τὴν ἴδια αὐθόρμητη κίνησι θὰ ἐσηκώνοντο ἀμέσως καὶ οἱ τέσσερις μαθηταὶ νὰ προσφέρουν τὴ θέσι τους στὴν γρηούλα. Κάθε ἄλλο ὅμως, ἐξακολουθοῦσαν θρασύτατα τὴν συζήτησί τους ὡς τὴν ὥρα ποὺ κάποιος ἐπιβάτης, ὄρθιος, τοὺς εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ προσφέρουν μιὰ θέσι στὴ γρηούλα, ποὺ κλονιζόταν στ' ἀδύναμά της πόδια. Ἕνα βλέμμα περιφρονητικὸ ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ὁμολογῶ πὼς γιὰ πρώτη φορὰ σκέφθηκα τὴ στιγμὴ ἐκείνη πώς, πράγματι, τὸ ξύλο ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν παράδεισο. Εὐτυχῶς, τὴν ἴδια σκέψι ἔκαναν κι' ἄλλοι ἐπιβάται καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι οἱ θρασεῖς μικροὶ ἀναγκάσθηκαν στὴν πρώτη στάσι νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ὄχημα.

Αὐτά, ἂς τὸ ξαναπῶ, πρὶν λίγα χρόνια. Τὴν ἀλλαγὴ τοῦ νομίσματος τὴν ἀντίκρυσα προχθές.

Ἕνας ἐπαρχιώτης βρέθηκε δὲν ξέρω πῶς στὴν εἴσοδο τοῦ Ζαππείου καὶ ρωτοῦσε πῶς θὰ πήγαινε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν. Εἶχε ὅμως πρώτη φορὰ φθάσει στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσα κι' ἂν τοῦ ἔλεγαν δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη. Κανένας δὲν βρισκόταν νὰ τὸν πάη πενῆντα μέτρα παραπάνω γιὰ νὰ τοῦ δείξη σωστὰ τὸ δρόμο του. Τὴν ὥρα κείνη, ἀκριβῶς, φάνηκαν νὰ περνοῦν δυὸ μικροὶ Φαλαγγῖτες. Ἄκουσαν τὴ συζήτησι κι' εὐθὺς ἀμέσως χωρὶς καμμιὰ συνεννόησι μεταξύ τους προχώρησαν κι' οἱ δυὸ κατὰ τὸν ἐπαρχιώτη καὶ προσεφέρθησαν νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ Ὑπουργεῖο. Ἔτσι, ὅσοι ἔδιναν τὶς συμβουλές τους καὶ τὶς ὁδηγίες τους στὸν ἐπαρχιώτη ἐπῆραν ἕνα μάθημα τοῦ ὁποίου εἶχαν ἀσφαλῶς ἀνάγκη.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἀνέβαινα πάλι στὸ σπίτι μου μὲ τὸ τράμ. Δυὸ Φαλαγγῖτες ἐκάθηντο καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὴν συγκέντρωσι ποὺ εἶχαν. Ἦσαν κατασκονισμένοι καὶ ἡ κούρασι ἀποτυπωμένη στὰ πρόσωπά τους. Ὅπως καὶ μὲ τὴ γρηούλα, ὁ ὁδηγὸς ἐπέτρεψε σ' ἕναν ἀνάπηρο πολέμου νἀνέβη ἀπὸ ἐμπρὸς καὶ νὰ προχωρήση εἰς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὀχήματος. Στὸ τράμ εἶχαν καταλάβει θέσεις νέοι καὶ νέες, μερικοὶ μεσόκοποι καὶ πλῆθος ἀνθρώπων, ποὺ τὴν ἴδια ὑποχρέωσι εἶχαν ὅλοι καὶ τὴν ἴδια εὐγνωμοσύνη ἔπρεπε νὰ χρεωστοῦν στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔδωσε τὰ νειᾶτα του καὶ τὴν ἀρτιμέλειά του στὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι ὅμως ἐξακολουθοῦσαν τὴ συζήτησί τους, τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος τους. Οἱ δυὸ Φαλαγγῖτες δὲν εἶχαν προσέξει τὸν ἀνάπηρο' ὅταν ὅμως τὸν ἐπρόσεξαν, πετάχθηκαν πάνω, τὸν χαιρέτισαν κι' ἔσπευσαν νὰ τοῦ δώσουν τὴ θέσι τους. Ὁ ἀνάπηρος τοὺς ἐκοίταξε, ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἐκείνη τὴ στιγμὴ συγχώρησε ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο ποὺ τόσο λίγο ἤξερε νὰ ἐκτιμήση τὴ θυσία, μπρὸς στὴν καινούργια Ἑλλάδα ποὺ ἐπρόβαλλε τόσο σεμνή, τόσο εὐγνώμων, τόσο ἐνάρετη. Κι' οἱ Φαλαγγῖτες ὄχι μόνο τὴ θέσι τους ἔδωσαν, ἀλλὰ καὶ σὰν ἐπρόκειτο νὰ κατέβη τὸν ἐβοήθησαν, γιατὶ ὅπως ἐστηριζόταν στὰ δεκανίκια τοῦ ἦταν δύσκολο.

Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ ἐπεισόδια. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅμως ποὺ βλέπω στὴν πυκνοκατῳκημένη συνοικία μου γεμίζουν ἀγαλλίασι τὴν ψυχή μου. Τὰ Ἑλληνόπουλά μου, ὅπως στὰ δικά μας τὰ παιδικὰ χρόνια, τραγουδοῦν πατριωτικὰ τραγούδια, ὀνειρεύονται τὰ ἐξωφρενικώτερα πράγματα, ἀλλὰ τὰ ὀνειρεύονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα' εἶναι περήφανα γιὰ τὴν πατρίδα τους. Στὸ δρόμο δὲν κυκλοφοροῦν πιὰ ὁμάδες παιδιῶν ποὺ μὲ τὴ συμπεριφορά τους προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησι' δὲν βωμολοχοῦν, δὲν παίζουν κορώνα γράμματα, στὰ καφενεῖα δὲν βλέπει κανεὶς γυμνασιόπαιδες νὰ παίζουν πρέφα. Ἡ νέα Ἑλληνικὴ γενεὰ σταθερή, σεμνή, ἑλληνοπρεπής, ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο της. Ἕνα δρόμο φωτεινὸ γιὰ τὴν ἴδια, μὰ ποὺ θἆναι φωτεινὸς καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιατὶ στὰ γερά της τὰ μπράτσα, στὴν ἀτσαλένια ψυχή της, στὴν περηφάνειά της θὰ στηριχθῇ αὔριο ἡ πατρίδα.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ὁ Ἀρχηγὸς ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἰδεολογικῶν ἀρχῶν, τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, δηλαδὴ τῆς νέας Ἑλλάδος καὶ τῆς νέας γενεᾶς.

Γράμματα στους νέους

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ

Εἶναι μερικὲς ἀνθρώπινες ἐκδηλώσεις πού, μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὶς νομίζει κανεὶς μικρὲς κι' ἀσήμαντες· καὶ πράγματι, αὐτὲς καθ' ἑαυτές, σὰν μιὰ φυσιολογική, μηχανικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία. Κι' ὅμως ἔρχονται περιπτώσεις ποὺ οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς παίρνουν βαθύτατο νόημα κι' ἀνυπολόγιστην ἀξία: τὸ νόημα ποὺ τοὺς δίνει ἡ ποιότης τῶν αἰσθημάτων ποὺ ἐκφράζουν, τὴν ἀξία ποὺ ἀντλοῦν ἀπὸ τὸ βαθος, τὸ βάρος, τὴν ἁγνότητα καὶ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου ποὺ ἀποκαλύπτουν.

Τί εἶναι ἡ χειραψία ποὺ ἀνταλλάσσουμε κάθε μέρα μ' ἕνα σωρὸ γνωστοὺς κι' ἀγνώστους; Μιὰ ἁπλῆ κίνησι, ἕνα κοινότατο σφίξιμο δυὸ χεριῶν. Κι' ὅμως σκεφθῆτε πόσο μεγάλη διαβάθμισι αἰσθημάτων ἐκφράζει ἡ μικρὴ αὐτὴ χειρονομία, ἀπὸ τὴ μηχανικὴ ἐκδήλωσι τοῦ πιὸ τυπικοῦ κι' ἀδιάφορου χαιρετισμοῦ ὡς τὴν πιὸ ζεστὴ ἔκφρασι ἀληθινῆς φιλίας, ἢ τὴ συγκινημένη, ἄφωνη συμμετοχὴ σ' ἕναν μεγάλο πόνο.

Τὸ ἴδιο, σὲ πολὺ μεγαλύτερο βαθμό, καὶ γιὰ τὸ βλέμμα. Τί ἀφάνταστη ποικιλία ἐκφράσεων, τί πλοῦτος καὶ τί πλάτος αἰσθημάτων κρύβονται μέσα στὴ μικρή, τὴ στιγμιαία λάμψι μιᾶς ματιᾶς!

Καὶ ἀκριβῶς γιὰ ἕνα τέτοιο βλέμμα θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα, ἀγαπητοί μου Φίλοι. Στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τῆς Ἐδέσσης εἶχε ἐνσκήψει τὸν περασμένο Ἀπρίλη μιὰ θανατηφόρος ἐπιδημία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν προσβληθῆ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Τὸ σχολεῖο ἔκλεισε κι' οἱ δασκάλοι ἀνεφέρθησαν στὸν Νομάρχη, ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἐπὶ τόπου τὸν Νομίατρο καὶ τὸν Περιφερειακὸ Διοικητὴ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ πρῶτος, ὡς γιατρός, ἐφρόντισε γιὰ τὴν ἰατρικὴ περίθαλψι τῶν ἀρρώστων καὶ τὴν ὅλη ὑγιεινὴ τοῦ χωριοῦ. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἀπέβλεψε περισσότερο στὴν τόνωσι τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἀσθενῶν καὶ γενικώτερα τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν κατοίκων.

Ἀνάμεσα στὰ προσβληθέντα παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεως ἦταν καὶ ὁ μικρὸς σκαπανεὺς Ἰωάννης Δημούλτσης, ποὺ ἦταν βαρειὰ κι' ἐπικίνδυνα ἄρρωστος. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπροσπάθησε νὰ ἐμπνεύση θάρρος κι' αἰσιοδοξία τόσο σ' αὐτόν, ὅσο καὶ στὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του ποὺ ἔκλαιαν ἀπελπισμένες, κι' ἐγύρισε στὴν ἕδρα του. Σὲ λίγες μέρες ἔλαβε ἀπὸ τὸν μικρὸ σκαπανέα τὸ ἀκόλουθο γράμμα, ποὺ σᾶς τὸ παραθέτω αὐτούσιο, ἀκόμα καὶ μὲ τὶς ἀνορθογραφίες του.

«Ἀγαπημένε μας Διοικητά. Τώρα ποῦ ἔγινα καλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς εὐχαριστήσω Ἐσᾶς καὶ τοὺς Δασκάλους μας ποὺ τόσο ἐνδιαφερθήκαται γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅλα τὰ Σκαπανάκια τοῦ χωριοῦ μας. Στὸ νοῦ μου μένει ἀκόμα τὸ στοργικό σας βλέμμα. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι, μένω συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή σας στὸ μακρινὸ μας χωριό μας. Μὲ σεβασμὸ Ἰωάννης Δημούλτσης, τάξη Δ', Σκαπανέας 3 Λόχου Ἁγίου Ἀθανασίου».

Ἐπροσέξατε, ἀγαπητοί μου, ποιὸ πρᾶγμα τοῦ εἶχε κάμει μεγαλύτερη ἐντύπωσι κι' εἶχε μείνει στὸ νοῦ του καὶ θᾶμενε ἀσφαλῶς γιὰ πάντα; Μᾶς τὸ λέει τὸ ἴδιο τὸ σκαπανάκι: «Στὸ νοῦ μου μένει ἀκόμα τὸ στοργικό σας βλέμμα». Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο, ἡ πιὸ μεγάλη προσφορὰ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ Διοικητής του: τὸ στοργικό του βλέμμα. Δηλαδή: ἡ καλωσύνη, ἡ εὐγένεια, ἡ ψυχικὴ ἐπαφή, ἡ ἀλληλεγγύη. Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸ πιὸ χρήσιμο, τὸ πιὸ θεραπευτικό, τὸ πιὸ δυναμωτικὸ φάρμακο, ὠφέλησε κι' ἐζωογόνησε κι' ἐτόνωσε τὸν μικρὸ ἄρρωστο ἕ ν α β λ έ μ μ α, ἕνα ζεστό, γλυκὸ βλέμμα ἀγαθότητος καὶ συμπόνιας, ποὺ ἔπεσε μέσα του σὰν γερὸς καὶ γόνιμος σπόρος ὑγείας καὶ ζωῆς.

Χαρὰ στὴν ψυχή, ἀγαπητοί μου φίλοι, χαρὰ σὲ κάθε ψυχὴ ποὺ μπορεῖ νὰ δεχθῆ μέσα της, νὰ καλλιεργήση καὶ νὰ μεταδώση τὸν θεῖον αὐτὸν σπόρο τῆς Ἀγάπης!

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη
Μελῆς Νικολαΐδης

Ἐγὼ τώρα ζητῶ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ νὰ συντρέξῃ τὰς ἀρχὰς στὸ ἔργο αὐτό, ἀλλὰ καὶ δηλῶ συγχρόνως ὅτι θὰ παταχθῇ ἀμείλικτα ὅποιος προσπαθήσῃ νὰ ἀποθηκεύσῃ ἢ νὰ ἀποκρύψῃ τρόφιμα, ἢ νὰ ζητήσῃ νὰ αἰσχροκερδήσῃ, ἢ ὁπωσδήποτε θελήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὶς περιστάσεις εἰς βάρος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχουν νὰ συμμορφωθοῦν ἐπακριβῶς μὲ τὰ κυβερνητικὰ μέτρα καὶ θὰ κατανοήσουν ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ δὲν ἔχει χαρακτῆρα ἁπλῆς μόνον ὑποταγῆς στοὺς νόμους καὶ στὰς κυβερνητικὰς ἀποφάσεις, ἀλλὰ καὶ ὅτι μὲ τὰς σημερινὰς περιστάσεις ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους ἐκπλήρωσιν καθήκοντος ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας.

Ἀπὸ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ τὴν καθιέρωσιν τῶν δελτίων τροφίμων.

«ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ»

Ὁ Ἀρχηγὸς μίλησε στὴ Μαλακάσα σ' ἑπτὰ χιλιάδες ἐργαζόμενα μέλη τῆς Ὀργανώσεώς μας γιὰ τὴ θέσι τῆς Ἑλλάδος μπροστὰ στὸ φαινόμενο πόλεμος. Σύντομα καὶ καθαρὰ καθώρισε τὴ θέσι τῆς Ἑλλάδος στὴ σημερινὴ τρομακτικὴ σύγκρουσι καὶ εἶπε: «Δὲν ἔχουμε σκοπὸ νὰ ζητήσουμε νὰ πάρουμε ἐκεῖνο ποὺ ἀνήκει στοὺς ἄλλους... ἀλλὰ ἔχουμε καὶ μεῖς τὸ δικό μας, τὸ ὁποῖον δὲν θ' ἀφήσουμε ποτὲ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας...».

Κι' ἀπὸ πρῶτα, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τότε κι' ἔπειτα διαβάζω στὰ μάτια κάθε Ἕλληνος καὶ πρὸ παντὸς στὰ μάτια κάθε νέου μιὰ ἀπόφασι. Ποτέ, οὔτε καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἔστω καὶ μιὰ σπιθαμὴ γῆς ἢ θάλασσας Ἑλληνικῆς δὲν θὰ πατηθῇ ἀπὸ κανένα, ὅσο ἰσχυρὸς κι' ἂν εἶναι. Ὅ,τι ἀποκτήθηκε μὲ τὸ αἷμα τῶν προγόνων μας καὶ ἀξιοποιεῖται μὲ τὸν ἱδρῶτα τὸ δικό σας, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ Ἑλληνικό. Ἀπὸ τὴν 4η Αὐγούστου νοιώθουμε τὸ βάρος τῆς κληρονομίας μας καὶ τὴν ἱστορική μας ἐποχή. Αἰσθανόμαστε πὼς εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων καὶ τῶν Σαλαμινομάχων, γνωρίζουμε πολὺ καλὰ ὅτι σελίδες ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, μόνο ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία παρουσιάζει. Πουθενὰ τοῦ κόσμου, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, οἱ μητέρες, οἱ γυναῖκες, ἢ οἱ ἀδελφές, δὲν παρέδιδαν τὰ ὅπλα στοὺς ἀγαπημένους τους μὲ τὴν ἐντολή: «ἢ τὰν ἐπὶ τᾶς». Ὁ Ἑλληνισμὸς στὴ μακραίωνη διαδρομή του ἀγωνίστηκε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία του ἐναντίον κατὰ πολὺ μεγαλυτέρου ἐχθροῦ καὶ ἐνίκησε. Στὸ πεῖσμα δὲ κάθε λογικῆς, τὸ 1821 ὀρθώθηκε μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ ἐγκρέμισε μιὰ ἀπέραντη αὐτοκρατορία ἐπανακτῶντας τὴν ἐλευθερία του. Ἔτσι καὶ σήμερα, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, θὰ σηκωθοῦμε ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, καὶ πρὸ παντὸς οἱ νέοι, καὶ θὰ φράξουμε τὸ δρόμο σ' ὅποιον τολμήσῃ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στοὺς κάμπους, στὰ βουνὰ καὶ στὰ ἀκρογιάλια τῆς πιὸ ὤμορφης, τῆς πιὸ γλυκειᾶς πατρίδας τοῦ κόσμου, τῆς Ἑλλάδας μας. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔχουμε τὴν ψυχὴ τῶν Τριακοσίων τοῦ Λεωνίδα καὶ φυλᾶμε κατ' ἐντολὴ τοῦ Ἔθνους τὶς Θερμοπύλες τὶς Ἑλλάδος. Δὲν θὰ παραβιασθοῦν παρὰ τότε, ὅταν καὶ ἡ τελευταία Ἑλληνικὴ καρδιά, ὅπου γῆς εὑρίσκεται, θὰ παύσῃ πλέον νὰ κτυπᾷ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασί μας.

Γ. Μυλωνᾶς

Στό περιθώριον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, τῆς ὁποίας Πίστις καὶ Σκοπὸς εἶναι ἡ ὁλοκλήρωσις τοῦ εὐρυτάτου περιεχομένου τῆς τριλογίας Πατρὶς - Θρησκεία - Οἰκογένεια, δύναται εὐλόγως νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι χωρὶς καμμίαν παρόρμησιν ἔξωθεν ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν μελῶν της καὶ δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐκαλλιέργησεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χιλιάδων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τόσον ἐπίμονα καὶ ἐντατικὰ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, ὥστε τὴν κατέστησε ψυχικὴν πλέον τὴν ἀνάγκην τῶν μελῶν της.

Τὰ δελτία κινήσεως τῶν σχηματισμῶν τόσον τοῦ κέντρου, ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀναφέρουν τακτικώτατα τὸν ἀνελλιπῆ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἑορτὰς ἐκκλησιασμὸν τῶν νέων τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ προσπάθεια τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνόρθωσιν τῆς νέας γενεᾶς ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου συναγωνιστοῦ πιστεύουν εἰς τὴν ἐθνικὴν τριλογίαν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἀπόλυτον ἐπικράτησίν της.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ Ε.Ο.Ν.

Δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἡρακλείου διὰ τὴν περισυλλογὴν ὑπὸ τῶν σχηματισμῶν της τοπικῆς λαογραφικῆς ὕλης. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις ἀπὸ πολλοῦ ἐξέδωκε σχετικὰς διαταγὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ εὐχαρίστως βλέπομεν τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς εἰς περιφέρειαν μάλιστα, ἡ ὁποία ἔχει πλούσιον καὶ πολύτιμον λαογραφικὸν ὑλικόν. Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος ἀσχολοῦνται ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας πεδίου τούτου, τὸ ὁποῖον τόσον σχετικὸν εἶναι μὲ τὰ ἔργα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐθνικῆς μας Ὀργανώσεως καὶ τόσην συμβολὴν δύναται νὰ παράσχῃ εἰς τὴν ὅλην ἱστορικὴν μας περισυλλογήν. Θρῦλοι, παραμύθια, νανουρίσματα, γνωμικά, τραγούδια, παροιμίαι ἄγνωστοι, ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες, ἄγνωστοι ἥρωες καὶ τόσα ἄλλα παρουσιάζουν ἕνα εὐρὺ πεδίον ἐρεύνης, περισυλλογῆς καὶ διαφυλάξεως ὑπὸ τὴν αἵρεσιν βέβαια τῆς πιστῆς ἀντλήσεως καὶ καταλλήλου γλωσσικῆς διατυπώσεώς των.

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Πρέπει νὰ τονισθῇ καὶ πάλιν, μὲ τὴν ἰδίαν κατηγορηματικότητα, ὅτι οὔτε τὰ ραγδαῖα γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, οὔτε ἡ ἀπότομος καμπὴ ποὺ ἐσημειώθη ἐξ αἰτίας των εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ φοβεροῦ πολεμικοῦ δράματος, δὲν δικαιολογεῖ, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς καὶ τοὺς λαοὺς τῆς ἰδικῆς μας Ἀνατολῆς, καμμίαν ἀναθεώρησιν ἢ μεταβολὴν τῆς στάσεως τὴν ὁποίαν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πολέμου ἐχαράξαμεν. Ἀπεναντίας τὴν δικαιώνει ἀκόμη περισσότερον. Στερεώνει τὴν γενικὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὀρθότητά της καὶ καθιστᾷ ἀκόμη καταφανεστέραν δι' ὅλους τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπαρασαλεύτου ἐμμονῆς εἰς αὐτήν.

Ἀπομένει βέβαια πάντοτε νὰ καταδείξουν αἱ ἐπικείμεναι ἐξελίξεις, ἂν καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία διεμορφώθη ἐσχάτως εἰς τὴν Μεσόγειον, θὰ δυσχεράνῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ ἤδη ἀρκούντως δύσκολον ἔργον τῆς προσαρμογῆς μας καὶ κατὰ τίνα τρόπον θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν παραγωγικὴν καὶ οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν χωρῶν μας. Πρέπει, πάντως, ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν θὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῶν γεγονότων, ὅσαι καὶ ἂν πρόκειται νὰ προστεθοῦν νέαι δυσχέρειαι εἰς τὰς ἤδη ὑφισταμένας, νὰ μὴν ἐλαττωθῇ τὸ θάρρος μας καὶ ἡ θέλησίς μας νὰ τὰς ὑπερνικήσωμεν καὶ ἀνατρέψωμεν ἀλληλοβοηθούμενοι καὶ συνεργαζόμενοι, πυκνώνοντες τὰς συναλλαγὰς μεταξύ μας καὶ προσπαθοῦντες ν' ἀντικαθιστῶμεν εἰς τὰς χρήσεις μας κάθε προϊὸν ποὺ ἐσυνηθίσαμεν νὰ εἰσάγωμεν ἀπὸ ἄλλας ἀγορὰς καὶ ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς τὸ προμηθεύουν οἱ γείτονες. Ἐφόσον εἶναι κοινὴ μεταξύ μας καὶ ἴση ἡ κατανόησις τῆς πρωταρχικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει δι' ὅλην τὴν περιοχήν μας καὶ διὰ τοὺς λαοὺς της ἡ διατήρησις της ἐκτὸς τῆς πολεμικῆς ζώνης, κάθε ἐγχείρημα προωρισμένον νὰ ἐξυπηρετῇ αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ κάθε θυσία ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ ἐγχείρημα τοῦτο, θὰ εἶναι μικρὰ καὶ ἀσήμαντος.

Ἕως τώρα ἡ συμβολὴ τῆς Βαλκανικῆς μας Συνεννοήσεως ἀπεδείχθη ἀποφασιστικὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης εἰς τὴν περιοχήν μας. Εἶναι τώρα καιρὸς νὰ καταδειχθοῦν αἱ ἱκανότητές της καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς δυνατῆς αὐταρκείας τῆς οἰκονομίας τῶν λαῶν της. Ἡ ἐπιτυχία της εἰς τὸ δεύτερον αὐτὸ πεδίον θὰ κατασφαλίσῃ καὶ θὰ κατοχυρώσῃ τὴν πρώτην. Τὸ ἔργον δὲν θὰ εἶναι βέβαια καθόλου εὔκολον, ἀφοῦ, λίγο πολύ, ὁ βαθμὸς τῆς οἰκονομικῆς καὶ τεχνικῆς ἀναπτύξεως ὅλης τῆς νοτιοανατολικῆς μας Εὐρώπης εἶναι ἴσος καὶ κοινὸς περίπου ὁ χαρακτὴρ τῆς οἰκονομίας της. Μολονττοῦτο ὑπάρχουν πολλὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ οἰκονομία τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Τουρκικῆς Ἀνατολῆς ἀλληλοσυμπληροῦται. Εἰς τὰ σημεῖα αὐτὰ χρειάζεται ν' ἀφιερώσωμεν ὅλην μας τὴν προσοχὴν ἀπὸ κοινοῦ καὶ νὰ προσπαθήσωμεν μὲ κάθε τρόπον, καὶ μὲ θυσίας ἀκόμη, ἐὰν θὰ χρειασθοῦν, νὰ τὰ εὐρύνωμεν καὶ νὰ τὰ ἐπαυξήσωμεν. Ἔτσι θὰ καταδείξωμεν, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὸν βαθμὸν τῆς ὡριμότητός μας καὶ τὴν ἱκανότητά μας νὰ προσαρμοζώμεθα εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν καιρῶν, νὰ κατανοοῦμεν καὶ νὰ προλαμβάνωμεν τὰς ἐπιταγὰς τῆς ἱστορικῆς ὥρας, τὴν ὁποίαν διανύομεν. Συγχρόνως θὰ πολλαπλασιάσωμεν τὴν στερεότητα τῆς ἑνώσεώς μας καὶ θὰ καταστήσωμεν διεθνῶς περισσότερον ἐπιβλητικὴν τὴν ἰσχύν της καὶ ἴσως ἴσως θὰ κατωρθώσωμεν — ἐὰν ἡ θέλησίς μας κατισχύσῃ μέχρι τέλους καὶ δὲν μᾶς κατακλύσουν ἀπρόβλεπτοι ἐμπλοκαί — νὰ ἐξέλθωμεν ὅλοι ὁμοῦ οἱ λαοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν μετέχουν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως, μὲ τόσον βαθεῖαν τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἑνότητός μας ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινότητα τῶν ἱστορικῶν μας τυχῶν καὶ μὲ τόσον ηὐξημένας τὰς ὑλικάς μας δυνάμεις, ὥστε νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν ἄνθησιν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δηλαδή, ἐκ τῶν παναρχαίων στοιχείων καὶ τῶν ὑψηλῶν ἀληθειῶν, τῶν ὁποίων εἴμεθα κληρονόμοι καὶ φορεῖς, ἑνὸς νέου, ἀνταξίου τῆς γεωγραφικῆς μας περιοχῆς καὶ τῆς ἱστορίας της πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, καθ' ἣν ὥραν παρακμάζει ὁ πολιτισμὸς τῆς Δύσεως.

Στό περιθώριον

Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν νησίδα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, παρὰ τὸν Ναύσταθμον, ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἵδρυσε Ναυτικὴν Βάσιν διὰ τὴν ναυτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν στελεχῶν της. Ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς χώρας θὰ προσέλθουν κατ' αὐτὰς στελέχη τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἐκπαιδευθησομένων, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ὁποίων θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς καὶ θὰ διαρκέσῃ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τὰ οὕτω δὲ ἐκπαιδευόμενα στελέχη θὰ χρησιμοποιοῦνται κατόπιν ὑπὸ τῶν οἰκείων Περιφερειακῶν Διοικήσεων διὰ τὴν ναυτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κατὰ τόπους μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Εἶναι βέβαια περιττὸν νὰ ὑποδείξωμεν καὶ νὰ ἐξάρωμεν τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ νέου τούτου μέτρου τῆς Ε. Ο. Ν., διότι εἶναι αὐτονόητος. Ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ κανείς, ὅτι ἡ θάλασσα ὑπῆρξε πάντοτε διὰ τὴν Ἑλλάδα στοιχεῖον ζωῆς, προόδου, δόξης καὶ πολιτισμοῦ καὶ ὅτι πρὸς τὴν θάλασσαν ἀκριβῶς αὐτήν, τὴν ὡραίαν καὶ δοξασμένην Ἑλληνικὴν θάλασσαν, ὁδηγεῖ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐντατικώτερον τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα ἡ Ε. Ο. Ν., διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς στενοτέραν γνωριμίαν καὶ ἐπικοινωνίαν μαζί της, ἡ ὁποία θ' ἀνανεώσῃ καὶ θὰ στερεώσῃ περισσότερον τοὺς μεταξύ των δεσμούς, ποὺ ὑπῆρξαν πάντα τόσο γόνιμοι διὰ τὸ Ἔθνος.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ μείνῃ ὡς πρώτη καὶ μοναδικὴ ἐκδήλωσις τῆς Ε. Ο. Ν. ἡ συμβολὴ τῶν μελῶν της εἰς ἕνα ὑψίστης σημασίας κρατικὸν ἔργον, ὅπως εἶναι ἡ ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων καὶ ἡ διανομὴ τῶν δελτίων τροφίμων.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἔδωσε τὰ πρῶτα δείγματα τῆς συμβολῆς της εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς κρατικῆς μηχανῆς εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν, ὅτε ἔγιναν τὰ πρῶτα γυμνάσια παθητικῆς ἀεραμύνης.

Καὶ ἡ συμβολὴ ἐκείνη ἐβαθμολογήθη ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν Κοινωνίαν μὲ ἄριστα. Μὲ ἄριστα ἀσφαλῶς θὰ βαθμολογηθῇ καὶ ἡ νέα της προσπάθεια εἰς τὴν ἀπογραφὴν καὶ τὴν διανομὴν τῶν δελτίων.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΟΠΟΙΪΕΣ

ΤΟ ΕΥΖΩΝΙΚΟ

Δὲν θὰ σταματήσω σήμερα σ' ἕνα ὡρισμένο περιστατικὸ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου. Θὰ μιλήσω γενικώτερα, ἀφιερώνοντας τὸ σημερινό μου σημείωμα, στὸ πιὸ ἔνδοξο, τὸ πιὸ ἀγαπημένο, τὸ πιὸ καμαρωμένο σῶμα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ: Ἐκεῖνο, ποὺ ἡ κορμοστασιὰ τῶν ὁπλιτῶν του, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ὁρμή, ἡ αὐταπάρνησις, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ ἀκατάσχετη ὁρμὴ των πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔσπερνε τὸν πανικὸ ἀνάμεσα στοὺς ἐχθροὺς καὶ στεφάνωνε μὲ τὴ νίκη τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα.

Πρόκειται γιὰ τὸν ἡρωϊκό, τὸν γοργόποδα εὔζωνο, τὸ θρυλικὸ τσολιᾶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου, τὸν ἀήττητο πολεμιστή, τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς λεβεντιᾶς, τῆς ταχύτητος, τῆς ἀνδρείας, τὸ καμάρι καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τὸ γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ, τοῦ χιλιοτραγουδημένου κι' ἀθάνατου, ὅπως χιλιοτραγουδημένος κι' ἀθάνατος εἶναι ὁ φουστανελλοφόρος στρατιώτης, νικητὴς πάντα καὶ τροπαιοῦχος, στὴν μάχη, φόβητρο πάντα στοὺς ἀντιπάλους.

Εἶναι τὸ εὐζωνάκι, ποὺ θὰ τὸ τραγουδάῃ πάντα ἡ Ἑλλάς:

Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ
εὐζωνάκι γοργὸ
ποὺ ζῶ στὸν κόσμο
τιμημένο.

Ποιὸς κουραμπιές,
ποιὸς ντιστεγκές
μπορεῖ νὰ βγῇ
μπροστὰ σὲ μένα;

Κι' ἀλήθεια:

Ἦταν μοναδικὸ τὸ σῶμα αὐτὸ στοὺς πολέμους μας. Ποιὸς ἔμπαινε πρῶτος στὴν καταδίωξι τοῦ ἐχθροῦ; Ὁ τσολιᾶς; Τὰ τσαρούχια του ἔπαιρναν φτερά. Ἡ φουστανέλλα του ἀνέμιζε, ἡ φούντα του πετοῦσε καὶ ὁ ἐχθρὸς ὑποχωροῦσε:

Φουστανέλλα, τσαροῦχι
φούντα, φεσ'
Καμάρ' λεβεντιὰ περηφάνεια
σωστός, διπλωμένος κατφὲς

Αὐτὸς ἦταν ὁ τσολιᾶς: Ὅπως τὸν περιγράφει ἀκόμη τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι:

Λεβεντιὰ καμαρωτὴ
μέσα σὲ βουνὰ καὶ δάση,
ποὺ προβάλλει μὲ σπαθὶ
τὴν πατρίδα νὰ δοξάσῃ...

* * *

Δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας καὶ ναύτας. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐμφανίσῃ τοὺς στρατιῶτες σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ ἀνδρείας ἀναλόγως στὸ ὅπλο τους... Ὅλοι εἶχαν τὴν ἴδια ἀνδρεία, ὅλοι εἶχαν τὴν ἴδια αὐτοθυσία, τὴν αὐταπάρνησι καὶ τὴν ἴδια ἀποφασιστικότητα τοῦ «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς» τῶν ἀρχαίων προγόνων των. Μὰ τὸ εὐζωνικό μας, ἦταν, σὰν τὸ πιὸ ἐλαφρὸ ὅπλο, ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν πρῶτο ἐμπρὸς στὴ φωτιά, κι' ὁ Ἕλληνας τσολιᾶς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ πολεμοῦσε τὶς περισσότερες φορὲς στῆθος μὲ στῆθος τὸν ἐχθρό, καὶ μὲ μόνο του ὅπλο τὴν καρδιὰ καὶ τὴν βουνήσια ἀλκὴ τοῦ ὀρεσίβιου Ρουμελιώτη, ἔτρεπε σὲ ἄτακτο φυγὴ τὸν ἐχθρό.

Τὸ εὐζωνικὸ καὶ ὁ εὔζωνος ἦταν θρῦλος, τόσο ποὺ κι' οἱ ἄλλοι στρατιῶται προτιμοῦσαν νὰ γίνουν εὔζωνοι καὶ τραγουδοῦσαν:

Τὸ εὐζωνικό, τὸ εὐζωνικὸ
τὸ εὐζωνικό, πολὺ τὸ ἀγαπῶ
Νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω
εἰς τὸ Μάνλιγχερ ἀπάνω!...

* * *

Εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1913 τὸ εὐζωνικὸ βρέθηκε πραγματικό, πρῶτο καὶ καλλίτερο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμψυχωτές του — καὶ γι' αὐτὸν θὰ ἀφιερώσῃ ἡ «Νεολαία» ἰδιαίτερο σημείωμα στὸ μεταπροσεχὲς φύλλο — ὁ ἥρως Βελισσαρίου τὸ ἐνεψύχωνε: Μαζί του ἀνέβαιναν οἱ εὔζωνοι στὶς βουνοκορφὲς κατὰ τρόπον ποὺ ὁ Διοικητὴς τοῦ συντάγματος, ἄλλος ἥρως κι' αὐτός, ὁ Παπαδόπουλος, ὅταν μιὰ χαραυγὴ τοὺς εἶδε ἀνεβασμένους στὴν κορυφογραμμή, ἐξέφρασε τὸ θαυμασμό του μὲ δύο λέξεις:



Τύπος εὐζώνου
(Σχεδίασμα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1913)

— Τοὺς βλέπετε αὐτούς; Εἶναι τὰ κατσίκια τοῦ Βελισσαρίου!

Πραγματικὰ κατσίκια στὴν ταχύτητα καὶ στὸ ἀνέβασμα τῶν πιὸ δυσβάτων κορυφῶν τῶν Μακεδονικῶν βουνῶν, ποὺ χάρις σ' αὐτούς, τὰ πατοῦσε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸ Ἑλληνικὸ πόδι, κι' ἡ Ἑλληνικὴ σημαία κυμάτιζε περήφανη στὶς πιὸ ψηλὲς κορυφές του.

Δὲν γνώριζε ἀνάπαυσι ὁ τσολιᾶς. Εἶχε τὴ μανία τοῦ ἀμειλίκτου κυνηγιοῦ τοῦ ἐχθροῦ ποὺ δὲν τὸ σταματοῦσε τίποτε, οὔτε ἡ πεῖνα, οὔτε ἡ δίψα οὔτε ἡ κούρασι...

Καὶ σὰν οἱ ἐχθροί, ποὺ στὸ ἀντίκρυσμά τους ἔφευγαν προτροπάδην, μὲ ὅλου τοῦ εἴδους τὰ μεταφορικὰ μέσα, οἱ εὔζωνοι δυσανασχετοῦσαν.

— Δὲν κάθουνται νὰ δοῦν; Παρὰ φεύγουν καὶ δὲν στέκουνται νὰ δοκιμάσουν τὴ λόγχη μας καὶ τὰ μπράτσα μας;

—Ἡσυχάστε, βρὲ παιδιὰ τοὺς παρακαλοῦσε ὁ ἀξιωματικός τους. Οἱ παλληκαράδες τὄστριψαν γρήγορα. Τί νὰ γίνῃ; Καθῆστε τώρα νὰ φᾶτε...

Τότε μόνον θυμόντουσαν πὼς ἦσαν εἰκοσιτετράωρο ὁλόκληρο νηστικοί!...

Καὶ ξακολουθοῦσαν τὴν καταδίωξι:

Πλήρωσε ἀκριβὰ μὲ τὸ αἷμα του τὸ εὐζωνικὸ τὶς τόσες ἐπιτυχίες του...

Τὸ πρῶτο σύνταγμα εὐζώνων εἶχε ἀποδεκατισθῆ.

47 ἀξιωματικοὶ καὶ 1549 ὑπαξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται εἶχον τεθῆ ἐκτὸς μάχης, πολλοὶ νεκροί, περισσότεροι τραυματίαι: ὁ Βελισσάριος, ὁ Γ. Κολοκοτρώνης, ὁ Ἰατρίδης, ὁ Μανωλίδης, ὁ Λυμπέρης, ὁ Τυρογιάννης, ὁ Ζητουνιάδης, ὁ Παπαδόπουλος, ὁ Πλατάκης, ὁ Τριανταφύλλου κι' ὁ Πετρουλάκης, ἀξιωματικοὶ ὅλοι τῶν εὐζώνων, ἔπεσαν εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς μαχόμενοι ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν: Ὑπὲρ πατρίδος καὶ πίστεως, συμβολὴ αἵματος τοῦ εὐζωνικοῦ, μαζὶ μὲ τοὺς ὁπλίτας του, εἰς τὴν κοινὴν θυσίαν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης στὴν ἡμερησία του διαταγὴ ἔγραφε τὰ ἀθάνατα αὐτὰ λόγια...

«Καὶ ἂν ὠλιγόστευσεν ἑπομένως ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τοῦ συντάγματος, θὰ πέσωμεν ὅλοι μέχρις ἑνός, ἀλλὰ τὸ σύνταγμα θὰ εἶναι καὶ θὰ μένῃ ἀήττητον, διότι τοιαύτη θὰ εἶναι ἡ θέλησις τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Βασιλέως καὶ ἀρχηγοῦ μας τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶναι τὸ σύνθημα μας.

Ἐμπρὸς καὶ πάντοτε ἐμπρός».

Καὶ τράβηξαν πάντα ἐμπρὸς μὲ τὴν βεβαιότητα:

Γιὰ τὴν Πατρίδα, ὅποιος χαθῇ
ποτέ του δὲν πεθαίνει.

Ἄγγ. Μεταξᾶς



ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΧΟΗΦΟΡΟΙ



2. (Συνέχεια)

Β.

Μ' ὅλο ποὺ ἀπὸ τὸ θρῆνο καὶ τὴ διήγηση τοῦ κοριτσιοῦ ὁ 'Ορέστης καὶ ὁ συντροφός του καταλαβαίνουν πὼς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ φίλους, σὰν προνοητικοὶ ποὺ εἶναι περιμένουν ἀκόμα κρυμμένοι ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὴν πικροδάφνη γιὰ νὰ παρακολουθήσουν καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια καὶ νὰ πειστοῦν περισσότερο.

Τώρα ἔπαψαν τὰ στηθοκοπήματα καὶ τὰ βογγητὰ καὶ ἡ 'Ηλέκτρα σηκώνεται ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ποὺ μερικὲς εἶναι, καθὼς φαίνεται, πολὺ μεγαλύτερές της στὰ χρόνια· γι' αὐτὸ καὶ τοὺς κρατᾶ κάποιο σεβασμὸ καὶ τὰς συμβουλεύεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Δουλεῦτρες μου καὶ κυβερνῆτες τοῦ σπιτιοῦ [μου
μιὰ καὶ στὴ λιτανεία τούτη μ' ἀκλουθᾶτε,
δῶστε μου καὶ γι' αὐτὸ τὴ συμβουλή σας [τώρα.
Τὶς χοὲς χύνοντας στὸν τάφο τοῦ πατέρα
τί τάχα νὰ τοῦ πῶ νὰ τὸν καλοκαρδίσω;

Νὰ πῶ, λέω, πὼς τοῦ τὰ στέλνει ἡ μητέρα μου, ὅπως κάνει μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν ξεχνᾶ τὸν πεθαμένον ἄντρα της, μὰ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾶ; "Η νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ στείλη στοὺς χαριστάδες γιὰ ἐκδίκηση μιὰ συμφορὰ ἀντάξια. Ξέρω ποὺ καὶ σεῖς, πιστές μου, μισᾶτε τὴ μάνα μου τὴ φόνισσα καὶ τὸν Αἴγισθο, ὅπως τοὺς μισῶ κι' ἐγώ· δῶστε μου λοιπὸν τὴ συμβουλή σας. Μιλῆστε χωρὶς φόβο γιατὶ ἐλεύτεροι καὶ δοῦλοι μπροστὰ στὴ μοῖρα καὶ τὸ θεὸ εἶναι ἴσοι κι' ὅμοιοι.

ΧΟΡΟΣ

Σέβομαι σὰ βωμὸ τὸν τάφο τοῦ πατέρα σου·
κι' ἀφοῦ προστάζεις θὰ μιλήσω ἀπ' τὴν καρ- [διά μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Σύμφωνος μὲ τὸ σεβασμὸ θἆναι ὁ λόγος σου.

ΧΟΡΟΣ

Τὸν τάφο ράντισε κι' εὐχήσου τοὺς καλούς.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποιοὺς τάχα πρέπει φίλους μου νὰ ὀνοματίσω;

ΧΟΡΟΣ

Τὴν ἑαυτή σου καὶ τοῦ Αἰγίστου τοὺς ἐχτρούς.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Θὰ κάμω εὐκὲς λοιπὸν γιὰ σένα καὶ γιὰ [μένα;

ΧΟΡΟΣ

Καὶ τὸν 'Ορέστη μὴν ξεχνᾷς ποὔναι στὰ ξένα.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Γειά σου καὶ τὸν μελέτησες στὴν ὥρα ἀπάνω.

ΧΟΡΟΣ

Κι' ἔπειτα φέρνοντας στὸ νοῦ σου τοὺς φο- [νιάδες...

ΗΛΕΚΤΡΑ

'Ορμήνεψέ μου τί νὰ πῶ γιατὶ δὲν ξέρω.

ΧΟΡΟΣ

Κάποιος γι' αὐτοὺς θεὸς εἴτε ἄνθρωπος νὰ [φτάση.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ νάρθῃ κριτὴς ἢ ἐκδικη- [τής;

ΧΟΡΟΣ

Πὲς μόνο κάποιος ποὺ θὰ πάρῃ τὸ αἷμα πίσω.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Κι' εἶναι σωστὸ ἀπ' τοὺς θεοὺς νὰ τὸ ζητήσω;

ΧΟΡΟΣ

Μὰ πῶς, δὲν πρέπει τὸν ἐχτρὸ νὰ τιμωρήσῃς;

"Υστερα ἀπ' αὐτὰ ἡ 'Ηλέκτρα χωρὶς δισταγμὸ πιὰ μήπως κάνει κάτι ποὺ δὲν εἶναι ἀρεστὸ στοὺς θεοὺς ἢ στὸν πεθαμένο πατέρα της παρακαλεῖ τὸν 'Ερμῆ τὸ χ θ ό ν ι ο νὰ κηρύξη σ' αὐτοὺς ποὺ ὁρίζουνε τὸν κάτω κόσμο, καὶ στὴ μάνα γῆ

ποὺ ὅλα γεννᾷ,
τὰ τρέφει καὶ τὸν σπόρο τους τὸν ξαναπαίρνει.

νὰ κηρύξη αὐτὴ τὴν εὐκὴ ποὺ θὰ κάμη ἀπάνω στὸ μνῆμα τοῦ ἀδικοσκοτωμένου γονιοῦ της.

Λυπήσου με, πατέρα, ἐμὲ καὶ τὸν 'Ορέστη
στὸ γονικὸ παλάτι νὰ σταθοῦμε ἀφέντες
κι' ὄχι σὰ δοῦλοι, καθὼς τώρα, πουλημένοι
ἀπ' τὴν ἴδια μάνα μας ποὺ πῆρεν ἄντρα
τὸν Αἴγιστο, τὸ συνεργάτη της στὸ φόνο
κι' ἀνένοιαστοι τοὺς κόπους σου γλεντοκο- [ποῦνε.
*Ω νὰ γυρίσῃ ὁ 'Ορέστης μ' ἕνα κάποιο τρόπο
σοῦ δέομαι πατέρα μου, κι' ἐπάκουσέ μου.
. . . .
Γιὰ μᾶς αὐτὰ παρακαλῶ, γιὰ τοὺς ἐχθρούς [μας
λέω νὰ φανῇ, πατέρα μου, ὁ ἐκδικητής σου
καὶ τοὺς φονιάδες νὰ πληρώσῃ ὅμοια μὲ φόνο.

Τελειώνοντας τὰ λόγια τοῦτα, ραίνει μὲ τὸ λαγήνι ποὺ κρατοῦσε τὸ μνῆμα, καὶ τὸ χῶμα, μ' ὅλο ποὔναι ὀγρό, πίνει εὐτὺς τὴ χ ο ή, σημάδι πὼς εἶναι καλόδεχτη καὶ πὼς οἱ εὐκὲς ποὺ ἔκαμε ἡ πικραμένη κοπέλλα θὰ ἐκπληρωθοῦνε.



Τίνος νἆναι τούτη ἡ πλεξούδα;

Οἱ δοῦλοι ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ρίχνουν τὰ λουλούδια ποὺ κρατοῦσαν μέσα στὰ πανέρια καὶ σύγκαιρα γονατίζοντας ἀρχίζουν πάλι τὸ μοιρολόϊ.

ΧΟΡΟΣ

Χύσετε δάκρυ θλιβερὸ
γιὰ τὸν ἀφέντη μας τὸ σκοτωμένο
νὰ μᾶς φυλάγῃ ἀπ' τὸ κακὸ
καὶ νἆναι σκέπη καὶ καταφυγή μας
τὸ μνῆμα του μὲ τὴ χ ο ή μας
ραντισμένο.

"Ακουσε, ἀφέντη, τὴ λαλιά μας
ἄκουσε, ἀφέντη, σεβαστέ,
μέσα ἀπ' τὴ σκοτεινὴ καρδιά μας.
'Ωϊμένα, ὢϊμέ.

Ποιὸ παλληκάρι δυνατὸ θἀρθῇ στὸ σπίτι λυ- [τρωτὴς
στὰ χέρια του κρατῶντας Σκυθικὸ δοξάρι
— τρανὸς πολεμιστὴς
ποὺ κυβερνᾷ μαχαίρι καὶ κοντάρι;

Γ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ 'Ηλέκτρα τὶς κόβει.

Σταθῆτε, λέει, ὁ πατέρας πῆρε πιὰ τὰ νεκρικὰ δῶρα του· φτάνει. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ μάθετε κάτι καινούργιο. Στὰ χέρια της κρατάει τὴν κομμένη πλεξοῦδα ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε ἀφήσει ὁ 'Ορέστης. Τέτοιο χάρισμα μόνο πολὺ συγγενεῖς καὶ φίλοι μπροροῦσαν νὰ κάμουν στοὺς πεθαμένους. Τίνος ἄραγε νὰ εἶναι; 'Απὸ ποιὸν νὰ προέρχεται τὸ χάρισμα; Καὶ τὰ μαλλιά, δές, εἶναι ὁλότελα ὅμοια μὲ τὰ μαλλιὰ τῆς 'Ηλέκτρας. "Ενα ὄνομα ἀνεβαίνει στὰ χείλια τους ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ τὸ προφέρουν. Μιὰ ὑποψία γιὰ κάποια ἀναπάντεχη κι' ἀπέραντη χαρὰ ποὺ κάνει τὴν καρδιά τους νὰ χτυπάη γοργὰ καὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὴν πιστέψουν.

ΧΟΡΟΣ

Μὴν εἶναι ἀλήθεια προσφορὰ κρυφὰ τοῦ 'Ο- [ρέστη;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Πάρα πολὺ μὲ τὰ μαλλιά του παρομοιάζει.

"Αλλη σκέψη ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ τὶς ἀπελπίζει. Μιὰ καὶ πουθενὰ δὲ φαίνεται θὰ πῇ πὼς ἔστειλε τὴν πλεξοῦδα αὐτὴ μὲ τρίτο πρόσωπο στὸν τάφο τοῦ πατέρα του. Θὰ τὄκανε ὅμως αὐτὸ ἂν εἶχε σκοπὸ νἄρθῃ ὁ ἴδιος πίσω στὴν πατρίδα;

ΧΟΡΟΣ

"Ωχ πάλι δάκρυα μ' ἀνεβάζουνε τὰ λόγια σου
ἂν ἴσως καὶ στὴ χώρα μας πιὰ δὲν πατήσῃ

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ μένα μάτωσε ἡ καρδιά μου καὶ πικρά- [θηκε
σὰ νὰ τὴν πέρασε σπαθὶ πέρα γιὰ πέρα
καὶ βούρκωσαν τὰ μάτια μου καὶ στάζουν [δάκρυ
ποὺ καυτερὸ κι' ἀκράτητο κυλάει πλημμύρα
μιὰ κι' εἶδα τὴν πλεξούδα αὐτή...

Καὶ καθὼς τὴν κρατάει στὰ χέρια

καὶ τὴν κοιτάζει ταλαντεύεται ἀνάμεσα στὴ χαρὰ καὶ τὴ θλίψη.

Ὦχ νάπαιρνε φωνὴ γλυκειὰ μαντατοφόρου
— ποὺ νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι καὶ νὰ ἡσυχάσω —
νὰ μᾶς μιλήσῃ ἂν εἶναι ἀπὸ κεφάλι ἐχτροῦ
νὰ τὴν πετάξω· εἴτε ἀπὸ κάποιονε δικό μας
ποὔθελε μὲ λαμπρὸ στολίδι νὰ τιμήσῃ
τὸν τάφο αὐτὸ καὶ τοῦ πατέρα μου τὴ μνήμη.

Καὶ γιὰ ν' αὐξήσῃ, θαρρεῖς, ἡ ταραχή της διακρίνει κάτω στὸ νοτισμένο χῶμα τὰ σημάδια ποὺ ἀπόμειναν ἀπὸ τὰ πόδια τῶν δύο νέων.

Μὰ νά πατημασιὲς στὸ χῶμα, ἄλλο σημάδι.
Χνάρια ἀπὸ δυὸ συντρόφους κι' ἄλλο πάλι ἐ-
[τοῦτο,
σὰν κάποιου ἀνθρώπου π' ἀκλουθοῦσε συνοδίτης
Ὢ πόνος ποὺ μὲ δέρνει κι' ὢ τί παραζάλη!

Ὁ Ὀρέστης ποὺ στέκει πάντα πίσω ἀπὸ τὴ ροδοδάφνη μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό του καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ μὰ καὶ δὲν πρέπει πιὰ νὰ κρύβεται. Ἡ Ἠλέκτρα ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος του. Ἐξ ἄλλου ἔμαθε ποιὲς εἶναι οἱ γυναῖκες αὐτές, καὶ γιατὶ ἦρθανε στὸν τάφο τοῦ πατέρα του. Ἴσα ἴσα λοιπὸν τοῦ παρουσιάζεται μιὰ περίσταση καλὴ — σὰ νὰ τὴ στέλνῃ, θαρρεῖς, ὁ θεὸς — νὰ συνεννοηθῇ μαζί τους, πότε καὶ πῶς πρέπει νὰ πάῃ στὸ παλάτι κι' ἀκόμα νὰ πληροφορηθῇ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται νὰ ξέρῃ γιὰ νὰ καταφέρῃ τὸ σκοπό του. Μὰ καὶ ἡ καρδιά του δὲ βαστᾶ ἄλλο νὰ βλέπῃ τὴν ἔρημη τὴν ἀδερφή του νὰ βασανίζεται τόσο!

Ἀκολουθεῖ λοιπὸν ἐδῶ μιὰ σκηνὴ ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ συγκινητικὲς καὶ ὄμορφες ποὺ μπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεὶς στὸ ἀρχαῖο θέατρο.

Καθὼς ἡ Ἠλέκτρα σκύβει στὸ χῶμα καὶ παρακολουθεῖ τὰ πατήματα, ὁ Ὀρέστης ἀναμερίζει τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα ποὺ τὸν ἔκρυβαν καὶ παρουσιάζεται μπροστά της.

Βέβαια ἡ κοπέλλα ξαφνιάζεται ποὺ παρουσιάζεται ἔτσι μπροστά της αὐτὸς ὁ ἄγνωστος.

— Ποιὸς νὰ εἶναι ἄραγε; Τί θέλει στὸν τάφο τοῦ πατέρα της. Τὴν ἄκουσε κι' εἶναι φόβος νὰ μεταπῇ τὰ λόγια της στοὺς ἐχθρούς. Ἀκόμα περισσότερο ξαφνιάζεται ὅταν ὁ χαριτωμένος αὐτὸς νέος τὴ χαιρετάει ἔτσι.

Ὅμοια καλόδεχτη ἀπὸ τοὺς θεοὺς εὐχὴ νὰ
[κάνῃς
ποὺ ἔτσι καὶ τ' ἄλλα σὲ καλὸ νὰ βγοῦν γιὰ
[μᾶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ τί καλὸ ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἶχα ὡς τὰ τώρα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Βλέπεις αὐτὸν ποὺ ἀπὸ καιρὸ νὰ δῇς πο-
[θοῦσες.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποιὸν ἄνθρωπο νομίζεις τάχα πὼς ποθοῦσα;

Μ. Ἀναστασίου

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Κάθε Φαλαγγίτης καὶ κάθε Φαλαγγίτισσα, κάθε Σκαπανεὺς καὶ κάθε Σκαπάνισσα, πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀγωνιστικὸς καὶ δημιουργικὸς φορεὺς τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου.



«Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ»

Πολλὲς φορὲς οἱ Ἕλληνες ποὺ θὰ κάνουν τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνία θὰ βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη νὰ διερωτηθοῦν: Τί ἀντιπροσωπεύει τάχα ὁ Παπαδιαμάντης στὰ γράμματά μας; Χίλιες φορὲς θὰ δοῦν τ' ὄνομά του δεμένο μὲ σελίδες ποὺ μιλοῦν βαθύτατα στὴν ψυχή. Χίλιες φορὲς θὰ σκεφθοῦν πὼς δὲν εἶναι τὰ μεγάλα μέσα, ἡ μεγαληγορία δηλαδὴ καὶ ὁ στόμφος ποὺ δίνουν τὴν ἀξία στὸ περιεχόμενο. Καὶ πρέπει νὰ τὸ ξέρουμε αὐτό: τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Σκιαθίτης λογοτέχνης ἔγραφε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ νεοελληνικὴ λογοτεχνία παρουσίαζε βαθύτατες ἐπιδράσεις, ἀναζητοῦσε τὸ δρόμο της καὶ ὁ στόμφος δὲν ἦταν πρᾶγμα ποὺ ἔλειπε ἀπὸ πολλοὺς γράφοντας. Δὲν εἶχε ὅμως τάχα ἐπιδράσεις καὶ ὁ Παπαδιαμάντης; Πιθανόν. Κάπως ὅμως ὑποσυνείδητες, γιατὶ τὸ ἐπάγγελμά του τοῦ μεταφραστοῦ τῶν ἐφημερίδων, μοιραίως, θὰ ἐπιδροῦσε πάνω του, ἐμμέσως ὅμως ὁ Παπαδιαμάντης εἶχε τὴν ἁπλότητα ὡς μέσον ἐκφράσεως, τὴν ἀβίαστο φράσι, τὴν ἀνεπιτήδευτη θεμελίωσι τῆς περιόδου, ὡς κύρια γνωρίσματα. Ὁ Παπαδιαμάντης ἄνοιξε τὰ στενὰ ὅρια τῆς λεγομένης ἠθογραφίας καὶ τὴν τοποθέτησε πάνω στὴν ἀληθινὴ καὶ στέρεή της βάσι. Καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τώρα — περισσότερο ὅμως στὴν ἐποχὴ τοῦ Παπαδιαμάντη — ἡ ἠθογραφία ἦταν μιὰ διαζωγράφισις χαρακτήρων, ἕνα εἶδος τυπικὰ ντόπιο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἡ ἠθογραφία; Εἶναι γιὰ ὅσους οἱ ὁρίζοντές του κλείνονται στὰ ὅρια τῆς αὐλῆς του καὶ ὅλα ὅσα βρίσκονται σ' αὐτὴ εἶναι πράγματι μὲ ἐξωτερικὲς φόρμες καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐσωτερικότητα. Στὴν οὐσία τὰ πράγματα εἶναι πολὺ διαφορετικά. Ὅλες οἱ ἐθνικὲς λογοτεχνίες εἶναι συνδεδεμένες μὲ τὸν τόπο. Κι' ὁ Μωπασσὰν κι' ὁ Μπαλζὰκ καὶ ὁ Γκόρκι κι' Μπγιόρσον κι' ἡ Λάγκερλεφ ἠθογραφίες ἔγραψαν κατὰ τὸ φαινόμενον. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῇ τὸ φαινόμενο, γιατὶ ἂν ζωγραφίζουν τὸν τόπο τους κατὰ πρῶτον λόγον στὰ διηγήματα καὶ στὰ μυθιστορήματά τους, οἱ τύποι τους, οἱ ἡρωές τους ἔχουν ἀνθρωπίνην καθολικότητα καὶ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς τοποθετήσῃ σ' ἕνα ἄλλο περιβάλλον, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ χάσουν τὸ ἰδιαίτερο γνώρισμά τους, τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Παπαδιαμάντης γράφοντας ἠθογραφία ἐζωγράφιζε κι' ἀνέτεμνε μὲ βαθύτατο ψυχολογικὸ κριτήριο τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κινοῦνται στὸ ἑλληνικὸ περιβάλλον, εἶναι ὅμως οἱ αἰώνιοι τύποι κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε τόπου· ὕψωνε σὲ σύμβολα αἰσθήματα ποὺ ἐφλόγισαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς φλογίζουν εἰς οἱονδήποτε πλάτος καὶ ἂν κατοικοῦν.

Τὶς λίγες αὐτὲς παρατηρήσεις τὶς ἐπέβαλε τὸ τελευταῖο βιβλίο τοῦ κ. Γ. Βαλέτα: «ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ, ἡ ζωή, τὸ ἔργο, ἡ ἐποχή του». Γνωστὸς καὶ ἀπὸ ἄλλες μελέτες του ὁ κ. Βαλέτας, σχετικὲς μὲ τὸν Σολωμό, τὸν Καρκαβίτσα, τὸν Βιζυηνό, τὸν Κρυστάλλη, ἴσως νἆταν ὁ περισσότερο ἐνδεδειγμένος γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα βιβλίο στὸ ὁποῖο θὰ ἐλύοντο ἢ θὰ γινόταν προσπάθεια νὰ λυθοῦν ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Παπαδιαμάντη ζητήματα, ποὺ ἡ ζωή του, μολονότι τόσο ἁπλῆ καὶ ἤρεμη, γίνεται θρῦλος ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια.

Ὅπως ἀναφέρεται στὸ *ἐξώφυλλο* τοῦ βιβλίου, ἡ μελέτη τοῦ κ. Βαλέτα εἶναι βραβευμένη ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία. Ἂν ἡ ἀξία πρέπῃ νὰ βραβεύεται, τότε ἡ Ἀκαδημία ἔκαμε ἐκεῖνο ποὺ ἦταν καθῆκόν της μπροστὰ σὲ μιὰ μελέτη ποὺ ἀποτελεῖ ἐργασία θετικὴ καὶ πολύτιμη εἰσφορὰ στὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

«ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ»

Ἕνας ἄλλος ἐξαιρετικὸς ἐργάτης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἦταν κι' ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης. Νοῦς καθολικός, μυαλὸ καλλιεργημένο, πνεῦμα ἀνήσυχο καὶ μὲ βαθύτατη κριτικὴ προδιάθεσι, ἐξήσκησε τὴν ἐπίδρασίν του στὰ ἑλληνικὰ γράμματα σὲ μιὰ ἐποχὴ κούφιου κομπασμοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸ Σύλλογο Ὠφελίμων Βιβλίων ποὺ ἀποφάσισε νὰ μᾶς δώσῃ σὲ μιὰ σειρὰ ὡραῖα τυπωμένων τόμων ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Ροΐδη, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος «Ἀσμοδαῖος», στὴν ὁποία ἐσπινθηροβόλησε τὸ δηκτικὸ ἀλλὰ καὶ σπινθηροβόλο μυαλὸ τοῦ Ροΐδη. Εἶναι ἡ συνέχεια μιᾶς ἐργασίας ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἔκδοσι τῶν ἁπάντων τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Βαλαωρίτου, τοῦ Ζαλοκώστα, τῆς «Ἡρωΐδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» τοῦ Ξένου καὶ θὰ συνεχισθῇ μὲ τὴν ἔκδοσι τοῦ ἔργου τοῦ Ροΐδη σὲ ἑπτὰ τόμους καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τῆς πρώτης ἐλεύθερης ἑκατονταετίας, ποὺ ἀποτύπωσαν τὸ πέρασμά τους στὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Νὰ τονίσω ἰδιαίτερα ποιὰ ἀξία ἔχει ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ τοῦ Συλλόγου Ὠφελίμων Βιβλίων; Θἆταν περιττό. Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι χίλιες φορὲς ζήτησαν νὰ βροῦν τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο βιβλίο καὶ δὲν τὸ κατώρθωσαν, ὅτι πολλοὶ συγγραφεῖς τῆς περασμένης γενεᾶς τοὺς ἦταν γνωστοὶ μόνον ἐκ φήμης. Πρέπει ὅμως ἀκόμη νὰ ἐξαρθῇ καὶ ἡ ἐργασία τοῦ λογίου κ. Κώστα Καιροφύλα, γιατὶ ὁ ἀληθινὸς αὐτὸς ἆθλος εἶναι κάπως καὶ δικό του ἔργο. Αὐτὸς προλογίζει τὰ ἔργα, αὐτὸς τὰ ὑπομνηματίζει, αὐτὸς τὰ ξεκαθαρίζει ἀπὸ κάθε ψευδῆ φόρτο καὶ αὐτὸς τὰ τακτοποιεῖ. Τὸ ξέρω πὼς ὑπῆρξαν ἀντιρρήσεις ἀπὸ πολλοὺς γιὰ τὸν τρόπο ποὺ συντελεῖται ἡ ἐπανέκδοσις ἰδίᾳ τοῦ Ροΐδη καὶ δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἔχω ὡρισμένες ἀντιρρήσεις στοὺς τύπους. Διερωτῶμαι μόνο ἂν θἆταν προτιμότερο νὰ μένουν οἱ συγγραφεῖς αὐτοί, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ θετικώτερο κεφάλαιο τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, κτῆμα περιωρισμένων ἀνθρώπων ἢ νὰ γίνουν, ὅπως γίνονται τώρα, κτῆμα τοῦ εὐρυτέρου ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

ΧΡ. ΑΓΓΕΛ.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ἴσα ἀπέναντι τῆς Ὀργανώσεως. Οὐδεμία διάκρισις γίνεται ἐπαγγελματικῆς ἢ κοινωνικῆς, ἐσωσχολικῆς ἢ ἐξωσχολικῆς, προελεύσεώς των. Ὅλοι εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, τὰ παιδιὰ τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ.

ΙΩΑΝΟΥ Ε. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ: «Ὁ Βασιλεὺς κατὰ τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς καὶ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον».

Πρωτότυπος καὶ ἐνδιαφέρουσα μελέτη, ἡ ὁποία, μὲ βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ θέματος καὶ μὲ ἱστορικὴν καὶ κριτικὴν ἱκανότητα, ἐξετάζει τὴν σπουδαίαν καὶ βασικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδαν εἰς τὸν βασιλικὸν θεσμὸν οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀφ' ἑτέρου. Ὁ συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος καταδεικνύεται ἐγκρατέστατος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας, ὡς καὶ τῶν ἱερῶν Χριστιανικῶν κειμένων, κατορθώνει ὄχι μόνον νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα ἀξιόλογον ἀπάνθισμα τῶν περὶ βασιλέως καὶ βασιλείας γνωμῶν τῶν ἀρχαίων κειμένων καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ νὰ συνδυάσῃ συγχρόνως τὰς γνώμας ταύτας, νὰ τὰς συνδέσῃ καὶ νὰ καταδείξῃ δι' αὐτῶν τὴν ἑνότητα σκέψεως καὶ συνειδήσεως τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν εἶχεν ὁ Ἑλληνισμός, τόσον ὁ ἀρχαῖος ὅσον καὶ ὁ Χριστιανικός, ἔναντι τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἄλλως τε ὁ συγγραφεὺς στηρίζει συγχρόνως καὶ ἁπτότερον ἐπὶ τοῦ παραδείγματος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους, τῶν ὁποίων ἡ λαμπρότης καὶ ἡ δόξα συνεβάδισαν πάντοτε μὲ τὴν ὕπαρξιν τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ. Οὕτω ἡ μελέτη αὕτη προσλαμβάνει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ σημασίαν τόσον ἀπὸ ἱστορικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως, καὶ ἀξίζει ν' ἀναγνωσθῇ σοβαρῶς καὶ εὐρέως.

Ω.—



ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

21. (Συνέχεια)

Όλα πήγαιναν καλά, τ' όνειρο τοῦ Φιλίππου κόντευε νὰ πραγματοποιηθῆ ὁλόκληρο.

Ὁ βασιλιὰς τῆς Ἠπείρου ἀποκρίθηκε πὼς εἶναι εὐτυχὴς νὰ πάρη γυναίκα τὴ θυγατέρα τοῦ Φιλίππου κι' ἔρχεται στὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας νὰ γίνουν οἱ γάμοι.

Χαρούμενος ὁ Φίλιππος μήνυσε τότε σὲ ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πολιτεῖες νὰ στείλουν ἀντιπροσώπους τους γιὰ τὴ μεγάλη τελετή. Ἀποφάσισε νὰ γίνουν οἱ γάμοι μὲ πρωτοφανῆ μεγαλοπρέπεια στὴν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας, τὴν Ἔδεσσα. Θὰ ἔδινε μεγάλες γιορτές.

Καὶ πρῶτα πρῶτα θὰ προσέφερε πλούσιες θυσίες στοὺς θεούς· ἔπειτα κάλεσε τοὺς καλύτερους ἠθοποιοὺς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα νὰ παραστήσουν τραγωδίες τῶν τριῶν μεγάλων τραγικῶν, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλῆ, τοῦ Εὐριπίδη. Καὶ συνάμα κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνη.

Κάλεσε καὶ τοὺς καλύτερους ἀθλητὲς ν' ἀγωνιστοῦν στὸ πάλεμα καὶ στὸ τρέξιμο, κι' ὥρισε πλουσιώτατα βασιλικὰ δῶρα στοὺς νικητές.

Κατὰ τὸν Αὔγουστο ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα κι' ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρέσβεις μὲ πολύτιμα δῶρα γιὰ τὸ γαμπρό, γιὰ τὴ νύφη καὶ γιὰ τὸ βασιλιᾶ Φίλιππο.

Γέμισε ἡ Ἔδεσσα ἀπὸ ἐπίσημους ξένους. Ἔφτασαν κι' ἀπὸ τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν οἱ ἀποσταλμένοι ποὺ εἶχε στείλει ὁ Φίλιππος γιὰ νὰ ρωτήση τὸν Ἀπόλλωνα ἂν θὰ πετύχη ἡ ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Περσῶν.

Ὁ Φίλιππος ἄκουσε τὸν χρησμό, ἀμίλητος. Τί ἤθελε νὰ πῆ; Ὅπως συνήθιζε τὸ μαντεῖο, ὁ χρησμὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ κανένας δὲν καταλάβαινε ἀκριβῶς ποιὸ ἦταν τὸ νόημά του.

— Γιὰ ξαναπέστε μου τὸ χρησμό, πρόσταξε ὁ Φίλιππος τοὺς ἀποσταλμένους του.

Κι' αὐτοὶ μὲ σιγανὴ φωνὴ τοῦ ξαναεῖπαν:

«Στεφανώθηκε ὁ ταῦρος· τὸ τέλος του πλησιάζει· ὁ ἱερέας ποὺ θὰ τὸν σφάξη εἶναι ἕτοιμος».

«Ποιὸς εἶναι ὁ ταῦρος; συλλογίζουνταν ὁ βασιλιὰς ἀνήσυχος. Ποιὸς εἶναι ὁ ἱερέας»;

Ξαφνικὰ θλιβερὰ προαισθήματα πλάκωσαν τὴν καρδιά του.

Ἡ θλῖψι τοῦ Φιλίππου θὰ μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο ἂν ἤξερε τί γίνουνταν κρυφὰ σ' ἕνα ἀρχοντικὸ σπίτι, κοντὰ στὸ παλάτι του.

Στὸ σπίτι αὐτὸ κατοικοῦσε ἕνας νέος εὐγενὴς κι' ὡραιότατος, σωματοφύλακας τοῦ βασιλιᾶ Φιλίππου. Τὸν ἔλεγαν Παυσανία. Κάποτε ὁ στρατηγὸς Ἄτταλος, ὁ θεῖος τῆς καινούργιας βασίλισσας, τὸν εἶχε βρίσει θανάσιμα. Ὁ Παυσανίας ἔτρεξε στὸ βασιλιᾶ καὶ ζήτησε ἐκδίκησι. Μὰ ὁ Φίλιππος ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἄτταλο γέλασε:

— Καλὰ σοῦ ἔκαμε, εἶπε.

Ὁ Παυσανίας ἀπὸ τότε ἕνα καὶ μόνο σκοπὸ εἶχε θέσει στὴ ζωή του: Νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Φίλιππο ποὺ τοῦ φέρθηκε μὲ τόση ἀδικία.

— Θὰ τὸν σκοτώσω! Θὰ τὸν σκοτώσω, ἔλεγε στοὺς φίλους του. Δὲν μπορῶ νὰ ζῶ ἀτιμασμένος!

Νέοι κατάσκοποι τῶν Περσῶν ποὺ εἶχαν ἔρθει πάλι στὴν αὐλὴ τοῦ Φιλίππου καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τρόπο νὰ ἐξαφανίσουν τὸν ἐπικίντυνο αὐτὸν βασιλιᾶ, ἔμαθαν τὸ μῖσος τοῦ Παυσανία ἐναντίον τοῦ Φιλίππου. Ἀμέσως τὸν περικύκλωσαν, ἔγιναν φίλοι του καὶ τοῦ ἔδιναν θάρρος νὰ ἐκτελέση τὸ σκοπό του.

— Σκότωσέ τον, τοῦ ἔλεγαν. Μὴ φοβᾶσαι. Ἐμεῖς θὰ σοῦ ἔχουμε ἕτοιμα ἄλογα καὶ καράβια νὰ φύγης. Ὁ Μέγας βασιλιὰς θὰ σοῦ δώση γυναίκα τὴ θυγατέρα του.

Ὅταν ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ θὰ γίνουνταν οἱ γάμοι τῆς θυγατέρας τοῦ Φιλίππου, ὁ Παυσανίας εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι.

— Θὰ τὸν σκοτώσω, εἶπε, κι' ὅ,τι θέλει ἂς γίνη!



Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰ θεό.

Ἔφτασε ἡ μέρα τῶν γάμων. Τὸ μεγάλο ἀμφιθέατρο ἦταν πλημμυρισμένο κόσμο. Δώδεκα λαμπρὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν στήθηκαν στὴν εἴσοδο τοῦ ἀμφιθεάτρου· κι' ὕστερα, τελευταῖα, φέραν ἕνα δέκατο τρίτο ἄγαλμα, τὸν βασιλιᾶ Φίλιππο.

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει, ἀντιλάλησαν οἱ σάλπιγγες, οἱ θεατὲς σηκώθηκαν ὄρθιοι: ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἔμπαινε στὸ ἀμφιθέατρο.

Πρῶτος πήγαινε ὡραῖος, σοβαρός, μ' ἕνα χρυσὸ στεφάνι στὰ ξανθὰ του τὰ μαλλιὰ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου ὁ Ἀλέξανδρος καὶ πλάϊ του ὁ γαμπρός, ὁ βασιλιὰς τῆς Ἠπείρου.

Ἔπειτα, ντυμένος ὁλάσπρη στολή, μόνος, ὁ βασιλιὰς Φίλιππος.

Ὅλο τὸ ἀμφιθέατρο σείστηκε ἀπὸ τὶς ζητωκραυγές. Ὁ Φίλιππος σταμάτησε λίγο συγκινημένος. Τούτη ἦταν ἡ ὡραιότερη στιγμὴ τῆς ζωῆς του· εἶχε κατορθώσει τὸ πρῶτο μέρος τῆς μεγάλης του φιλοδοξίας: Νὰ ἑνώση ὅλους τοὺς Ἕλληνες ὑπὸ τὴν ἀρχηγία του· σὲ λίγο θ' ἄρχιζε νὰ πραγματοποιῆ καὶ τὸ δεύτερο μέρος τῆς φιλοδοξίας του: Νὰ διαβῆ τὸν Ἑλλήσποντο καὶ νὰ λευτερώση τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀσίας.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του θριαμβευτὴ κι' εὐτυχισμένο σὰ θεό· γι' αὐτὸ κι' εἶχε διατάξει νὰ στήσουν πλάϊ στοὺς δώδεκα θεοὺς καὶ τὸ δικό του τὸ ἄγαλμα.

«Εἶμαι εὐτυχὴς» συλλογίστηκε.

Μὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνη συνέβη κάτι τρομαχτικό. Ἕνας νέος πετάχτηκε μπρὸς στὸ Φίλιππο. Ἦταν ὁ Παυσανίας. Καὶ πρὶν προφτάση κανένας νὰ τὸν κρατήση, σήκωσε τὸ σπαθί του καὶ τὸ βύθισε στὴν καρδιὰ τοῦ βασιλέα.

Ὁ Φίλιππος ἔπεσε κάτω νεκρός.

Κεφ. 32.

Ὅταν ἡ φοβερὴ εἴδησι ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα, ὁ λαὸς κλείστηκε στὰ σπίτια του τρομαγμένος. Τί θὰ γίνουνταν τώρα; Χρόνια καὶ χρόνια ἔβλεπε σὲ κάθε ἀλλαγὴ βασιλείας νὰ χύνεται πολὺ αἷμα· πετιοῦνταν στὴ μέση πολλοὶ φιλόδοξοι ποὺ ἤθελαν ν' ἁρπάξουν τὴν ἐξουσία. Καὶ σκότωναν ἀράδα ὅλους τοὺς ἀντιπάλους.

Ὁ Στέφανος εἶχε γυρίσει στὴν πρωτεύουσα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τώρα κάθουνταν σπίτι του καὶ διηγόταν τὴν τρομερὴ σκηνή. Ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ κοντὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους αὐλικοὺς καὶ τὰ εἶδε ὅλα.

Ἔτρεξαν οἱ γειτόνισσες ν' ἀκούσουν τὸ Στέφανο. Καὶ πρώτη πρώτη ἡ κυρὰ Μέλπω, ἡ γυναίκα τοῦ καπετὰν Νεάρχου, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της.

Πῶς εἶχε μεγαλώσει ἡ Ἄλκα! Καὶ τί ὡραία ποὺ εἶχε γίνει! Μελαχροινὴ

μὲ μακριὰ μαῦρα μαλλιά, μὲ ὑπερήφανο παράστημα. Χαιρέτησε μὲ σοβαρότητα τὸ Στέφανο καὶ στάθηκε ὄρθια. Δὲν ἔπαιζε πιὰ μαζί του, δὲ γελοῦσε, εἶχε γίνει σωστὴ κοπέλλα καὶ ντρέπουνταν.

Ἦρθαν κι' οἱ τρεῖς φιλενάδες τῆς Ἄλκας, ἡ Κλειώ, ἡ Ἰφιγένεια κι' ἡ Ἑλένη. Λαχτάριζαν νὰ μάθουν κι' αὐτὲς τί ἔγινε στὶς μεγάλες γιορτὲς τῆς Ἔδεσσας καὶ πῶς ἀκριβῶς σκοτώθηκε ὁ βασιλιᾶς. Μὰ περισσότερο λαχτάριζαν νὰ δοῦν τὸ Στέφανο. Εἶχαν ἀκούσει πὼς εἶχε γίνει σωστὸ παλληκάρι κι' εἶχε δεῖ τόσα καὶ τόσα ἀκολουθῶντας τὸν Ἀλέξανδρο.

Μπῆκαν γελαστές, μὰ ὡς εἶδαν τὸ Στέφανο σοβαρεύτηκαν.

— Καλὲ αὐτὸς ἔγινε ἄντρας σωστός! ψιθύρισε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη καὶ τραβήχτηκαν στὴ γωνιὰ μαζὶ μὲ τὴν Ἄλκα.

Ἦρθαν κι' οἱ δυὸ πιστοὶ φίλοι τοῦ Στέφανου, ὁ Ἑρμόλαος κι' ὁ Λεωνίδας. Εἶχαν πολὺν καιρὸ νὰ τὸν δοῦν καὶ τὸν πεθύμησαν. Ὁ Λεωνίδας εἶχε γίνει σπουδαῖος ἀθλητὴς καὶ κανένας δὲν τὸν νικοῦσε στὸ τρέξιμο. Ὁ Ἑρμόλαος εἶχε καταταχτῆ στὰ «Βασιλικὰ Παιδόπουλα», μιὰ στρατιωτικὴ σχολὴ ἀπ' ὅπου θάβγαινε ἀξιωματικός.

Εἶχε πιάσει τὸ φθινόπωρο κι' ἡ μέρα ἐκείνη ἦταν πολὺ κρύα. Γιὰ νὰ τιμήση λοιπὸν τὶς ἐπισκέψεις της ἡ κυρὰ Ἐλπινίκη εἶχε ἀνάψει τὸ μαγκάλι κι' ὅλοι κάθουνταν κοντὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἔφερε καὶ ρεβίθια κι' ἄρχισαν νὰ τὰ χώνουν στὴ στάχτη καὶ νὰ τὰ ψήνουν.

Μιλοῦσε λοιπὸν ὁ Στέφανος κι' οἱ ἀκροατὲς ἔψηναν στραγάλια καὶ τραγάνιζαν.

Ἅμα ὁ Στέφανος τελείωσε τὴ διήγησί του ἡ κυρὰ Ἐλπινίκη ἀναστέναξε:

— Καὶ τώρα, τώρα, τί θὰ γίνη; εἶπε.

— Ὁ Ἀλέξανδρος θ' ἀνεβῆ στὸ θρόνο, ἀποκρίθηκε μὲ φλογερὴ πίστι ὁ Στέφανος, καὶ θὰ πᾶμε στὴν Ἀσία.

— Τί νὰ τὴν κάμουμε τὴν Ἀσία παιδί μου; ἔκαμε ἡ κυρὰ Ἐλπινίκη. Δὲ μᾶς χωρᾶ τάχα ὁ τόπος μας; Ἐγὼ στὸ σπιτάκι τοῦτο εἶμαι βασίλισσα κι' οὔτε θέλω νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὸ κατώφλι μου!

Τὰ τρία ἀγόρια γέλασαν.

— Ἐμεῖς εἴμαστε ἄντρες, εἶπε ὁ Λεωνίδας, καὶ δὲ μᾶς χωρᾶ ὁ τόπος.

— Ἂν δὲν πᾶμε στὴν Ἀσία, εἶπε ὁ Ἑρμόλαος μὲ κωμικὸ τρόπο, θὰ πλαντάξω!

Φωνὲς ἀκούστηκαν τότε στὸ δρόμο, ζητωκραυγὲς καὶ ποδοβολητὸ ἀπὸ ἄλογα. Τ' ἀγόρια πετάχτηκαν στὴν αὐλή. Ἄνοιξαν τὴν πόρτα, σήκωσαν τὰ χέρια τους, φώναξαν:

— Ζήτω ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος!

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε βγῆ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὸ Παλάτι· περιώδευε μέσα στὴν πόλι καὶ χαιρετοῦσε τὸ λαό του.

— Στέφανε, φώναξε ὁ Λεωνίδας, δὲν εἶσαι μαζί του καὶ θὰ σὲ μαλώση.

— Μοῦ ἔδωκε μιὰ μέρα ἄδεια, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος, γιὰ νὰ δῶ τὸ σπίτι μου.

Ἔπειτα στράφηκε στὴν Ἄλκα.

— Νὰ δῶ καὶ τὴν ἀγαπητή μου γειτονοπούλα, πρόσθεσε χαμογελῶντας τὴν Ἄλκα!

Ἡ Ἄλκα κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια.

Ὁ Στέφανος ξέσπασε στὰ γέλια.

— Τί ἔγινε τὸ ἀγριοκάτσικο ποὺ ὅλο φώναζε καὶ μὲ περιγελοῦσε τώρα καὶ λίγα χρόνια; Μὰ πιὰ οὔτε σηκώνει τὰ μάτια νὰ μὲ δῆ.

Οἱ τρεῖς φιλενάδες κοίταζαν τὴν Ἄλκα καὶ ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια.

— Ἅμα φύγης, εἶπε ἡ Κλειὼ στὸ Στέφανο, θ' ἀρχίσουμε νὰ σὲ περιγελοῦμε πάλι, ἔννοια σου!

Ὁ Λεωνίδας στράφηκε στὴν Ἑλένη:

— Τί γίνεται ἡ περίφημη Ἀθήνα σου; τῆς κάνει. Πᾶνε τὰ μεγαλεῖα!

Τὰ μάγουλα τῆς Ἑλένης ἔβγαλαν φωτιές.

— Ἡ Ἀθήνα εἶναι ἀθάνατη! ἀποκρίθηκε. Τί εἶναι ἡ Πέλλα μπροστά της; Χωριό!

— Τὸ χωριὸ αὐτό, εἶπε ὁ Ἑρμόλαος, κι' ἡ φωνή του ἦταν λιγάκι θυμωμένη, ἔβαλε κάτω τὴν κοσμοξάκουστη Ἀθήνα.

Ἡ Ἑλένη ἔκαμε ν' ἀπαντήση, μὰ ὁ Στέφανος μπῆκε στὴ μέση.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

III

Β' ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ: ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΩΝ.

Οἱ κατακόμβες λοιπὸν καθ' ὅλον τὸν μεσαίωνα παρέμειναν ἄγνωστες. Μονάχα τὸ μικρὸ «κοιμητήριο» τοῦ Ἁγ. Σεβαστιανοῦ, στὴ μεγάλη Ἀππία ὁδό, ἦταν γνωστό, κι' ἴσως ἀπὸ τὴ θέσι του, ποὺ βρίσκονταν μέσα σὲ κοίλωμα, λέγονταν (cata - cumbas) κατακόμβη. Μόλις κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ἀρχίζουν νὰ τὶς ἐπισκέπτωνται μερικοὶ περίεργοι ἱερωμένοι. Ὁ πρῶτος ποὺ τὶς μελέτησε συστηματικὰ ἦταν ὁ Ἀντώνιος Μπόζιος (περὶ τὸ 1600). Μὲ ἀκατάβλητη δραστηριότητα ἀνακάλυψε, ξεκαθάρισε, σχεδίασε, ἀνερεύνησε τοὺς χριστιανικοὺς αὐτοὺς ὑπόγειους λαβυρίνθους, ἔτσι ποὺ δίκαια ἀποκαλέστηκε ὁ Κολόμβος τῶν κατακομβῶν. Τὸ κολοσσιαῖο ὑλικὸ ποὺ συνεκόμισε μετὰ σαράντα χρόνων πολύμοχθη ἐργασία δημοσιεύτηκε, δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατό του, μὲ τὴν ὑπογραφὴ «Roma sotteranea» — «Ὑπόγεια Ρώμη» (1631). Ἀπὸ τότε ἀρχίζει μία ἐντατική, ὅμως δίχως κανένα σύστημα, ἐξερεύνησι, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ ἡ ἀναζήτησι καὶ λαφυραγωγία των ἀπὸ κάθε εἶδος κομισίμου ἀντικειμένου. Τέλος ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΘ' αἰῶνα ἀρχίζει πλέον ἡ συστηματικὴ ἔρευνα, πρῶτα μὲ τὸν Ἰησουΐτη Marchi κι' ἔπειτα μὲ τὸν Ἰωάννη de Rossi (1822 - 1894), ποὺ ἄρχισε ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν νέος τὶς ἐπιστημονικὲς ἐργασίες του καὶ τὶς ἐξηκολούθησε ἀδιάκοπα ἐπὶ μισὸ περίπου αἰῶνα. Πρῶτος αὐτὸς καθώρισε τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία τῶν κατακομβῶν, ποὺ τὶς μελέτησε ἀπὸ κάθε ἄποψι — ἰδίως τὶς ἐπιγραφὲς — μὲ τὴ βοήθεια παλαιῶν συναξαρίων καὶ ὁδοιπορικῶν τοῦ Ζ' καὶ Η' αἰῶνα, ποὺ ὡς τότε τὰ μελετοῦσαν ἐπιπόλαια καὶ ὄχι ὡς κείμενα ποὺ μᾶς παρέχουν πολύτιμες πληροφορίες. Μὲ τὶς ἐργασίες του αὐτὲς καὶ τῶν μαθητῶν του (Maruchi, Stevenson κλπ.) καθὼς καὶ ἄλλων πολυαρίθμων χριστιανολόγων καθοριστῆκαν πλέον ὁριστικὰ ἡ ἱστορία, οἱ χαρακτῆρες καὶ ἡ τέχνη τῆς ὑπόγειας Ρώμης. Μ' αὐτὲς καὶ μὲ ἄλλες κατοπινώτερες ἐργασίες μελετήθηκε ἕνα ἀπέραντο ὑλικὸ—ποὺ ὀφείλεται τὸ περισσότερο στὶς κατακόμβες τῆς Ρώμης—πρὸς ἀναπαράστασι τοῦ βίου καὶ τῆς τέχνης τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ὑλικὸ πολύτιμο καὶ σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς Βυζαντινῆς καὶ ὅλης γενικὰ τῆς Χριστιανικῆς τέχνης. Σὲ 3.500 τ. χ. ὑπολογίζεται σήμερα ὅλη ἡ ἔκτασι ποὺ καταλαμβάνουν οἱ 60 περίπου γνωστὲς κατακόμβες τῆς Ρώμης, σὲ μιὰ ἀκτῖνα 1 - 3 μιλίων. Ἂν σκεφθοῦμε λοιπὸν πὼς παντοῦ ἔχουμε δύο ἕως πέντε ὀρόφους, τὸ μῆκος ὅλων αὐτῶν τῶν ὑπογείων στοῶν — σὲ εὐθεῖα γραμμὴ — φθάνει τὰ 1.000 περίπου χιλιόμετρα μὲ 6 ἑκατομμύρια τάφους, ὅπου μέσα τους ἀναπαύονται πολὺ περισσότεροι, βέβαια, Χριστιανοὶ τὸν αἰώνιο ὕπνο. Ἡ παλαιότερη ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑπόγεια κοιμητήρια κατακόμβη, ποὺ ἀνήκει στὸ β' ἥμισυ τοῦ Α' αἰῶνα, εἶναι τὸ ἀπέραντο κοιμητήριο τῆς Δομιτίλλης, πάνω στὴν Ἀρδεατινὴ ὁδό, πρὸς τὰ ΝΔ. τῆς Ρώμης. Ἀνάμεσα σὲ σωροὺς ἀπὸ ἀτελείωτα ἐρείπια πρέπει νὰ ξεχωρίσουμε τὸ κεντρικὸ μέρος ποὺ ἀνήκει ὁριστικὰ στὸν Α' αἰῶνα. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἔκτασι ποὺ καταλαμβάνει ἐξηγεῖται μὲ τὴ διαδοχική της σύνθεσι ἀπὸ ἰδιωτικοὺς τάφους, ποὺ ἀναπτύχθηκαν μὲ τὸν καιρὸ σὲ τεράστιο ὑπόγειο νεκροταφεῖο. Ὄρθιοι στέκουν ἀκόμα οἱ τοῖχοι τῆς διακοσμημένης εἰσόδου ποὺ τὴν στολίζουν ἐξαιρετικὰ ὡραῖες ζωγραφιὲς τοῦ Α' αἰῶνα. Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ρώμης, ἐπάνω στὴ Σαλαρία ὁδό, βρίσκεται ἡ κατακόμβη τῆς Ἁγίας Πρισκίλλης, τῆς μητέρας τοῦ συγκλητικοῦ Πουδεντίου, ποὺ εἶχε φιλοξενήσει τοὺς ἀποστόλους Πέτρο καὶ Παῦλο. Τὸ παλαιότερό της μέρος, ποὺ ἀνήκει ἀσφαλῶς στὰ τέλη τοῦ Α' αἰῶνα, εἶναι τὰ δύο συνεχόμενα νεκρικὰ δωμάτια, τὰ γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα ἑλληνικὸ παρεκκλήσιο. Στὴν κατακόμβη τῆς Ἁγ. Πρισκίλλης ἔχουμε ζωγραφιὲς τοῦ Α' αἰῶνα, καθὼς καὶ τοὺς τάφους τοῦ εὐγενικοῦ οἴκου τῶν Ἀκιλίων Γαβριώνων· κοντὰ στὴν κατακόμβη αὐτὴ βρίσκονται κι' ἄλλες κρύπτες ἐπίσης παλαιές. Μιὰ μικρὴ ὁδοιπορία πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος μᾶς φέρει εἰς τὴν Ἀππία ὁδό. Ἀνάμεσα σὲ λαμπρὰ μαυσωλεῖα, ποὺ ἀνήκουν στοὺς δημοκρατικοὺς καὶ αὐτοκρατορικοὺς χρόνους, βρίσκονται ἀνακατεμένα τὰ Χριστιανικὰ κοιμητήρια καὶ παρεκκλήσια μὲ βαθειὲς κρυπτὲς ὑπόγειες καὶ πάμπολλες κατακόμβες. Ἐδῶ εἶναι τὸ κοιμητήριο τῆς Ἁγ. Λουκίλης, ποὺ περιέχει νεκρικὰ δωμάτια διακοσμημένα μὲ τοιχογραφίες τοῦ Β' αἰῶνα. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς Ἀππίας ὁδοῦ βρίσκεται τὸ κοιμητήριο τοῦ Πραιτεξτάτου, ποὺ ἀνήκει στὸν Β' αἰῶνα· οἱ κατακόμβες αὐτές, ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τῆς Ρώμης, ἔχουν τέτοια καλὴ διάταξι ὡς πρὸς τὸ σχέδιο καὶ τὴ θέσι τῶν τάφων καὶ εἶναι τόσο καλὰ διακοσμημένες ποὺ σημειώνουν τὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἀρχίζουν πλέον οἱ Χριστιανοὶ νὰ κατασκευάζουν συστηματικώτερα καὶ εὐπρεπέστερα τὰ ὑπόγεια νεκροταφεῖά τους. Στὸ κοιμητήριο τοῦ Πραιτεξτάτου βρίσκεται ἡ Crypla quadrata, νεκρικὸ δωμάτιο (cabiculum) λαμπρὰ ἐπενδυμένο μὲ πολύχρωμες μαρμάρινες πλάκες. Ἄλλα κοιμητήρια, ἐπίσης ἀξιόλογα, εἶναι ἡ κατακόμβη τῆς Ἁγίας Ἁγνῆς καὶ τὸ Ὀστρινὸ κοιμητήριο. Ἀπὸ παλαιὸ πυρῆνα τῆς κρύπτης τῆς Ἁγίας Λουκίλης προέρχονται οἱ κατέναντι τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Πραιτεξτάτου κατακόμβες τοῦ Καλλίστου, οἱ σπουδαιότερες καὶ οἱ μεγαλύτερες ὅλων τῶν κατακομβῶν. Τὸ κοιμητήριο τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικὰ σεβαστὸ γιατὶ εἶναι τὸ πρῶτο κοιμητήριο τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ποὺ τὸ διηύθυνε ὁ διάκονος Κάλλιστος καὶ κατόπιν Πάπας (217 - 222), ἀλλὰ καὶ γιατὶ περικλείει εὐλαβῶς μαζὶ μὲ ἄλλα ἀξιόλογα μνημεῖα καὶ τοὺς τάφους δεκατριῶν Παπῶν. Στὶς κατακόμβες αὐτὲς περιλαμβάνονται κι' οἱ κρύπτες τῆς Ἁγίας Καικιλίας καὶ τοῦ Πάπα Κορνηλίου (251 - 253), ποὺ εἶναι διακοσμημένες μὲ προσωπογραφίες βυζαντινοῦ ὕφους. Ἀξιολογώτατη εἶναι ἡ παπικὴ κρύπτη ποὺ ἦταν τὸ μαυσωλεῖο τῶν Παπῶν τοῦ Γ' αἰῶνος. Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κτίζωνται πλάϊ στὶς κατακόμβες καὶ ἄλλα πολυάριθμα κτίσματα καὶ αἴθρια, ἀκόμη καὶ τρικλίνια παρεκκλήσια, νεκρικὰ δωμάτια κ.ἄ. Ὅμως ἀμέσως ἀρχίζουν καὶ οἱ διωγμοὶ (κατὰ τὰ μέσα τοῦ Γ' αἰῶνα) ποὺ παραλύουν τὴν ὡραία αὐτὴ ἀνάπτυξι. Μὲ τὸν θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, οἱ Πάπαι ἐπεσκεύασαν καὶ διεκόσμησαν τὰ κοιμητήρια τῆς Ρώμης, καὶ ἰδίως ὁ Δαμάσιος (366 - 384) ποὺ τὰ ἐξωράϊσε πολυτελέστατα, ἐξαιρετικὰ δὲ τὴν παπικὴ κρύπτη, ποὺ τὴ διεκόσμησε μὲ νέες τοιχογραφίες, μ' ἐπενδύσεις ἀπὸ πολύτιμα μάρμαρα καὶ κίονες. Αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα μνημεῖα τῶν κατακομβῶν τῆς Ρώμης, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες τὴν πρώτη θέσι κατέχουν οἱ κατακόμβες τῆς Δομιτίλλης καὶ τοῦ Καλλίστου, ποὺ ὁλοένα μεγαλώνοντας κατάντησαν κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα σωστὲς νεκροπολιτεῖες.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας

Α΄ — Πῶς τὸν παρουσιάζουν τὰ Βυζαντινὰ κείμενα.

Μέσα στὶς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ στὰ τραγούδια του ζῇ μιὰ παληὰ ἡρωϊκὴ καὶ καταπληκτικὴ μορφή, ἕνας ὑπεράνθρωπος Ἕλλην, ποὺ ἡ ζωή του ἦταν γεμάτη μὲ ἀγῶνες καὶ μὲ ἀφάνταστα κατορθώματα. Ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ φυσιογνωμία εἶναι ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας ἢ Ἀκρίτης.

Ὅσοι ἐμελέτησαν αὐτὲς τὶς παραδόσεις καὶ τὰ τραγούδια, ποὺ ἀναφέρονται στὴ ζωὴ καὶ στὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ Διγενῆ, παρατηροῦν ὅτι στὸ πρόσωπό του ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀποκορυφώνει τὴν προσωποποίησι τῶν πόθων καὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἔθνους μας. Μ' αὐτὸν συμβολίζεται μεγαλόπρεπα ἡ μακροχρόνια καὶ ἀτελείωτη πάλη τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου γιὰ τὴν ἐλευθερία του καὶ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία του. Ὁ Διγενὴς συγκεντρώνει στὸ πρόσωπό του τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐναντίον στοὺς γύρω του λαούς, ποὺ ἀπειλοῦσαν τὴν ἐλευθερία του. Καὶ ἡ νίκη τοῦ Διγενῆ εἰκονίζει τὴν νίκη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Διγενὴς δὲν ἐνικήθηκε ποτέ, παρὰ μόνο μιὰ φορά: ὅταν εἶχε τὴν τόλμη νὰ παλαίψῃ καὶ μὲ τὸ Χάρο! Γιατὶ δὲν ἦταν ἀθάνατος. Ἔμεινεν ὅμως ἀθάνατος στὰ στόματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἀπὸ τὰ Ἑπτάνησα ὡς τὶς ἄκρες τῆς Καππαδοκίας καὶ ἀπὸ τὴν Μακεδονία καὶ τὸν Πόντο ὡς τὴν Κρήτη καὶ τὴν Κύπρο, τραγουδιῶνται ἀκόμα καὶ σήμερα πολλὰ τραγούδια, ποὺ περιγράφουν τὰ κατορθώματα καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ Διγενῆ καὶ τοὺς ἀγῶνές του πρὸς τοὺς Ἀπελάτες καὶ τοὺς Σαρακηνούς. Οἱ Ἀπελάτες ἦταν οἱ ἄγριοι κλέφτες τῶν Μεσαιωνικῶν χρόνων καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἦταν οἱ λαοὶ ποὺ κατοικοῦσαν πέρα ἀπὸ τ' ἀνατολικὰ σύνορα τοῦ ἀπέραντου Βυζαντινοῦ Κράτους.

Μὰ δὲν ἀναφέρεται μονάχα στὰ λαϊκὰ τραγούδια ὁ Διγενής. Καὶ πολλὲς παραδόσεις διαδίδονται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα σ' ὅλες τὶς Ἑλληνικὲς χῶρες, παραδόσεις ποὺ ἀναφέρονται σὲ τόπους καὶ σὲ ἀντικείμενα ποὺ συνδέονται μὲ τ' ὄνομα τοῦ ἥρωα Διγενῆ. Στὶς παραδόσεις αὐτὲς ὁ Λαός μας μὲ τὴν φαντασία του ἔχει πλάσει ἕνα τύπο ὑπερανθρώπου. Γιὰ νὰ σχηματισθῇ ὁ ὑπεράνθρωπος αὐτὸς Διγενὴς βέβαια ἔχουν πλεχθῆ καὶ μῦθοι, ποὺ ἔχουν δημιουργηθῆ ἀπὸ τὴ λαϊκὴ φαντασία ἢ ποὺ ὁ λαὸς τοὺς ἔχει παραλάβει ἀπὸ τὴν πλούσια μυθολογία καὶ ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος, μὰ τοὺς ἔχει δώσει καινούργια μορφή. Ἔτσι ὁ Λαὸς ἔφτιασε τὸν Διγενῆ ἰδανικὸ τύπο ἥρωα. Τὸν ἔφτιασε πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ, νέο σὰν τὸν Ἀχιλλέα καὶ δοξασμένο σὰν τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο.

Δὲν ζῇ ὅμως ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας μόνον μέσα στὰ τραγούδια καὶ στὶς παραδόσεις τοῦ Λαοῦ μας. Ὑπάρχουν καὶ γραμμένα κείμενα, ποὺ τὸν ὑμνοῦν καὶ περιγράφουν τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα. Χειρόγραφα Βυζαντινὰ ἀναφέρονται στὴ ζωὴ καὶ στὴ δρᾶσι τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα. Οἱ ἱστορίες αὐτὲς τοῦ Διγενῆ εἶναι γραμμένες σὲ στίχους κι' ἔχουν μελετηθῆ καὶ σχολιασθῆ ἀπὸ πολλοὺς μελετητὰς τῆς Βυζαντινῆς μας λογοτεχνίας.

Ἔτσι μὲ τρεῖς τρόπους περιγράφεται καὶ ὑμνεῖται ὁ ἡρωϊκὸς Διγενής. Τώρα ἂς δοῦμε πῶς τὸν παρουσιάζουν τὰ Βυζαντινὰ κείμενα.

* * *

Ἡ μεγάλη ἐποποιΐα τοῦ Διγενῆ ὑπάρχει γραμμένη σὲ πολλὰ χειρόγραφα. Τὸ παλαιότερο ἀπ' αὐτὰ ἔχει γραφῆ τὸν 14ον αἰῶνα, μὰ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐποποιΐας θετικὰ φτάνει στὸν 10ον αἰῶνα.

Ὁ Βασίλειος Διγενὴς Ἀκρίτας ἢ Ἀκρίτης ἔζησε στὶς ἀκριν ὲς ἀσιατικὲς ἐπαρχίες τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους. Δηλαδὴ ἡ παράδοσι, τὰ λαϊκὰ τραγούδια καὶ ἡ γραπτὴ ἐποποιΐα του ὑποστηρίζουν πὼς ἔζησε καὶ ἔδρασε, γιατὶ δὲν ἀποκλείεται νἆναι ἐντελῶς φανταστικὸ πρόσωπο. Ὡστόσο ὁ σοφὸς βυζαντινολόγος Σάθας ἐπίστευεν ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Διγενῆ ἀναγνωρίζεται ὁ μέγας Δομέστικος τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου Πανθήριος, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Δούκα, ἡ ὁποία διέπρεψε κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 10ου αἰῶνα, κατὰ τὴν βασιλεία τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ.

Παρουσιάζεται λοιπὸν ὁ Διγενὴς στὴ χώρα τῶν «Ἀκριτῶν», ποὺ ἐφύλαγαν τὶς ἄκρες τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς Ἀπελατῶν καὶ Μουσουλμάνων. Ἐκεῖ πέρα καὶ οἱ μεγάλοι Βυζαντινοί, ὅπως καὶ ὁ στρατός, ἐζοῦσαν σκληρὰ καὶ σκληραγωγημένα καὶ εἶχαν τὴν ὑποχρέωσι νὰ πολεμοῦν ἀδιάκοπα μὲ τοὺς παραμεθορίους ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος. Ἐκεῖ πέρα ἡ ζωὴ ἦταν ὅλο ἐνέργεια καὶ σκληρότης, ἀντίθετα μὲ τὴ μαλθακὴ καὶ ἄτονη ζωὴ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ τοῦ Βυζαντίου.

Τ' ὄνομα τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα μᾶς δείχνει τὴν καταγωγήν του καὶ τὴν ἀποστολή του. Ἐλέγετο Διγενής, γιατὶ ἡ καταγωγή του ἦταν ἀπὸ δύο γένη: ὁ πατέρας του ἦταν Χριστιανὸς Σῦρος καὶ ἡ μητέρα του Ἑλληνίδα, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Δούκα. Καὶ τὸ ἐπώνυμό του ἦταν Ἀκρίτας ἢ Ἀκρίτης, γιατὶ ἐφύλαγε τὶς ἄκρες τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα ἐπῆρε καὶ τὄνομα Βασίλειος ὅταν βαφτίστηκε.

Ὁ πατέρας τοῦ Διγενῆ ἦταν ὁ ἀμηρᾶς Μουσοὺρ ἀπὸ τὴν Συρία. Αὐτὸς αἰχμαλώτισε μιὰ κόρη Ἕλληνος στρατηγοῦ ὅταν ἦταν ἀκόμα Μουσουλμᾶνος. Μὰ γιὰ νὰ παντρευθῇ αὐτὴ τὴν κόρη, τῆς οἰκογενείας Δούκα, ἔγινε Χριστιανός. Ἀπὸ τὸν γάμον αὐτὸν γεννήθηκε ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Στὸ βυζαντινὸ ποίημα ὁ Διγενὴς παρουσιάζεται ὡς πολὺ ὡραῖος καὶ ἀντρειωμένος. Εἶχε μαλλιὰ ξανθὰ καὶ «ὑπόσγουρα», μεγάλα μάτια, φρύδια κατάμαυρα καὶ ἀσπρορρόδινο πρόσωπο. Κι' ἐφοροῦσε ἐλαφρὴ χλαμύδα καὶ ἀπὸ πάνω κόκκινο πανωφόρι μὲ χρυσᾶ λουριά. Ἡ φορεσιά του ἦταν στολισμένη μὲ μαργαριτάρια, μὲ ἄλλα πολύτιμα πετράδια καὶ μὲ ἄφθονο χρυσάφι.

Ἔτσι τὸν παρουσιάζει ὁ ποιητής. Μὰ ἂς δοῦμε καὶ πῶς περιγράφει τὰ κατορθώματά του.

Σὲ ἡλικία μόλις δώδεκα χρονῶν ὀνειρεύεται κατορθώματα. Συνοδεύει τὸν πατέρα του στὸ κυνῆγι καὶ σκοτώνει μιὰ ἀρκούδα μὲ τὴν γροθιά του! Ἔπειτα φθάνει τρέχοντας ἕνα ἐλάφι καὶ τὸ σχίζει σὲ δύο!

Σκοτώνει κι' ἕνα λιοντάρι μ' ἕνα κτύπημα! Τότε οἱ σύντροφοί του τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς θεόσταλτον ἥρωα. Καὶ λένε, ὅπως γράφει ὁ Βυζαντινὸς ποιητής:

«Οὗτος οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος
ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου.
Τοῦτον ὁ Θεὸς ἔστειλεν
διὰ τοὺς Ἀπελάτας
καὶ θέλει τρέμουσιν αὐτὸν
εἰς χρόνους τῆς ζωῆς του».

Πραγματικὰ ὅσο ὁ νέος μεγαλώνει στὰ χρόνια τόσο γίνεται πιὸ ἀντρειωμένος. Ἀνυπομονεῖ νὰ γνωρίσῃ τοὺς Ἀπελάτες, νὰ τοὺς νικήσῃ, νὰ ὑπερβῇ τὰ κατορθώματά των. Θέλει νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς Ἀπελάτης καὶ πάει καὶ βρίσκει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀπελατῶν Φιλόπαππον.

Ἐκεῖνος τὸν δέχεται καὶ τοῦ λέει ὅτι, ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ Ἀπελάτης, πρέπει νὰ νηστεύσῃ καὶ νὰ μὴ κοιμηθῇ δεκαπέντε ἡμέρες καὶ κατόπιν μ' ἕνα μονάχα ραβδὶ νὰ σκοτώσῃ λιοντάρια καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ τομάρια τους. Ὁ Διγενὴς ἐπῆρε τὸ ραβδί του καὶ μ' αὐτὸ ἐπολέμησε τοὺς Ἀπελάτες, τοὺς ἐνίκησε καὶ τοὺς πῆρε τὰ ραβδιά τους καὶ τὰ πῆγε στὸν Φιλόπαππο.

Ὁ ἀρχηγὸς ἀνεγνώρισε τὸ κατόρθωμά του καὶ ὅλοι ἔσκυψαν μπροστὰ στὸ Διγενῆ. Ἔτσι ἄρχισε τὸ πολεμικό του στάδιο. Καὶ ἀπὸ τότε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρεία καὶ γρήγορα ἀπέκτησε μεγάλη φήμη.

Περιγράφει κατόπιν ὁ ποιητὴς τὸν γάμο τοῦ Διγενῆ μὲ τὴν Εὐδοκία, κόρη ἑνὸς διοικητοῦ βυζαντινῆς ἐπαρχίας. Μὰ ἀμέσως μετὰ τὸν γάμο του ὁ ἥρωάς μας ἐβγῆκε στὰ σύνορα καὶ ἐπολεμοῦσε τοὺς ἐχθροὺς τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἔτσι, ὅπως περιγράφει ὁ ποιητής, τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου κατοικοῦσαν ὀρθόδοξοι, ἐζοῦσαν μὲ εἰρήνη καὶ ἡσυχία, γιατὶ εἶχαν ὡς προστάτη, φύλακα καὶ βοηθὸν ἐκεῖνον.

* * *

Ἡ φήμη τῆς ἀνδρείας τοῦ Διγενῆ γρήγορα ἔφθασεν ἕως τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ φθάνει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ Βυζάντιο γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Διγενῆ πλάϊ στὸν Εὐφράτη. Γιὰ νὰ βραβεύσῃ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὶς ὑπηρεσίες του δίδει δῶρα καὶ τίτλους στὸν Διγενῆ καὶ λέει:

— Εἴθε τὸ Κράτος μας νὰ εἶχε τέσσαρες ἄνδρες σὰν αὐτόν!

Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τοῦ Διγενῆ εἶναι σειρὰ ἀπὸ περιπέτειες. Σὰν πλανόδιος ἱππότης διασχίζει τοὺς διαφόρους τόπους τῆς Αὐτοκρατορίας. Παντοῦ ὅπου παρουσιάζεται σπέρνει τὸ σεβασμὸ καὶ τὸν φόβο. Οἱ Ἄραβες τῆς Ἀσίας τρέπονται εἰς φυγὴν μπροστά του. Μὰ κάνει καὶ ἄλλα κατορθώματα ὁ Διγενής: Σκοτώνει τὸν Δράκοντα ποὺ βγάζει φωτιὲς ἀπὸ τὰ τρία κεφάλια του. Σχίζει μὲ τὸ σπαθί του τὰ λιοντάρια. Ξεκαθαρίζει καὶ διώχνει τοὺς Ἀπελάτες. Κι' ἔπειτα ἀναπαύεται σ' ἕνα ἐπίγειο παράδεισο γεμάτο σκιά, πρασινάδες καὶ καθαροφλοισβιστα ρυάκια...

Κατόπιν ὁ Διγενὴς πολεμᾷ μὲ τὴν ἀμαζόνα Μαξιμὼ καὶ ξαναγυρίζει στὸν παράδεισό του πλάϊ στὸν Εὐφράτη.

Ἐζοῦσε λοιπὸν εὐτυχισμένος, ὅταν ξαφνικὰ τὸν ἅρπαξεν ὁ θάνατος σὲ ἡλικία 33 χρονῶν. Πένθος παγκόσμιο σκορπίζεται! Καὶ τὸ ποίημα τελειώνει μὲ τὴν κηδεία του,ὅπου ἕνα μοιρολόγι τραγουδάει τὶς ἀρετές, τὴν ἀνδρεία καὶ τὴ φήμη του.

Ἔτσι τελειώνει ἡ γραπτὴ ἐποποιΐα. Μὰ τὰ προφορικὰ τραγούδια περιγράφουν τὸν θάνατο τοῦ Διγενῆ κατόπιν ἀπὸ πάλη μὲ τὸν Χάρο.

Προσέτι τὰ προφορικὰ τραγούδια καὶ οἱ λαϊκὲς ἑλληνικὲς παραδόσεις παρουσιάζουν τὸν Διγενῆ Ἀκρίτα μὲ ἄλλες μορφὲς καὶ μὲ ἄλλα κατορθώματα. Ἡ λαϊκὴ φαντασία ἐπολλαπλασίασε ἐκεῖνα ποὺ τὰ γραπτὰ κείμενα ἐξιστόρησαν.

Σ' ἄλλα σημειώματα θὰ ἰδοῦμε πῶς ἐμφανίζει τὸν Διγενῆ Ἀκρίτα ἡ λαϊκὴ φαντασία.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ



Σκότωσε καὶ τὸ Δράκο ποὖβγαζε φωτιὲς ἀπ' τὰ τρία κεφάλια του!





ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (7ης Ἰουλίου)

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ τοῦ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

Μὲ τὸ ἀπέναντι Εὐαγγέλιον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν οἱ διάφορες φροντίδες τῆς ζωῆς κι' αὐτὲς νὰ βλέπωμε πάντα μπροστά μας καὶ νὰ μᾶς βασανίζουν ἀδιάκοπα. Μὲ τὴν διδασκαλίαν του ὁ Θεάνθρωπος ἔχει σκοπὸν νὰ μᾶς ξελαφρώσῃ ἀπ' αὐτὲς καὶ νὰ μᾶς φέρη τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἀνακούφισι. Μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ μᾶς φωνάζει: «Μὴ μεριμνᾶτε». Θέλει νὰ μᾶς δείξῃ μὲ τὴ σύντομη αὐτὴ φράσι ὅτι κάθε μέριμνα καὶ φροντίδα γιὰ τὸν ἐπίγειο βίο μας καὶ τὶς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου μᾶς κάνει τὶς ἡμέρες μας πικρὲς καὶ βασανισμένες καὶ πολλὲς φορὲς μᾶς φέρνει στὴν ἀπελπισία.

Λέγοντας σὲ μᾶς ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ: «Μὴ μεριμνᾶτε», δὲν ἔχει βέβαια σκοπὸ νὰ μᾶς παρεμποδίσῃ ἀπὸ κάθε φροντίδα. Μὲ τὴ φράσι αὐτὴ δὲν μᾶς ἀποκλείει νὰ σκεπτώμεθα καὶ νὰ φροντίζωμε σὰν ἄνθρωποι λογικοὶ καὶ σώφρονες γιὰ τὸ μέλλον μας. Ἀντίθετα μάλιστα μᾶς συνιστᾷ νὰ λαβαίνωμε κάθε συνετὴ καὶ φρόνιμη πρόνοια γιὰ τὰς ἀνάγκας μας. Πρέπει νὰ ἔχωμε γιὰ παράδειγμα τὸν καλὸ γεωργὸ ποὺ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του φροντίζει ἀπὸ πολὺ πρωτύτερα. Τὸ μυρμήκι ποὺ θησαυρίζει τὸ καλοκαίρι γιὰ νἄχῃ τροφὴ τὸ χειμῶνα εἶναι ἕνα παράδειγμα ἄξιο νὰ τὸ μιμηθοῦμε.

Ὁ Θεάνθρωπος λοιπὸν δὲν καταδικάζει μὲ τὴ σοφὴ διδασκαλία του τὶς φροντίδες ποὺ πιὸ πάνω ἀναφέραμε. Καταδικάζει κάθε σκέψι ποὺ μᾶς βασανίζει νύχτα καὶ μέρα καὶ μᾶς κάνει τὴ ζωὴ ἀφόρητη. Μᾶς λέγει δηλαδὴ ὅτι δὲν πρέπει ὅλη μας τὴ σκέψι νὰ ἀπασχολοῦμε διαρκῶς καὶ ἐπίμονα διὰ τὰς προσκαίρους ἀνάγκας μας. Μᾶς συνιστᾷ νὰ μὴ μᾶς κυριεύῃ ἡ ἀνησυχία καὶ ὁ φόβος γιὰ ὁποιαδήποτε, ἔστω καὶ ἀσήμαντη, ἀνάγκη μας. Αἱ κοσμικαὶ ἀνησυχίαι καὶ φροντίδες εὔκολα μᾶς ὁδηγοῦν στὴν ἀδικία καὶ στὴν ἁμαρτία.

Γι' αὐτὸ ἔχομε ὑποχρέωσιν, κάθε μέρα ποὺ περνοῦμε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, νὰ τὴν περνοῦμε γεμᾶτοι πίστι καὶ ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὸς ποὺ φροντίζει καὶ γιὰ τὸ πιὸ ἀσήμαντο δημιούργημά του, ἂς εἴμεθα βέβαιοι καὶ γεμᾶτοι πίστι ὅτι θὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἴμαστε τὸ πιὸ διαλεχτὸ πλάσμα του.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Ἂν αἱ Ἀθῆναι στὸν καιρὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου βρίσκονταν σὲ παρακμή, ἡ Κόρινθος ἀντίθετα ἦταν τότε στὴ μεγαλύτερη ἀκμή της. Τὸ 146 πρὸ Χριστοῦ, ὅταν ἡ Ἀχαϊκὴ συμπολιτεία διαλύθηκε ἀπ' τοὺς Ρωμαίους, ἡ Κόρινθος κατεστράφη, οἱ περισσότεροι κάτοικοί της ἐσφάγησαν, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ πουλήθηκαν δοῦλοι. Γιὰ ἑκατὸ χρόνια ἡ Κόρινθος ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια. Ἀλλὰ τὸ 46 π. Χ. ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ἐκτιμῶντας φαίνεται τὴν ἐπίκαιρη γεωγραφικὴ της θέσι, ἀποφάσισε νὰ τὴν ξαναχτίσῃ. Ἡ καινούργια πόλις προώδευσε μὲ γοργὸ ρυθμὸ καὶ δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ καὶ νὰ ξεπεράσῃ τὴν παληά. Κι' ἔτσι, ὅταν μετὰ ἕνα αἰῶνα (τὸ 51 μ. Χ.) ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Παῦλος στὴν Κόρινθο, αὐτὴ ἦταν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ποὺ περιελάμβανε τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴ Στερεά. Οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοί της ἦταν περίπου ἑκατὸ χιλιάδες κι' οἱ δοῦλοι σχεδὸν τετραπλάσιοι, σύμφωνα μὲ ἀρχαῖες πληροφορίες. Τὸ ἐμπόριό της ἦταν σὲ πολὺ μεγάλη ἄνθησι, πλοῦτος ἄφθονος ἐμαζευόταν ἐκεῖ.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ὑλικὸς πολιτισμὸς δὲν συνεβάδιζε μὲ τὸν πνευματικό. Ἐκεῖνα ποὺ εἴπαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν Κόρινθο. Ἀπὸ ἄποψι θρησκευτικὴ ὁ λαὸς βρισκόταν σὲ κακὰ χάλια. Οἱ μορφωμένοι δὲν ἐπίστευαν τίποτα, καὶ περιγελοῦσαν τὴν εἰδωλολατρικὴ θρησκεία γιὰ τὴν ψευτιὰ ποὺ ἔκλεινε μέσα της. Ὅσοι πάλι ἀπὸ τὸ λαὸ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κρατᾶνε τὴν πολυθεϊκὴ λατρεία, εἶχαν ξεπέσει σὲ δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις, γελοῖες πολλὲς φορές.

Παράλληλα μὲ τὴ θρησκευτικὴ κατάπτωσι ἐβάδιζε κι' ἡ ἠθικὴ παραλυσία.

Καὶ ὅμως· κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη αὐτὴ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος, κρυφόκαιγαν σπίθες, ποὺ περίμεναν τὴν ὥρα γιὰ ν' ἀναδώσουν τὴν ὄμορφη φλόγα τῆς πίστεως καὶ τὴν γλυκειὰ ἀναλαμπὴ τῆς ἀρετῆς. Ἀνάμεσα στὸν λαὸν αὐτὸν ὑπῆρχαν πολυάριθμες ψυχὲς ποὺ διψοῦσαν φῶς καὶ ζητοῦσαν ἀλήθεια· — ψυχές, ποὺ, καθὼς καὶ στὴν Ἀθήνα, καρτεροῦσαν καὶ προσδοκοῦσαν τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή, ποὺ κάποιος οὐρανόσταλτος ὁδηγὸς φωτισμένος θὰ τοὺς ἐσήκωνεν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὸν πέπλο καὶ θὰ τοὺς ἀπεκάλυπτε τὸν ὠνειρεμένο κι' ἐπιθυμητὸ Ἄ γ ν ω σ τ ο Θ ε ό.

Καὶ νά, ποὺ ὁ ἀπεσταλμένος αὐτὸς ἦρθε. Ἦταν ὁ Παῦλος, ὁ φτερωτός, ὁ μεγάλος, ὁ μεγαλουργὸς Ἀπόστολος. Ἔρχεται γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς λυτρώσεως, νὰ φέρῃ τὸ μήνυμα τοῦ λυτρωμοῦ, τοῦ πνευματικοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναστάσεως. Εἶναι κομιστὴς μιᾶς καινούργιας διδασκαλίας, νέας Θρησκείας, νέας Πίστεως, ποὺ ὁ κόσμος ἀγκαλιάζοντάς τις, θὰ ξαναβρῇ τὸ δρόμο του, θὰ ἐξαγνίσῃ τὸ παρελθὸν μέσα σ' ἕνα ἅγιο παρόν, καὶ θ' ἀντλήσῃ ἀπ' αὐτὲς δυνάμεις καινούργιες, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ συγκρατηθῇ ἀπ' τὸ κατηφόρισμα καὶ θὰ πάρῃ ξανὰ τὴν ἀνιοῦσα.

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε πράγματι τὴν Πίστι τὴ χριστιανικὴ ὁ λαὸς τῆς Κορίνθου. Τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου εἶχεν ἀπόδοσι λαμπρή. Ἀσύγκριτα μεγαλύτερη, παρ' ὅσο στὴν Ἀθήνα. Ἀντίδρασι παρουσιάσθηκε μονάχα ἀπ' τοὺς Ἰουδαίους τῆς Κορίνθου. Φανατικοὶ καθὼς ἦταν, δοκίμασαν νὰ φέρουν ἐμπόδια στὸ ἔργο τοῦ Ἀποστόλου, κίνησαν ταραχές, προσπάθησαν νὰ τοῦ κάμουν κακό. Μὰ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ποὺ ἦταν πολὺ περισσότερος, αὐτὸς ἄνοιξε διάπλατα τὴν καρδιὰ πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες πολυάριθμοι ἀκροατὲς προστρέχουν στὰ κηρύγματά του. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς προλέγει στὸν Παῦλο τὴ μεγάλη καρποφορία ποὺ θἄχῃ ἐδῶ ἡ διδασκαλία του. Καὶ τοῦ παραγγέλλει: «Λάλει καὶ μὴ σιωπήσῃς. Γιατὶ στὴν πόλιν αὐτὴν ὑπάρχει πολὺς λαὸς δικός μου».

Ἐνάμιση χρόνο ἔμεινε στὴν Κόρινθο ὁ Παῦλος. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε ἦταν μιὰ νέα κατάκτησι καὶ μιὰ νέα αὔξησι τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Ξαναῆρθε καὶ δεύτερη φορά, καὶ τρίτη. Ὁ Χριστιανισμὸς στὴν Κόρινθο, τὸ μεγαλύτερο κέντρο τῆς Ἑλλάδος, ἐρριζοβόλησε βαθειά. Τὸ κατρακύλημα ἐσταμάτησε. Ἡ ἀποσύνθεσις εἶχε προληφθῆ. Μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχισε ν' ἀνθοβολᾷ στὰ ἐρείπια τοῦ παλαιοῦ κόσμου.

Α. Ι. Γκιάλας

'Ενα Νεοελληνικό Διήγημα

Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ

"Οταν πῆγε στὸν ἀπόμερο κι' ἀπομακρυσμένο συνοικισμὸ νὰ ἱδρύση ὑποτομέα, βρῆκε μεγάλες δυσκολίες. 'Ο δάσκαλος, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ βρῆ καὶ νὰ νοικιάση ἕνα κατάλληλο γραφεῖο, τοῦ ἐξηγοῦσε στενοχωρημένος γιατὶ τὰ παιδιά, μ' ὅλες τὶς συστάσεις τῶν δασκάλων, ἔδειχναν ἀπροθυμία κι' ἀδιαφορία νὰ ἐγγραφοῦν στὴν 'Οργάνωσι. "Ηταν τόσο ἀτίθασα καὶ κακομαθημένα! "Οσα ἀπ' αὐτὰ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, γύριζαν τεμπέλικα κι' ἄνεργα μέσα στὸ συνοικισμό. Κι' ὅσα πάλι ἦταν ἀκόμη μαθηταί, πήγαιναν στὸ σχολεῖο μόνο ὅταν τοὺς κάπνιζε.

— Κι' οἱ γονιοί τους; ρώτησε ὁ ὑποτομεάρχης.

— Μὰ ἐδῶ ἴσα - ἴσα εἶναι ἡ βάσι τοῦ κακοῦ. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀδιαφορία τους, τὴν ὀκνηρία τους. Θὰ ἔχετε βέβαια προσέξει τὴν ἄθλια κατάστασι τῶν δρόμων καὶ τῶν σπιτιῶν, τοὺς βούρκους, τοὺς βόθρους, τὰ πεταμένα σκουπίδια. "Ολα αὐτὰ δείχνουν πρὸ πάντων τὴν ἐσωτερικὴ κακομοιριὰ τῶν ἀνθρώπων. Πῶς μποροῦσαν νὰ γίνουν καλύτερα τὰ παιδιά τους;

'Εκείνη τὴ στιγμὴ θόρυβος, φωνὲς καὶ κλάματα ἀνακατωμένα ἀκούστηκαν στὸ δρόμο. 'Ο ὑποτομεάρχης κι' ὁ δάσκαλος βγῆκαν στὴν πόρτα. Μερικὰ παιδιὰ εἶχαν ἔρθει στὰ χέρια καὶ χτυπιῶνταν. Τὸ ἕνα, τὸ μεγαλύτερο, τὰ εἶχε βάλει μὲ τ' ἄλλα καὶ τὰ γρονθοκοποῦσε ἀλύπητα· μὰ κι' ἐκεῖνα, τὸ ἕνα μὲ τὰ χέρια, τὸ ἄλλο μὲ μιὰ σχολικὴ ρίγα, τὸ τρίτο μὲ πέτρες, χτυποῦσαν τὸ πρῶτο. "Ενα ἄλλο ἦταν κι' ὅλας ἐκτὸς μάχης κι' ἔκλαιε καθισμένο παρακάτω σὲ μιὰ πέτρα, κρατῶντας τὸ κτυπημένο μάγουλό του.

—'Ο Μάγκας! εἶπε ὁ δάσκαλος. 'Ο χειρότερος ἀπ' ὅλους! Καὶ τὸ ἀντίθετο ὁ ἄλλος, αὐτὸς ποὺ κλαίει.

Πῆγε κοντά του, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε στὴν εἴσοδο τοῦ ὑποτομέα.

— Εἶσαι κτυπημένος, Νῖκο; Πάλι αὐτὸς ὁ ἀλάνης ἔ; Μὰ τί συνέβη;

'Ο Νῖκος διηγήθηκε μὲ κλαμένη φωνὴ πῶς ὁ Μάγκας πῆγε νὰ τοῦ πάρη τὸ μελανοδοχεῖο του, κι' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν τοῦ τὸ ἄφηκε, ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶ κι' ἔτσι τσακώθηκαν. Μὰ ἐνῶ ὁ Νῖκος διηγῶταν, ὁ θόρυβος ξαφνικὰ σταμάτησε, μιὰ φωνὴ «ὁ χωροφύλακας!» ἀκούστηκε κι' ὁ Μάγκας δοκίμασε νὰ τὸ στρίψη. Μὰ ὁ χωροφύλακας τὸν πρόλαβε καὶ τὸν κράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο. "Ηταν ἕνα γερό, καλοδεμένο παιδί, δεκάξη - δεκαεφτὰ χρονῶν, μὲ ἀδρὰ κι' ἔντονα χαρακτηριστικά, μὲ φλογερὰ μαῦρα μάτια, κακοντυμένο, χωρὶς σακκάκι, μὲ πουκάμισο ξεκούμπωτο, ποὺ ἔδειχνε τὸ πλατὺ καὶ γεμᾶτο στῆθος του, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ τὸν καυγᾶ, ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνασαίνη δυνατὰ καὶ γρήγορα.

— Καὶ τώρα πᾶμε μέσα, παλληκαρᾶ μου! τοῦ λέει ὁ χωροφύλακας.

— Δὲν πάω! Κάνει ἐκεῖνος καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ ξεφύγη.

'Ο ὑποτομεάρχης ἐπλησίασε.

—Εἶμαι ὁ ὑποτομεάρχης τῆς Ε.Ο.Ν., κύριε χωροφύλακα, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀφήσετε τὸ παιδί. 'Ανήκει στὴν 'Οργάνωσί μας, καὶ θὰ κανονίσω ἐγὼ τὸ ζήτημα.

'Ο χωροφύλακας τὸν κοίταξε μ' ἀπορία καὶ δυσπιστία.

— Σᾶς τὸν ἀφήνω, εἶπε, μὰ δὲ θὰ κάμετε τίποτε. Δὲν τὸν ξέρετε. Θὰ μοῦ τὸν στείλετε ἀργότερα ὁ ἴδιος.

Σὲ λίγο, μέσα στὸ δωμάτιο, ὁ ὑποτομεάρχης ἄρχισε τὴν ἀνάκρισι:

— Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;

— Μάγκα! Φώναξαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τὰ παιδιά.

— Δὲν σᾶς ρώτησα ἐσᾶς, εἶπε αὐστηρὰ ὁ ὑποτομεάρχης. 'Εσένα ρωτῶ, παιδί μου. Τ' ὄνομά σου;

— Παυλῆς! Εἶπε θυμωμένος.

—"Ακουσε, Παυλῆ. Μιὰ καὶ χρειαζόσουν μελάνη, γιατὶ δὲ ζητοῦσες ἀπὸ τὸ Νῖκο νὰ σοῦ δώση, παρὰ πῆγες νὰ πάρης μοναχός σου;

— Γιατὶ ἔτσι! 'Απάντησε ἐκεῖνος ἀπότομα καὶ τραχιά.

—'Ο Νῖκος εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σοῦ ἔδινε. 'Ως τόσο, τώρα ποὺ ἔχουμε καὶ τὸν ὑποτομέα μας, ὅλα αὐτὰ θὰ λείψουν. "Ολοι ἐδῶ μέσα θὰ βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

— Δὲ μὲ νοιάζει!

—"Ο,τι θὰ εἶναι ἐδῶ μέσα, θὰ εἶναι κοινὰ πράματα. Θ' ἀνήκουν σὲ ὅλους μας. Δὲν εἴμαστε ὅλοι μιὰ 'Οργάνωσι;

— Δὲν ξέρω! Δὲ μὲ νοιάζει!

— Κι' ἄσε νὰ δῆς τί ὡραῖα ποὺ θὰ τὰ σιάξουμε καὶ τί καλὰ ποὺ θὰ περάσουμε. Τὸ βραδάκι θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, Παυλῆ, νὰ μὲ βοηθήσης ποὺ θάρθοῦν τὰ πράγματα, νὰ τὰ ταχτοποιήσουμε.

— Δὲν ἔρχομαι!



"Ηταν γερό, καλοδεμένο παιδί.

* * *

Κι' ὅμως τὸ βραδάκι ὁ Παυλῆς ἦρθε. Πέρασε μιὰ - δυὸ φορὲς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τάχα τυχαῖα κι' ἀδιάφορα, μὰ στὸ τέλος στάθηκε. "Εβλεπε μὲ περιέργεια τὰ πράματα, ποὺ εἶχε φέρει ὁ ὑποτομεάρχης, ἕνα μεγάλο γραφεῖο, πολλὲς καρέκλες, μερικὰ κάδρα, ἕνα ρουλὸ ἀπὸ εἰκόνες, κάτι δέματα τυλιγμένα σὲ χαρτιά, καὶ στὴ γωνιὰ ἕνα ὄρθιο ἔπιπλο σὰν ντουλαπάκι. Χωρὶς νὰ μπῆ μέσα, τὄδειξε ἀπὸ μακριὰ μὲ τὸ χέρι καὶ φώναξε:

— Γραμμόφωνο εἶναι;

'Ο ὑποτομεάρχης, ποὺ τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή, μὰ ἔκανε πὼς δὲν τὸν εἶδε, σήκωσε τὸ κεφάλι.

—"Α, ἐσὺ εἶσαι, Παυλῆ; Ραδιόφωνο εἶναι, δὲν τὸ ξέρεις; "Ελα μέσα.

Μπῆκε μὲ βήματα ἀργά, περιεργάστηκε τὸ ραδιόφωνο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στ' ἄλλα πράματα καὶ στάθηκε ἀκίνητος κι' ἀδιάφορος. 'Ο ὑποτομεάρχης, ποὺ εἶχε ξετυλίξει στὸ ἀναμεταξὺ κάποιο πακέτο, πῆρε ἕνα μικρὸ βιδωτὸ μελανοδοχεῖο καὶ τοῦ τὄδωσε.

— Αὐτὸ εἶναι δικό σου, Παυλῆ.

— Δικό μου; Γιατί; "Εκανε ἐκεῖνος μ' ἀπορία.

— Σοῦ τὸ χαρίζει ἡ 'Οργάνωσι.

—'Εμένα; Ρώτησε μὲ μάτια γεμᾶτα ἔκπληξι καὶ δυσπιστία. Κι' εἶναι καινούργιο;

— Βέβαια εἶναι καινούργιο. Δὲν τὸ βλέπεις; Πάρτο!

— 'Εγώ ; Καλά. Δῶσε το!

Καὶ παίρνοντάς το μ' ἕνα βίαιο κίνημα, τὄκρυψε μὲ μιᾶς στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του. Καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ βοηθᾶ σιωπηλὸς τὸν ὑποτομεάρχη στὸ ξετύλιγμα τῶν πακέτων.

Ξαφνικὰ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ θαυμασμοῦ. Εἶχε ξετυλίξει τρεῖς ὡραῖες πέτσινες ἐξαρτύσεις μὲ πλατειὲς ζῶνες.

— Τί ὡραῖες! Μουρμούρισε.

— Εἶναι γιὰ τοὺς τρεῖς βαθμοφόρους, ποὺ θὰ κάνω αὔριο, εἶπε ὁ ὑποτομεάρχης. Κυριακὴ δὲν εἶναι αὔριο; Θάχουμε συγκέντρωσι καὶ θὰ διορίσω τοὺς βαθμοφόρους. Νά, ἐδῶ εἶναι κι' οἱ στολές τους.

'Ο Παυλῆς κατσούφιασε. Τὰ φλογερά του μάτια σκοτείνιασαν κι' ἔμεινε σιωπηλός. 'Ο ὑποτομεάρχης χαμογελοῦσε κρυφά.

Σὲ λίγο ἦρθε κι' ὁ Νῖκος μαζὶ μ' ἄλλα παιδιά. Στὴν ἀρχὴ κοίταζαν τὰ καινούργια πράματα μὲ περιέργεια, χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε. Κάποιο κρατοῦσε ἕνα κομμάτι ψωμὶ κι' ἔτρωγε· ἕνα ἄλλο μασοῦσε πασατέμπο κι' ἔφτυνε τὰ φλούδια καταγῆς· κάποιο ἄλλο, πιὸ μεγάλο καὶ μὲ πιὸ πολὺ «ἀέρα» (τὄλεγαν Παναγῆ), σιγοσφύ-

ριζε περπατῶντας μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες· κι' ὅλα μαζὶ μιλοῦσαν φωναχτά, ἀστειεύονταν, πειράζονταν. Ὁ ὑποτομεάρχης, σιωπηλός, ἄρχισε νὰ ξεχωρίζη καὶ νὰ βάζη στὴ θέσι τους τὰ πράματα. Ὁ Νίκος κι' ὁ Παυλῆς τὸν βοηθοῦσαν· σὲ λίγο, κεντημένος, φαίνεται, στὸ φιλότιμο κι' ὁ Παναγῆς, ἄρχισε νὰ βοηθάη κι' αὐτός· καὶ σιγὰ - σιγὰ ὅλα τὰ παιδιὰ δόθηκαν στὴ δουλειά. Ἐργάστηκαν ἀρκετὴ ὥρα, ὅσο νὰ κρεμάσουν τὰ κάδρα, νὰ κολλήσουν στοὺς τοίχους τὶς εἰκόνες, νὰ ταχτοποιήσουν τὸ γραφεῖο, νὰ σκουπίσουν καὶ νὰ ξεσκονίσουν. Ὁ ὑποτομεάρχης ἔβαλε στὸ τέλος καὶ τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸ δωμάτιο γέμισε ἀπὸ ἤχους μουσικῆς καὶ φωνὲς χαρᾶς.

Ὅταν ἀργότερα ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κλειδὶ καὶ τὄδωσε στὸν Παυλῆ.

— Κράτα το, Παυλῆ. Εἶναι τὸ δεύτερο κλειδὶ τῆς πόρτας, ποὺ θὰ τὄχης ἐσύ. Αὔριο θ' ἀνοίξης νωρὶς καὶ θὰ ἐπιβλέψης στὴ συγκέντρωσι, ὅσο νἄρθῶ κι' ἐγώ.

Ἔγινε βαθειὰ σιωπή. Ὅλα τὰ παιδιά, κατάπληχτα, κοίταζαν μιὰ τὸν ὑποτομεάρχη, μιὰ τὸν Παυλῆ, σὰν νὰ μὴν εἶχαν καταλάβει τί ἄκουσαν, σὰν ν' ἀνησυχοῦσαν γιὰ κάτι ποὺ γινόταν, περίεργο κι' ἐπικίνδυνο. Ὁ Παυλῆς, ἀπορῶντας κι' ὁ ἴδιος, γύρισε ἀργά, δειλὰ τὸ κεφάλι καὶ τοὺς κοίταζε ὅλους γύρω.

— Ἔλα λοιπόν, πάρτο! Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἶπα;

Καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὸ χέρι.

— Κύριε!... μουρμούρισε ὁ Νίκος.

Κι' ὁ Παναγῆς εἰρωνικά: «Ὁ Μάγκας»!

Μὰ ὁ ὑποτομεάρχης, σὰν νὰ μὴν ἄκουσε τίποτε, τοὺς χαιρέτησε, τοὺς ἔκαμε μερικὲς συστάσεις γι' αὔριο, κι' ἔφυγε. Ὕστερα, σιγὰ σιγά, ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἔφυγαν ὅλοι, ἀθόρυβα, σιωπηλά. Τελευταῖος ὁ Παναγῆς, ρίχνοντας μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸν Παυλῆ καὶ γελῶντας πειραχτικά. Κι' ὁ Παυλῆς ὁ Μάγκας ἔμεινε μόνος, κοιτάζοντας ζαλισμένος τὰ καινούργια ἔπιπλα καὶ τὰ πράματα, κρατῶντας ἀκόμα τὸ κλειδὶ στὸ χέρι του, ἀναποφάσιστος καὶ ταραγμένος.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴ συγκέντρωσι, εἶχαν μαζευτῆ πολλὰ παιδιά. Εἶχε μαθευτῆ πὼς ὁ ὑποτομεάρχης ἔφερε καινούργια πράματα καὶ ραδιόφωνο, καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν νὰ δοῦν. Τὰ περισσότερα, μ' ὅλο ποὺ ἦταν Κυριακή, ἦταν κακοντυμένα, ἀκτένιστα, ἀπεριποίητα. Φώναζαν, κορόϊδευαν, πειράζονταν. Ὁ Παυλῆς, σοβαρὸς καὶ σιωπηλός, στεκόταν στὴ γωνιά, κοντὰ στὸ γραφεῖο. Πολλοὶ τὸν χαιρετοῦσαν: «Γειά σου, Μάγκα»! Ὁ Παναγῆς τοῦ φώναξε: «Νὰ μᾶς ζήσης, κλειδοκράτορα»! Κι' ὅλοι τὸν πείραζαν: «Πᾶνε τὰ πράματα, μωρὲ παιδιά! Κλάφτε τα! Καὶ νὰ μὴν ἦταν τοὐλάχιστο καινούργια; Θέλουμε κι' ἐμεῖς, Μάγκα! Ὄχι ὅλα δικά σου»! Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος. Ξαφνικὰ μπήγει μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Νὰ τὸ ξέρετε, ὅποιος ἀγγίξη τίποτε, θὰ τὸν σπάσω στὸ ξύλο! Ξηγημένα πράματα!

Ἕνα δυνατὸ χαχανητὸ γέμισε τὸ δωμάτιο, μὰ ὁ Παυλῆς, ξεκολλῶντας ἀπὸ τὴ γωνιά του, προχώρησε τόσο ἄγριος κι' ἀπειλητικός, ποὺ ὅλοι σώπασαν μὲ μιᾶς. Κι' ἔτσι σιωπηλοὺς τοὺς βρῆκε ὁ ὑποτομεάρχης, ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή.

Τοὺς ἐπαίνεσε γιὰ τὴν ἡσυχία τους, τοὺς εἶπε λίγα λόγια γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν πειθαρχία, τοὺς ἔβαλε καὶ τραγούδησαν τὸν ὕμνο τῆς Νεολαίας, ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο κι' ἄκουσαν ἀπὸ τὸν σταθμὸ τῆς Νεολαίας ὡραία μουσικὴ κι' ὡραῖα λόγια. Ὕστερα τοὺς πῆρε κι' ἔκαμαν ἕναν μικρὸ περίπατο, καὶ δείχνοντας τὰ χάλια τῶν δρόμων, τοὺς μίλησε γιὰ καθαριότητα, ὑγιεινὴ καὶ κοινωνικὴ πρόνοια. Στὸ ἀναμεταξὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ξέκοψαν κι' ἔφυγαν ἀπὸ διπλανοὺς δρόμους, ἄλλα κουβέντιαζαν καὶ γελοῦσαν, χωρὶς νὰ προσέχουν στὰ λόγια τοῦ ὑποτομεάρχη, καὶ μερικὰ ἄλλα, μαζὶ μὲ τὸν Παναγῆ, ἄρχισαν νὰ πετροβολοῦν κάτι κόττες, ποὺ ἔβοσκαν στὰ σκουπίδια μιᾶς μικρῆς πλατείας. Ὁ Νίκος, ποὺ περπατοῦσε πάντα δίπλα στὸν ὑποτομεάρχη, δοκίμασε νὰ τοὺς συγκρατήση, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ ὁμάδα ἄρχισε νὰ διαλύεται, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Παυλῆς, ποὺ ἀκολουθοῦσε σιωπηλός, ξεστόμισε μιὰ βρισιὰ κι' ὥρμησε κατὰ πάνω τους.



Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ παιδιὰ ἔγιναν μιὰ μᾶζα.

— Ποῦ πᾶτε, μωρέ; Θὰ σᾶς τσακίσω τὰ κόκκαλα! Ἐδῶ θὰ μείνετε! Καὶ σκασμός!

Λίγο ἀκόμα καὶ θἄναβε καυγᾶς. Μὰ ὁ ὑποτομεάρχης πλησίασε τὸν Παυλῆ καὶ χτυπῶντας τον χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη, τοῦ εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ φέρνεται ἔτσι ἀπότομα καὶ σκληρὰ στοὺς συναγωνιστές του, πὼς μὲ τὸν καλὸ τρόπο καὶ τὶς σωστὲς συμβουλὲς τὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν καλύτερα καὶ συμμορφώνονται, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ γυρίσουν ὅλοι στὸν ὑποτομέα, ποὺ εἶχε κάτι νὰ τοὺς ἀνακοινώση.

Ὅταν σὲ λίγο βρέθηκαν συγκεντρωμένοι στὸν ὑποτομέα, ὁ ὑποτομεάρχης τοὺς μίλησε καὶ πάλι γιὰ πειθαρχία, τοὺς ἐξήγησε τί θὰ πῆ καὶ ποιὰ σημασία ἔχει ἡ ἱεραρχία καὶ τοὺς εἶπε πὼς πρέπει νὰ βάλουν καὶ στὸν ὑποτομέα τους τὴν τάξι ποὺ πρέπει.

— Γι' αὐτό, εἶπε, θὰ ὁρίσω σήμερα τρεῖς βαθμοφόρους, καὶ σιγὰ - σιγά, ὅσο γινόμαστε πιὸ πολλοὶ κι' ἐρχόμαστε κι' ἐργαζόμαστε τακτικά, κι' οἱ σημερινοὶ βαθμοφόροι θὰ προχωρήσουν καὶ θὰ γίνουν κι' ἄλλοι, ὅσοι θὰ φανοῦν καλοὶ κι' ἄξιοι. Σήμερα λοιπὸν ὁρίζω τρεῖς βαθμοφόρους: δυὸ ἐνωμοτάρχες, ποὺ θὰ εἶναι ὁ Παναγῆς κι' ὁ Νίκος, κι' ἕναν ὁμαδάρχη, τὸν Παυλῆ, ποὺ θἆναι καὶ ὑπασπιστής μου.

Μουρμουρητὸ ἀπορίας κι' ἀποδοκιμασίας ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ μᾶζα τῶν παιδιῶν. Μὰ ὁ ὑποτομεάρχης ἔκαμε πὼς δὲν πρόσεξε κι' ἐξακολούθησε:

— Αὐτὰ λοιπὸν γιὰ τοὺς βαθμοφόρους. Ἡ Ὀργάνωσι ὅμως δὲν ἐξέχασε καὶ σᾶς τοὺς ἄλλους, γιατὶ ὅλα τὰ μέλη της εἶναι γι' αὐτὴν τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ κάμη σὲ ὅλους σας στολές.

Φωνὲς χαρᾶς, χειροκροτήματα, σφυρίγματα γέμισαν τὸ δωμάτιο.

— Καὶ τώρα, Παυλῆ, φέρε τὶς στολὲς καὶ τὶς ἐξαρτύσεις γιὰ τοὺς βαθμοφόρους.

Ὁ Παυλῆς, ποὺ εἶχε μείνει ὅλη τὴν ὥρα σιωπηλὸς καὶ ταραγμένος, κοίταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν ὑποτομεάρχη σὰ ζαλισμένος, σὰ νὰ μὴν εἶχε καταλάβει τί τοῦ εἶπε.

— Τὶς στολές, Παυλῆ, τὶς στολὲς καὶ τὶς ἐξαρτύσεις!

Ὁ Παυλῆς προχώρησε, πῆγε στὴ γωνιά, ἔψαξε κάτι δέματα, γύρισε στὸ γραφεῖο, πῆγε στὸ παράθυρο, κοίταξε κάποια ἄλλα πράματα, ξαναγύρισε. Ἦταν κατάχλωμος.

— Δὲν εἶναι! εἶπε.

Μονομιᾶς μιὰ δυνατή, ἄγρια βοὴ ἀλάλαξε.

— Τἄκλεψε! Τἄκλεψε, κύριε! Ἔτσι εἶναι αὐτός! Κλέφτης! Τἄκλεψε!

Ὁ Παυλῆς ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, χαμένος, μὰ ξαφνικὰ ἔγινε κατακόκκινος, τὰ μάτια του γέμισαν σπίθες κι' ὥρμησε πάνω στοὺς ἄλλους. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλα τὰ παιδιὰ ἔγιναν μιὰ μᾶζα, ποὺ στριφογύριζε, χτυπιῶταν, φώναζε καὶ βογγοῦσε. Ξεχώριζαν μονάχα τὰ χέρια, ποὺ ὑψώνονταν κι' ἔπεφταν ὁρμητικὰ σὲ κεφάλια καὶ σὲ κορμιά, συμπλέκονταν μεταξύ τους, τραβοῦσαν μαλλιά, ξέσχιζαν ροῦχα. Ὑπόκωφα κτυπήματα, φωνὲς πόνου καὶ πείσματος, βλαστήμιες καὶ βρισιὲς γέμισαν τὸ δωμάτιο.

Ὁ ὑποτομεάρχης παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ ἄφωνος κι' ἀκίνητος. Μὰ σιγὰ - σιγὰ ὁ θόρυβος λιγόστευε, τὰ χέρια ἀτονοῦσαν, ἡ μᾶζα ἀραίωνε, τὰ παιδιὰ ἀποτραβιῶνταν ἕνα - ἕνα, ὥσπου στὸ τέλος στάθηκαν ὅλα χωρισμένα, λαχανιασμένα, κόκκινα, μὲ μαλλιὰ ἀνακατωμένα, μὲ ροῦχα ξεσχισμένα, σιωπηλά. Ὁ Παυλῆς, πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ἀναστατωμένος, ταραγμένος, πλησίασε τὸν ὑποτομεάρχη κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κλειδί.

— Νά! Πάρτο!

Μὰ ὁ ὑποτομεάρχης ἔπιασε τὸ μπράτσο του καὶ τοὖπε:

— Κράτα το, Παυλῆ. Γιατί νὰ μοῦ τὸ γυρίσης; Οὔτε τὸ φαντάζομαι πὼς πῆρες τὰ πράματα. Καὶ λυποῦμαι ποὺ βρέθηκαν μερικοὶ νὰ παρεξηγήσουν καὶ νὰ προσβάλουν ἕνα συναγωνιστή τους.

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

Μελῆς Νικολαΐδης



16. (Συνέχεια)

— Τώρα γιὰ ν' ἀνησυχήση τόσο ὁ παρακοιμώμενος καὶ νὰ λέη πὼς ἡ ὑπηρεσία ποὺ ἀναθέτει στὸ Δημήτρη εἶναι τόσο σπουδαία ὥστε παραβγαίνει κάθε ἄλλη, τί σημαίνει; Βγάλε μονάχος σου ἕνα συμπέρασμα.

— Ἔχετε δίκιο, παραδέχτηκε ὁ Μιχαήλ.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω μιὰ ἀπορία, εἶπε ὁ Γρηγόρης σκεφτικός.

— Ν' ἀκούσουμε.

— Ὁ Ἰωσὴφ Βρίγγας, τὸ δεξὶ χέρι τῆς αὐτοκρατορίας, ἔχει τόση ἔλλειψη ἀπὸ ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους;

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο τιμητικὸ γιὰ τὸ Δημήτρη.

— Καθόλου, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Γρηγόρης, μὰ σκέψου καὶ σύ. Συναντᾶ ἕναν ἀξιωματικὸ τολμηρό, γενναῖο βέβαια, δοκιμασμένο ἂν θέλης ἀκόμα, μὰ ποὺ τὸν βλέπει γιὰ πρώτη φορά... Κι' ὅμως δὲ διστάζει καθόλου νὰ τοῦ ἐμπιστευτῆ μιὰ ὑπόθεση ἀπ' ὅπου κρέμεται ἴσως ἡ σωτηρία του.

— Ἀλήθεια, παραδέχτηκε ὁ Δημήτρης. Αὐτὸ εἶναι λιγάκι περίεργο.

— Μοῦ φαίνεται, φώναξε ὁ Μιχαήλ, πὼς ἐσεῖς εἶστε ἀκόμη πιὸ περίεργοι. Ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσετε γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μᾶς κάνει κάθεστε καὶ σκέφτεστε γιατὶ μᾶς κάνει αὐτὴ τὴν τιμή.

— Μπορεῖ νἄχης δίκιο, παραδέχτηκε ὁ Γρηγόρης, μά...

— Ὑπάρχει μά;

— Καὶ βέβαια. Ὅταν περπατᾶς σ' ἕνα βαλτότοπο πρέπει νὰ προσέχης στὸ κάθε σου βῆμα καὶ τότε μονάχα νὰ προχωρᾶς, ὅταν δοκιμάσης πρὶν τὸ μέρος ποὺ θὰ πατήσης. Ὡς τόσο ἐδῶ ἔχομε μιὰ διαταγὴ ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέσουμε. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ λοιπόν...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, παρατήρησε ὁ Δημήτρης. Ἕνα πρᾶμα εἶναι βέβαιο, πὼς ἂν πετύχουμε θὰ προσφέρουμε μεγάλη ὑπηρεσία στὸν παρακοιμώμενο.

— Καὶ στὸν Αὐτοκράτορα καὶ στοὺς Φωκάδες.

— Γιατὶ στοὺς Φωκάδες; ρώτησε ὁ Μιχαήλ.

— Γιατὶ ἂν ἡ συνωμοσία αὐτὴ τῆς Αὐγούστας Ἑλένης πάη μπροστά, θ' ἀκολουθήσουν πολλὲς ἀλλαγὲς καὶ στὸ παλάτι καὶ στὸ στρατό. Ἡ ἐκστρατεία τῆς Κρήτης δίχως ἄλλο θ' ἀναβληθῆ κι' ἂν γίνη κάποτε, τότε πιὰ δὲ θὰ τὴν ἀναθέσουν βέβαια στὸ Νικηφόρο ἢ τὸ Λέοντα ποὺ εἶναι φίλοι τοῦ Βρίγγα. Καταλαβαίνεις τώρα;

— Μὰ τότε λοιπὸν τί καθόμαστε;

— Σωστά, ἂς καταστρώσουμε τὸ σχέδιό μας.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σωπάσανε καὶ οἱ τρεῖς σκεφτικοί.

Τὸ σχέδιο παρουσίαζε πολλὲς δυσκολίες, καθὼς εἶχε πῆ κι' ὁ Βρίγγας. Ἂν μποροῦσαν βέβαια νὰ σταθοῦν στὴν πόρτα νὰ σταματοῦν κάθε λεκτίκιο καὶ νὰ ἐξακριβώνουν ποιὸς εἶναι ὁ ἐπισκέπτης...

Μὰ οὔτε λόγος νὰ γίνεται γιὰ κάτι τέτοιο. Ἔπειτα καὶ οἱ συνωμότες βέβαια θὰ ἔχουν πάρει τὰ μέτρα τους... Κάποιοι δικοί τους θὰ τριγυρίζουν στὰ περίχωρα καὶ θὰ παρακολουθοῦν κάθε ὕποπτη κίνηση. Καὶ μοναχὰ ἡ παρουσία τριῶν ἀξιωματικῶν θὰ τοὺς ἔκανε νὰ ὑποπτευθοῦν πὼς κάτι τρέχει.

Νὰ μποῦν μέσα τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο.

— Ἔχω μιὰ ἰδέα, εἶπε πρῶτος ὁ Μιχαήλ.

— Ν' ἀκούσουμε.

— Ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Πετρίου, νὰ βροῦμε συντρόφους ποὺ μποροῦνε.

— Δηλαδή;

— Ἡ μητέρα μου λόγου χάρη... Τί λέτε;

— Καλὴ κι' ἄξια ἡ ἀρχόντισσα Χρυσοβέργαινα, εἶπε ὁ Γρηγόρης, μά...

— Ἐμπρός, τελείωνε τὴ σκέψη σου.

— Εἶναι πολύ... Ἔχω τὴ γνώμη πὼς δὲν κάνει γιὰ κατάσκοπος νά. Σὲ κάποια φίλη της θὰ τὸ ἐμπιστευτῆ καὶ κείνη σὲ ἄλλη... Οἱ γυναῖκες δὲν κρατᾶνε μυστικό. Ὕστερα δὲν μπορεῖ νὰ προσποιηθῆ. Δείχνει τὰ αἰσθήματά της... Καὶ μιὰ ματιὰ μόνο νὰ τῆς ρίξης καταλαβαίνεις τί σκέφτεται.

— Ἔτσι εἶναι, βεβαίωσε ὁ Δημήτρης.

— Ἄχ, νὰ εἴχαμε δῶ πέρα τὴ Νανώ! εἶπε ὁ Μιχαήλ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔρριξε μιὰ στιγμὴ τὸ Γρηγόρη σὲ ὀνειροπόληση... μὰ εὐτὺς μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ παραμέρισε, θαρρεῖς, μιὰ χαριτωμένη ἐπίσκεψη ποὺ ἦρθε σὲ ἄπρεπη ὥρα.

— Ἔλα, ἂς εἴμαστε πρακτικοί. Τὸ «νὰ εἴχαμε» δὲ μᾶς ὠφελεῖ σὲ τίποτα. Ἂς δοῦμε τί ἔχουμε καὶ πῶς μποροῦμε καλύτερα νὰ τὸ μεταχειριστοῦμε.

— Ἄλλη ἰδέα! φώναξε ὁ Μιχαήλ.

— Ξέρω τί θὰ πῆς, τὸν ἔκοψε ὁ Δημήτρης. Νὰ ντυθῆ κάποιος ἀπὸ μᾶς γυναῖκα...

— Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος, ὅσο φαντάζεσαι. Οὔτε τὸ μπόϊ μας οὔτε τὰ μοῦτρα μας θὰ μᾶς βοηθήσουν σὲ μιὰ τέτοια δουλειά... Καὶ ἰδιαιτέρως μάλιστα ἐμένα. Κάτι ἄλλο.

— Λέγε χωρὶς νὰ χάνουμε καιρό.

— Ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι κάθονται ἕνα σωρὸ ζητιᾶνοι. Οἱ κυράδες ἔχουν συνήθεια κι' ὅταν μπαίνουν κι' ὅταν φεύγουν νὰ τοὺς ἐλεοῦνε... Κάποτε μάλιστα βρέθηκα σ' ἕναν καυγᾶ ποὺ ἄναψε μεταξύ τους, μ' ὅλο ποὺ ἔχουν σωματεῖο, κι' ἔγινε ἀνάγκη νὰ μποῦν οἱ δημόσιοι μαγκλαβίτες στὴ μέση γιὰ νὰ τοὺς χωρίσουν. Ἐκεῖ νἄβλεπες κουτσοὺς ποὺ κατέβαζαν τ' ἀστέρια μὲ κλωτσιὲς καὶ τυφλοὺς ποὺ ἔδιναν τὶς πιὸ πετυχημένες γροθιές. Ἂς εἶναι. Λοιπόν, ἂν οἰκονομούσαμε τίποτα κουρέλια καὶ χωνόμαστε ἐκεῖ ἀνάμεσά τους... Τί λέτε;

— Ἡ ἰδέα σου εἶναι περίφημη.

— Καὶ θὰ τὴ βάλουμε αὔριο κιόλας σ' ἐνέργεια, συμφώνησε κι' ὁ Δημήτρης ἐνθουσιασμένος.

— Μονάχα ποὺ ἔχω νὰ προσθέσω κάτι. Οἱ δύο νὰ πᾶνε στὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου, ὁ τρίτος, ἐγὼ ἢ ὁ Δημήτρης, νὰ καθίση ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Βασιλείου, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Αὐγούστας Ἑλένης. Αὐτὸς εἶναι σίγουρα ἀνακατεμένος στὴ συνωμοσία, ἂν οἱ πληροφορίες ποὺ ἔδωσαν στὸ Βρίγγα βγοῦν ἀληθινές. Γιατὶ ποιὸς ἄλλος ἔχει περισσότερους λόγους νὰ εἶναι δυσαρεστημένος μὲ τὴν κατάσταση;

— Καὶ ποιὸς περισσότερο ἔχει νὰ ὠφεληθῆ ἂν ἀλλάξη, πρόσθεσε ὁ Δημήτρης.

— Ἀπομένει τώρα νὰ σκεφτοῦμε πῶς θὰ οἰκονομήσουμε τ' ἀπαραίτητα κουρέλια γιὰ τὴ μεταμόρφωσή μας, παρατήρησε ὁ Γρηγόρης.

— Γι' αὐτὸ σκάζεις; ρώτησε ὁ Μιχαήλ. Τί ὥρα εἶναι;

— Μὰ θὰ κοντεύουν μεσάνυχτα.

— Ἔχω καιρό... Περιμένετε.

Καὶ χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ ἐξήγηση ἔφυγε.

— Ποῦ νὰ πηγαίνη ἄραγε; ἀπόρησε ὁ Δημήτρης.

— Μὴ φοβᾶσαι, θὰ τὰ καταφέρη... Μ' ὅλο ποὺ ἀπὸ τεμπελιά, θαρρεῖς, ἀποφεύγει νὰ σκεφτῆ, ἅμα μιὰ φορὰ



Τοῦ ἄνοιξε ἕνας ἄνδρας μεγαλόσωμος μὲ κρεμαστὰ μουστάκια...



ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΗ

ΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ



ΜΑ δὲ βαριέσαι νὰ σεργιανᾶς ὅλη μέρα μέσ' στὸ δάσος; Θὰ μὲ ρωτοῦσε κανεὶς βλέποντας τοὺς καθημερινούς μου περιπάτους. Τί εὐχαρίστησι μπορεῖ νὰ βρῆ κανείς, ἀλήθεια, σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ κλείνουν ὁλοῦθε τὰ πεῦκα καὶ ποὺ σπάνια περνάει ἄνθρωπος ἀπὸ ἐκεῖ; Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι γιὰ τὸν τίτλο τοῦ μισάνθρωπου, μὰ οἱ ὅμοιοί μας — γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸ κρύψουμε; — δὲν εἶναι πάντα ποθητὴ συντροφιά. Μᾶς πικραίνουν πολλὲς φορές, καὶ κάποτε δίχως νὰ τὸ θέλουν. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μέσα τους τὸν ἐγωϊσμὸ — ἐκεῖ, θαρρῶ, βρίσκεται τὸ φταίξιμο. Τέλος πάντων ἔρχονται ὧρες ποὺ γυρεύεις νὰ μείνης μὲ τὸν ἑαυτό σου, νὰ πάψης νὰ σκουντιέσαι μὲ τοὺς ἄλλους. Σὲ τέτοιες περιστάσεις τὸ καλλίτερο καταφύγιο εἶναι τὸ δάσος.

Ἔπειτα νὰ μὴ φανταστῆ κανεὶς ποτὲ πὼς σὲ μιὰ κατάφυτη περιοχὴ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχη ποικιλία. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ δικά της, κάθε γωνιὰ τὰ μυστικά της. Χρειάζεται ὅμως λίγη ἀγάπη γι' αὐτό, ἕνα εἶδος συγκατάβασι ποὺ ξεπληρώνεται ἄλλως τε μὲ τὸ παραπάνω. Σιγά-σιγά, μὲ τὶς συχνὲς ἐπισκέψεις, δημιουργεῖται μιὰ οἰκειότητα ἀνάμεσα στὸν περιπατητὴ καὶ στὰ πλάσματα τοῦ λόγγου, ἔτσι ποὺ τὰ τελευταῖα δὲν ἔχουν λόγο στὸ τέλος νὰ τοῦ κρύβουνε τὰ ἰδιαίτερά τους.

Τράβα, τράβα κάτου ἀπὸ τὰ δέντρα, θὰ χορτάσης φρέσκον ἀέρα! Ἔτσι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μὲ εἰρωνευτῆ. Καὶ ὅμως τί θὰ λέγατε ἂν σᾶς βεβαίωνα πὼς δὲν τρέφομαι μονάχα μ' ὀξυγόνο μέσ' στὸ δάσος, παρὰ βρίσκω πάντα καὶ κάτι τί γιὰ κολατσιό;

Μὴ γελᾶτε, ὑπάρχουν καὶ φαγώσιμα ἐδῶ μέσα, φαγώσιμα κιόλας ἐκλεχτά. Ἦταν ἕνα διάστημα ποὺ ἔβγαινα κάθε πρωῒ καὶ κολάτσιζα σπαράγγια. Ἕνα εἶδος ἀπ' αὐτὰ τὸ φυτεύουνε, εἶδα, καὶ στὰ σπίτια, σύρριζα στοὺς τοίχους, σὲ μιὰ στενόμακρη λουρίδα ποὺ τὴ γεμίζουνε χῶμα. Τὰ σπαράγγια αὐτὰ εἶναι ἀνοιχτοπράσινα καὶ διακλαδίζονται σὲ πολλὰ φύλλα μυτερά, σὰν ἀγκάθια. Ὅταν εἶναι τρυφερά, τρώγονται ὡς κάτου' μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τοῦ καιροῦ μονάχα ἡ κορφὴ μπορεῖ νὰ φαγωθῆ.

Ὑπάρχουν κι' ἄλλης λογῆς σπαράγγια: ἐκεῖνα θἆναι τ' ἄγρια, πιστεύω. Ὁ κορμός τους, μελιτζανὶ χρῶμα, ὑψώνεται κάθετα, χωρὶς διακλαδώσεις. Δὲν ἔχει ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ παρὰ κάτι προσφύματα ποὺ μοιάζουν μὲ τὸ ἀγκίστρι τοῦ ψαρέματος. Αὐτὰ εἶναι χοντρότερα καὶ πιὸ ζουμερὰ ἀπὸ τ' ἄλλα, τὰ μασᾶς καὶ τὸ στόμα σου γεμίζει χυμό. Ἡ γεῦσι τους δὲν ἔχει ἐκεῖνο τὸ χορταρένιο τῶν ἄλλων. Ἔπειτα τρώγονται ὡς τὴ μέση κι' ἀκόμα παρακάτου.

Εἶναι μιὰ ξέχωρη χαρὰ νὰ περπατῆς μοναχός σου μέσ' στὰ μικρὰ φιδωτὰ μονοπάτια καὶ ν' ἀνακαλύπτης κάθε τόσο, δεξιά, ἀριστερά, τὶς τρυφερὲς αὐτὲς βεργοῦλες ποὺ λικνίζονται ἀνάλαφρα στὸ πρωϊνὸ φῶς. Καταλαβαίνεις ποῦ θὰ τὶς κόψης, τὸ μάτι σου κανονίζει σωστά. Ὅταν μαζέψης ἀρκετά, μπορεῖς καὶ νὰ τὰ βράσης ἢ νὰ τὰ κάμης τηγανητά.

Καμμιὰ φορὰ χρειάζεται καὶ νὰ λοξέψης λιγάκι, δὲν παρουσιάζονται ἕτοιμα μπροστά σου. Ἔχω προσέξει ἀκόμα πὼς τὸ μάτι βλέπει κάθε φορὰ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, ὅ,τι τὸ ἐνδιαφέρει. Ἂν ἐβγῆκες γιὰ σπαράγγια, αὐτὰ θὰ ξετρυπώνη, ἂν γιὰ τίποτα ἄλλο, ἐκεῖνο τὸ ἄλλο. Ἡ ἄσκησι παίζει παντοῦ σπουδαῖο ρόλο.

Τὰ σπαράγγια βαστοῦν κανένα μῆνα, ὄχι ὅμως περισσότερο. Ἐξ αἰτίας τῆς ὄψιμης κακοκαιρίας, εἶχα μιὰ βδομάδα νὰ περπατήσω στὰ γνώριμα μέρη μου κι' ἀπόρησα πολὺ βλέποντας τὴν ἀλλαγή τους. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ τρυφερὰ βλαστάρια ποὺ τόσο εὐχαριστιόμουν νὰ τ' ἀναζητῶ, εἴχανε χάσει τώρα τὴν πρώτη τους ἐλαστικότητα, εἴχανε ξυλιάσει. Στὴ θέσι τους βρῆκα ἕνα χορτάρι ἀγκαθωτό, τίποτ' ἄλλο.

Μαζὶ μ' αὐτὰ ξεράθηκε, μέσα Μαΐου, καὶ τὸ λουλοῦδι τοῦ σαλεπιοῦ. Στέγνωσαν καὶ τὰ φύλλα τῆς ρίζας του, καψαλιστήκανε, μὰ ἔτσι πιὰ ὡρίμασε ὁ καρπός. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μπορεῖ κανείς, ἐφωδιασμένος μ' ἕνα ξύλινο σουβλί, νὰ σκάβη τὸ χῶμα καὶ νὰ μαζεύη σαλέπι. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχη νὰ μὴ τοῦ κόψη τὴ ρίζα, γιατὶ τότε θὰ δυσκολευτῆ νὰ φτάση στὸ σκοπό του. Ἐκείνη θὰ τὸν ὁδηγήση νὰ βρῆ τὸν κρυμμένο καρπό.

Αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ σβώλους, τὸν ἕναν πάντα μικρότερο ἀπ' τὸν ἄλλον, ἂν ὄχι ὁλότελα ζούφιον, ἄδειανό. Τοὺς καθαρίζεις ἀπ' τὸ χῶμα κι' ὕστερα τοὺς πλένεις στὴν κοντινὴ πηγή. Οἱ στρογγυλοὶ τοῦτοι βολβοὶ γίνονται τότε ἄσπροι, φίλντισι, καὶ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τοὺς περάσης μὲ βελόνι ἀπὸ μιὰ κλωστὴ καὶ νὰ τοὺς κρεμάσης κάπου νὰ λιαστοῦν. Σὰν ἔρθη ὁ καιρός, ξεσπειρίζεις τὶς ἀρμάδες καὶ τὶς στουμπᾶς νὰ γίνουν σκόνη. Ἐξασφάλισες ἔτσι γιὰ τὸν χειμῶνα ἕνα ρόφημα πρώτης γραμμῆς. Ἔτσι κάνουν στὰ χωριά, ὅπου ὁ καφὲς τοὺς φαίνεται ἀκριβὸς καὶ προσπαθοῦνε νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ προϊόντα τοῦ τόπου. Μὲ μιὰ πρέζα ἔχεις νὰ πιῆς ὁλόκληρη κοῦπα.

Τὸ σαλέπι ξεχωρίζει κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ λουλούδια του σὲ τρία - τέσσερα εἴδη. Σ' ἕνα τὸ ἄνθος, μὲ καφετιὲς ἀποχρώσεις, μοιάζει ἐξαιρετικὰ μὲ μέλισσα. Πῶς νὰ ἐξηγηθῆ ἡ ἀντιστοιχία αὐτὴ ἀνάμεσα σὲ δυὸ βασίλεια διαφορετικά; Τῶν ἄλλων δυὸ λογιῶν τὸ χρῶμα εἶναι τοῦ ἑνὸς ὅμοιο μὲ τοῦ γκούτσουπου, κόκκινο πρὸς τὸ τριανταφυλλί, τοῦ ἀλλουνοῦ σκοῦρο κόκκινο μὲ πίκες. Τὸ λουλοῦδι τοῦ δεύτερου εἶναι διπλάσιο ἀπ' τοῦ πρώτου κι' εὐωδιάζει δυνατά.

Ἀπάνω στὴν ἄνθησί τους τὰ σαλέπια τὰ κόβουν μοναχὰ γιὰ στολισμό, νὰ κάμουνε μπουκέτα. Ὁ καρπὸς εἶναι ἄγουρος ἀκόμα καὶ πρέπει νὰ καοῦν ἀπ' τὸν ἥλιο τὰ λουλούδια γιὰ νὰ ψηθῆ κι' αὐτὸς μέσα στὴ γῆ. Πῶς διακρίνεται ὅμως τότε, ἀφοῦ τὸ κοτσάνι ἔπαψε νἆναι πιὰ λουλουδισμένο; Σ' αὐτὸ μονάχα τὰ φύλλα θὰ βοηθήσουν, ἕνα δυὸ φύλλα ποὺ ξεβγαίνουν ἀπ' τὸ χῶμα καὶ ποὺ εἶναι σὲ ὅλα τὰ εἴδη τὸ ἴδιο.

Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ μαζέψη κανεὶς αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀπὸ τὴν ἐξοχή; Ἀλίσφακο, ποὺ εἶναι ἕνα κι' ἕνα γιὰ τὸ στομάχι. Δὲν ἀπαιτεῖται σπουδαία ὄσφρησι γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψης. Μιὰ φορὰ νὰ μυρίσης τὰ φύλλα του τὰ σταχτερά, καταλαβαίνεις ἀπ' τὴν εὐωδιά τους πὼς πρόκειται γιὰ φυτὸ μὲ ἀγαθοποιὸ προορισμό. Συνηθέστερα λέγεται φασκομηλιά.

Τὸ κίτρινο λουλοῦδι καὶ τὸ χρῶμα τῶν φύλλων του σὲ κάνει νὰ διαβλέπης στενὴ συγγένεια μὲ τὸ ντόπιο μας τσάϊ, τὸ τσάϊ τοῦ βουνοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ ἀπάνου' ἀλλιῶς εἶμαι βέβαιος πώς, ἂν τἄβανε κανεὶς πλάϊ-πλάϊ, θὰ μοιάζανε σὰν πρῶτα ξαδέρφια.

Οἱ τελευταῖες ἀδιάκοπες βροχές, βροχὲς ὁλωσδιόλου ἀσυνήθιστες γιὰ τέτοιαν ἐποχή, εἶχαν καὶ τὸ παράξενο ἐπακόλουθο νὰ φυτρώσουν τὴν ἄνοιξι μανιτάρια! Ὁ καιρός τους εἶναι τέλη φθινοπώρου μὲ ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα. Τότε βρίσκουνε τὴν ὑγρασία ποὺ τοὺς εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ μεγαλώσουν. Τὴ βρῆκαν ὅμως καὶ τώρα, φαινόμενο ἀπὸ τὰ σπανιώτερα ἴσως, κι' ἔτσι ξεπρόβαλαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, προπάντων φοῦσκες.

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν μανιτάρια, κάθε λόφος καὶ πλαγιὰ ἔχουν τὰ δικά τους. Ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ βουνό, βγαίνουν πολλοὶ κουμαρομανίτες. Τ' ὄνομά τους δὲν ἔχει ἀπόλυτη σχέσι μὲ τὴν κουμαριά, γιατὶ μποροῦν νὰ φυτρώσουν καὶ δίπλα σὲ ἄλλες τοῦφες, στὴ ρίζα τῶν πεύκων, ὁπουδήποτε. Ἔχουνε χρῶμα κοκκινωπὸ καὶ τὸ κοτσάνι τους τὸ ἴδιο. Ἀπ' τ' ἀπάνου μέρος ἡ κατσούλα τους παίρνει νὰ ξασπρίζη ἀπ' τὶς βροχὲς ἢ μαυρίζει ἀπ' τὸ χῶμα ποὺ κολλάει ἀπάνω της μαζὶ μὲ πετραδάκια καὶ φρύγανα.

Πρέπει νἄχη κανεὶς μαθημένο τὸ βλέμμα του γιὰ νὰ ξετρυπώση τὰ μανιτάρια ἐκεῖ ποὺ πᾶνε νὰ κρυφτοῦν. Ἄλλοτε χώνονται στὶς πουρναρότουφες ἢ ἀνάμεσα στὰ ρείκια, ἄλλοτε ριζώνουνε δίπλα στὶς πέτρες καὶ τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι σκεπασμένα ἀπ' τὰ πευκόφυλλα. Χρειάζεται νὰ σκαλίση κανεὶς τὶς βελόνες αὐτὲς μὲ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τ' ἀνακαλύψη.

Καὶ δὲν πρέπει νὰ περάσουν μέρες ἀπ' τὸ φύτρωμά τους. Ἂν δὲν τὰ σηκώσης στὴν ὥρα τους θὰ τὰ βρῆς ὕστερα σκουληκιασμένα, ὁλόκληρα ἢ μέρος τους. Αὐτὸ φαίνεται ἀπ' τὴ ρίζα τους ἂν τὴν κόψης πέρα-πέρα, ποὺ θἄχη μικρὲς αὐλακιὲς ἂν εἶναι πειραγμένη ἀπ' τὸ σκουλήκι. Τὰ σκουλήκια τοῦτα, μικροσκοπικὰ ἐξ ἄλλου, τὰ γεννάει ὁ ἴδιος ὁ καρπὸς (ὅπως ἡ πρέντζα τὴ πηδούλια, γιὰ ὅσους ξέρουν ἀπὸ γαλατερά).

Μὰ ὑπάρχουν καὶ φαρμακερὰ μανιτάρια, θὰ μοῦ πῆτε. Δὲν ἀπαιτεῖται παραπάνου ἀπὸ μιὰ πηρουνιὰ γιὰ νὰ σὲ στείλουνε στὸν ἄλλον κόσμο. Ἔ, τί νὰ γίνη, ἀφοῦ τὰ ὥρισε ἔτσι ἡ φύσι, θὰ τὸ δεχτοῦμε κι' αὐτό. Ἡ ὕπαρξί τους ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ μᾶς ἐμποδίση νὰ δοκιμάσουμε ἕναν ὡραῖο μεζέ. Μπορεῖ νὰ μάθη κανεὶς τὶς ποικιλίες ποὺ δὲν τρώγονται καὶ νὰ θυμᾶται γιὰ ὅλη τὴ ζωή του ὅσα δὲν κάνουνε κακό. Αὐτὰ ἐξ ἄλλου φαίνονται μοναχά τους, σὲ ὁδηγοῦνε μὲ τὸ χρῶμα καὶ τὴ μυρουδιά τους. Κάτι ποὺ μοιάζουν μὲ ἴσκες ἀρκεῖ νὰ ζυγώσης τὴ μύτη σου γιὰ νὰ ἰδῆς πὼς βρωμοῦν.

Ἀπὸ τότε ποὺ βγαίνουν κι' ἄνθρωποι τῆς πολιτείας στὴν ἐξοχή, προστέθηκε ἕνας κίνδυνος ἀκόμα. Καμμιὰ φορὰ τυχαίνει νὰ βρεθῆ ἐκεῖ κοντὰ τενεκές, σίδερο ἢ καρφὶ καὶ τότε ἡ σκουριά, προχωρῶντας μέσ' ἀπὸ τὶς ρίζες, ποτίζει θανάσιμα τὸ μανιτάρι, μολονότι αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπ' τὰ ὕποπτα.

Οἱ εἰδικοὶ συλλέκτες τὰ ξέρουν ὅλ' αὐτὰ κι' ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὶς μεγάλες βροχὲς κουβαλοῦν ὁλάκερα μαντήλια, οἱ ἄλλοι δέχονται ἄφοβα τὴν προσφορά τους.

Τὸ νοστιμώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα θαρρῶ πὼς εἶναι τὸ ἐλατομανίταρο. Αὐτό, καθὼς δείχνει τ' ὄνομά του, φυτρώνει πάνω στὸν κορμὸ τοῦ ἐλάτου, σὲ ὕψος ἀναστήματος ἀνθρώπου, καὶ μεγαλώνει βυζαίνοντας τοὺς καθάριους χυμούς του. Αὐτὰ βγαίνουν πολλὰ μαζί, ὁλόκληρη συστάδα, σχηματίζοντας δυὸ καὶ τρεῖς σειρὲς ἀπανωτές. Μ' ἕνα τέτοιο μανιτάρι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξασφαλίση τὸ φαῒ μιᾶς οἰκογένειας. Ὅσο γιὰ τὴ νοστιμάδα του, μόνο μὲ σηκοτάκια πουλιῶν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ.

Τελειώνοντας μὲ τὰ φαγώσιμα τοῦ δάσους θ' ἀναφέρω ἀκόμα κάτι, ποὺ συνηθίζουν νὰ τὸ τρῶνε κι' αὐτὸ τὰ χωριατόπουλα. Εἶναι τὸ λεγόμενο «ψωμὶ τοῦ κούκου», ἕνας μικρὸς κόκκινος καρπὸς ποὺ βγάζουν τὰ κοντοπούρναρα τέτοια ἐποχή. Ὁ λαὸς συνδύασε τὴν ἐμφανισί του μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ κούκου, φαίνεται, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸ ποιητικὸ αὐτὸ ὄνομα.

Σὰν πόσα δὲν κρύβει ἀκόμα στοὺς κόλπους της ἡ γῆς ἡ πλουτοδότρα! Ὑπομονετικὰ καὶ στοργικὰ φυλάει τοὺς μικρούλικους σπόρους μῆνες καὶ μῆνες, ὥσπου νἄρθῆ ὁ καιρός τους ν' ἀναβώσουν. Ἅμα φανῆ ὁ μεγαλόδωρος ἥλιος καὶ σκορπίση ἁπλόχερα τὴ θαλπωρή του, τότε ζεσταίνεται κι' ἀναθαρρεύει κάθε τί ποὺ ἔχει μέσα του ζωή. Τὰ θάμνα βγάζουν τὴ γιορτινή τους στολὴ γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν ἐπάξια τὴν ἄνοιξι. Τὸ μοῦσκλο πάνου στὴν πέτρα παίρνει τὸ καλλίτερο χρυσαφὶ του χρῶμα. Καὶ τὰ χορτάρια τὰ ταπεινὰ δένουν κι' αὐτὰ μυστικὰ τὸν καρπό τους γιὰ νὰ μὴ σβήση μαζὶ μ' αὐτὰ κι' ἡ σειρά τους. Μιὰ λαχταριστὴ πνοὴ δημιουργίας ξεχύνεται ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Γ. ΑΝΕΜΗΣ

μπῆ σὲ κίνηση δὲν ἔχει τὸ ταίρι του. Νὰ δῆς ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ μᾶς φέρη ὅ,τι χρειαζόμαστε.

— Χωρὶς ἐσᾶς δὲ θὰ κατάφερνα τίποτα, εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Οὔτε καὶ μεῖς χωρὶς ἐσένα.

Ὁ Μιχαὴλ μὲ βῆμα γοργὸ κατέβηκε στὸ περιβόλι ποὺ ἔζωνε ὁλόγυρα τ' ἀρχοντικὸ τῆς Χρυσοβέργαινας καὶ πῆγε ἴσια στὸ σπιτάκι τοῦ πορτάρη δίπλα στὴν ὀξώπορτα.

— Βλαδίμηρε, φώναξε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

Ἕνας ἄντρας τοῦ ἄνοιξε ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ πολὺ ἀνοιχτόχρωμα μαλλιὰ ποὺ ἔπεφταν ὁλόγυρα στὸ κεφάλι του ἄκοπα καὶ κάτι μουστάκια γυρτὰ πρὸς τὰ κάτω σὰν τσιγγέλια.

Ἦταν βόρειος, ἀπὸ κείνους ποὺ οἱ Βυζαντινοὶ ἔλεγαν Βαράγγους. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐρχόντανε κοπάδια ἀπὸ τέτοιους στὴ βασιλεύουσα γιὰ νὰ βροῦν τύχη... Ἄλλοι κατατάσσονταν στὸν αὐτοκρατορικὸ στρατό, ἄλλοι ἔμπαιναν στὴ δούλεψη τῶν ἀρχόντων. Δὲν εἶχαν τὸ ταίρι τους, εἴτε ἐπιστάτες τοὺς ἔβαζαν σὲ χτήματα, εἴτε πορτάρηδες στ' ἀρχοντικά... Ἦσαν εἰδωλολάτρες μὰ πολὺ πρόθυμα δέχονταν νὰ βαφτιστοῦνε Χριστιανοί.

(Ἀκολουθεῖ)







1) Σκαπανεῖς παρελαύνοντες μὲ τὶς προστατευτικὲς μάσκες τους.
2) Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ μίαν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον.
3) Σκαπανεῖς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ συσσιτίου εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».
4) Φαλαγγῖται ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀναδάσωσιν.







5



5) Φαλαγγίτισσαι κατά τὴν ὥραν ψυχαγωγικῆς ὁμιλίας εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

6) Ἔνοπλος ἐνωμοτία τοῦ 1ου Λόχου τῆς 131ης Φάλαγγος Θεσπρωτίας.

7) Ποδηλάτριαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικησεως Χανίων κατα μίαν παρέλασιν των.

8) Μία Σκαπάνισσα ἐνῷ ἑτοιμάζει τὸ ἀπογευματινὸν πρόγευμα εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».



ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ματτίας, μὲ τὸ κορνέττο του, μποροῦσε νὰ σκεπάσῃ τὸ μ π ά κ π ι π· ἐναντίον ὅμως τοῦ φοβεροῦ π ί π ε ρ δὲν ἤμαστε σὲ θέσι νὰ κάμουμε τίποτα!

Γύριζαν στοὺς δρόμους καὶ κάποιοι ὅμιλοι ἀπὸ μαύρους μουσικούς, ποὺ οἱ Ἄγγλοι τοὺς λένε niggermelodits. Οἱ ψευτοαραπάδες αὐτοί, ποὺ φοροῦν κάτι ἀλλόκοτα ροῦχα καὶ κάτι πελώρια φωκόλα, ποὺ μέσα σ' αὐτὰ τὸ κεφάλι τους μοιάζει μὲ μπουκέτο μέσα σὲ χάρτινο χωνί, ἦταν ὁ φόβος μας κι' ὁ τρόμος. Τοὺς φοβούμαστε περισσότερο κι' ἀπὸ τοὺς Σκωτσέζους. Μόλις τοὺς βλέπαμε ἀπὸ μακριὰ ἢ ἀκούγαμε τὰ φοβερὰ ὄργανά τους, ἀφίναμε τὸ τραγοῦδι στὴ μέση καὶ φεύγαμε γι' ἄλλη γειτονιά, ὅπου ἐλπίζαμε νὰ μὴν ἀπαντήσουμε τέτοιους. Ἢ στεκόμαστε μ' εὐλάβεια καὶ τοὺς κοιτάζαμε, ὡς που νὰ πάψῃ τὸ πατιρντί τους.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ στεκόμαστε ἔτσι καὶ τοὺς κοιτάζαμε, εἶδα ἕναν ἀπ' αὐτούς, τὸν πιὸ ἀλλόκοτο, νὰ κάνῃ νεύματα τοῦ Ματτία. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς κοροϊδέψῃ, νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἀκροατήριό του μὲ καμμιὰ κωμικὴ σκηνή, ποὺ ἐμεῖς θἄμαστε τὰ θύματά της. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι εἶδα τὸ Ματτία νὰ τοῦ ἀνταποκρίνεται φιλικά.

— Τὸν γνωρίζεις, καλέ; ρώτησα.

— Εἶναι ὁ Μπόμπ!

— Ποιὸς Πόμπ;

— Ὁ φίλος μου Μπόμπ, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κ λ ό ο υ ν τοῦ Ἱπποδρομίου Γκασόν, ποὺ σοῦ εἶπα. Αὐτὸς μ' ἔμαθε καὶ τὰ λίγ' ἀγγλικὰ ποὺ ξέρω.

— Καὶ πῶς δὲν τὸν ἐγνώρισες εὐθύς;

— Μὰ στὸ Ἱπποδρόμιο ἄλειφε τὰ μοῦτρά του μὲ ἀλεῦρι, ἐνῷ ἐδῶ τὰ βάφει μὲ καραμπογιά!

Ἅμα τελείωσε ἡ παράστασι τῶν Ψευταραπάδων, ὁ Μόμπ μᾶς ἐπλησίασε καί, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ χαιρέτησε τὸ Ματτία, κατάλαβα πόσο ὁ φίλος μου ἤξερε ν' ἀγαπιέται. Ἀδελφὸς νὰ ἦταν, δὲν θἄδειχνε τόση χαρὰ ποὺ τὸν ξανάβλεπε, ὅση ἔδειξε, μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴ φωνή, αὐτὸς ὁ πρώην κ λ ό ο υ ν, πού, καθὼς μᾶς εἶπε, «οἱ δύσκολες περιστάσεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ γίνῃ π λ α ν ό δ ι ο ς μ ο υ σ ι κ ό ς». Ἀλλὰ γρήγορ' ἀναγκασθήκαμε νὰ χωρισθοῦμε, ἐκεῖνος γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συντρόφους του κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ πᾶμε σὲ καμμιὰ συνοικία, ὅπου δὲν θὰ πήγαιναν αὐτοί· κι' οἱ δυὸ φίλοι ἀνέβαλαν γιὰ τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀνταμώσουν καὶ νὰ διηγηθοῦν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τί εἶχαν κάμει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χωρίσθηκαν.

Γι' ἀγάπη τοῦ Ματτία βέβαια, ὁ Μπόμπ ἔδειξε καὶ σὲ μένα μεγάλη συμπάθεια κι' ἔτσι σὲ λίγο εἴχαμ' ἕνα φίλο πού, μὲ τὴν πεῖρά του καὶ μὲ τὶς συμβουλές του, μᾶς ἔκαμε τὴ ζωὴ τοῦ Λονδίνου πολὺ πιὸ εὔκολη ἀπ' ὅσο μᾶς ἦταν ὡς τότε. Καὶ τὸν Κάπη ἐπίσης τὸν ἀγάπησε πολὺ καὶ μᾶς ἔλεγε συχνὰ πῶς ἂν εἶχε αὐτὸς ἕνα τέτοιο σκυλί, γρήγορα θἄκανε περιουσία. Γι' αὐτὸ μᾶς ἐπρότεινε πολλὲς φορὲς νὰ συνεταιρισθοῦμε οἱ τρεῖς, καλλίτερα οἱ τέσσερις, αὐτός, ὁ Ματτίας, ὁ Κάπης κι' ἐγώ· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἤθελα νὰ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκογένειά μου οὔτε γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὴ Γαλλία καὶ νὰ ξαναϊδῶ τὴ Λίζα καὶ τοὺς παλιούς μου φίλους, ἀκόμα λιγώτερο θὰ τὸ ἔκανα, γιὰ ν' ἀκολουθήσω τὸν Μπόμπ σὲ μιὰ «καλλιτεχνικὴ περιοδεία».

Ἔτσι ἔφθασαν οἱ παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων. Τότε, ἀντὶ νὰ φεύγουμε ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος τὸ πρωΐ, ξεκινούσαμε τὸ βράδυ κατὰ τὶς ὀκτὼ καὶ πηγαίναμε στὶς συνοικίες ποὺ εἴχαμε διαλέξει.

Ἀρχίζαμε ἀπὸ τὶς πλατεῖες κι' ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὅπου ἡ κυκλοφορία τῶν ἁμαξιῶν εἶχε σταματήσει. Χρειαζόταν κάποια ἡσυχία γιὰ νὰ περνοῦν τὰ κοντσέρτα μας τὶς κλειστὲς πόρτες, νὰ ξυπνοῦν τὰ παιδιὰ στὰ κρεββάτια τους καὶ νὰ τοὺς ἀναγγέλλουν πῶς πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα, ἡ πιὸ ἀγαπημένη τους γιορτή. Ἔπειτα, προχωρῶντας τὴ νύχτα, πηγαίναμε στοὺς πιὸ κεντρικοὺς δρόμους. Τὰ τελευταῖα ἁμάξια, μὲ ἀνθρώπους ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὰ θέατρα, περνοῦσαν βιαστικά· καὶ σιγά-σιγὰ κάποια ἡσυχία διαδεχόταν τὸ θόρυβο τῆς ἡμέρας. Τότε παίζαμε τὰ πιὸ τρυφερά, τὰ πιὸ παθητικά μας κομμάτια, ὅσα εἶχαν χαρακτῆρα μελαγχολικὸ ἢ θρησκευτικό. Τὸ βιολὶ τοῦ Ματτία ἔκλαιγε, ἡ ἅρπα μου στέναζε καί, στὰ διαλείμματα τῶν κοντσέρτων μας, ὁ ἄνεμος μᾶς ἔφερνε κομμένες νότες ἀπὸ ἄλλα κοντσέρτα, ποὺ ἄλλοι ὅμιλοι ἔπαιζαν μακρύτερα. Στὸ τέλος φωνάζαμε· «Κυρίες καὶ κύριοι, καληνύκτα σας καὶ καλά σας Χριστούγεννα!». Καὶ πηγαίναμε παρακάτω, νὰ ξαναρχίσουμε.

Θἆναι βέβαια πολὺ ὡραῖο ν' ἀκούῃ κανεὶς ἔτσι μουσική, τὴ νύκτα, στὸ κρεββάτι του, κουκουλωμένος μὲ τὴν κουβέρτα του καὶ μὲ τὸ πάπλωμά του. Ἀλλὰ γιὰ μᾶς, στοὺς δρόμους, οὔτε πάπλωμα ὑπῆρχε, οὔτε κουβέρτα. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ παίζουμε, μὲ δάκτυλα μισοπαγωμένα, σχεδὸν ἀναίσθητα. Στὸ Λονδίνο, ὅταν δὲν εἶναι ὁμίχλη καὶ διαπεραστικὴ ὑγρασία, εἶναι ξεροβόρι ποὺ σὲ παγώνει ὡς τὰ κόκκαλα. Τέτοιον καιρὸ ἔκανε τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων· κι' ὅμως, τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες, δὲν ἀφήσαμε νύκτα χωρὶς νὰ βγοῦμε.

Πόσες φορές, πρὶν κλείσουν ἀκόμη ἐντελῶς τὰ μαγαζιά, σταματούσαμε μπροστὰ σὲ μανάβικα, μπακάλικα,ζαχαροπλαστεῖα! Τί χῆνες βλέπαμε, τί γάλους, τί κοτόπουλα! Καὶ βουνὰ ἀπὸ πορτοκάλια, μῆλα, κάστανα, δαμάσκηνα! Ἀμ ἐκεῖνα τὰ φρουΐ-γκλασέ; Τὰ βλέπαμε κι' ἔτρεχαν τὰ σάλια μας.

Ὅλ' αὐτὰ ἦταν γιὰ τὰ εὐτυχισμένα παιδιά, ποὺ ἔχουν γονεῖς φιλόστοργους κι' ἀγαπημένους. Κι' ἐνῷ γυρίζαμε στοὺς δρόμους καὶ βλέπαμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χριστουγεννιάτικα, ἐμεῖς τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ φανταζόμαστε τὶς ὡραῖες οἰκογενειακὲς γιορτές, τόσο στ' ἀριστοκρατικὰ μέγαρα ὅσο καὶ στὰ φτωχικὰ σπιτάκια, καὶ σφιγγόταν ἡ καρδιά μας...

Καλὰ Χριστούγεννα γιὰ ὅσους ἀγαπιοῦνται!

Πέρασαν οἱ γιορτὲς κι' ἀρχίσαμε πάλι νὰ βγαίνουμε ἡμέρα. Τότε πιὰ λιγόστεψαν οἱ πιθανότητες ποὺ εἴχαμε νὰ τσακώσουμε τὸν κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν. Δὲν ἐλπίζαμε παρὰ μόνο καμμιὰ Κυριακή. Γι' αὐτὸ τὶς περισσότερες Κυριακές, ἀντὶ νὰ πηγαίνουμε περίπατο, προτιμούσαμε νὰ φυλᾶμε στὸ σπίτι.

Καὶ περιμέναμε.

Χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τί καὶ πῶς, ὁ Ματτίας εἶχε παρακαλέσει τὸ φίλο του Μπόμπ, ἂν μποροῦσε νὰ τοῦ εὕρισκε τὸ σπίτι κάποιας κυρίας Μίλλιγκαν, ποὺ εἶχε ἕνα παράλυτο γυιό, ἢ ἁπλούστερα τὸ σπίτι κάποιου κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν. Ἀλλὰ ὁ Μπόμπ τοῦ εἶχε ἀποκριθῆ, πῶς ἔπρεπε νὰ ξέρῃ τί ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία Μίλλιγκαν καὶ τί ἐπάγγελμα ἢ ποιὰ κοινωνικὴ θέσι εἶχε αὐτὸς ὁ κ. Τζέϊμς· γιατὶ Μίλλιγκαν στὸ Λονδῖνο ἦταν πολλοὶ κι' ἀκόμη περισσότεροι σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἴχαμε συλλογισθῆ. Γιὰ μᾶς μιὰ μόνο κυρία Μίλλιγκαν ὑπῆρχε, ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου, κι' ἕνας μόνο κύριος Μίλλιγκαν, ὁ θεῖός του.

Τότε ὁ Ματτίας ἄρχισε πάλι νὰ μοῦ κοπανίζῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσουμε στὴ Γαλλία κι' οἱ συζητήσεις μας δὲν εἶχαν τέλος.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ βροῦμε τὴν κυρία Μίλλιγκαν; τοῦ ἔλεγα.

— Θέλω, καὶ πολύ· μὰ ποιὸς μᾶς βεβαιώνει πὼς ἡ κυρία Μίλλιγκαν βρίσκεται ὁλοένα στὴν Ἀγγλία;

— Μπᾶ! Καὶ μήπως μᾶς βεβαιώνει κανεὶς πὼς βρίσκεται στὴ Γαλλία;

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πιὸ πιθανό. Ἀφοῦ ὁ Ἀρθοῦρος ἦταν ἄρρωστος, ἡ μητέρα του θὰ τὸν πῆγε σὲ κλῖμα κατάλληλο γιὰ τὴν ὑγεία του.

— Μὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ Γαλλία ποὺ ἔχει τέτοιο κλῖμα.

— Στὴ Γαλλία ὁ Ἀρθοῦρος ἔγινε καλὰ τὴν πρώτη φορά· στὴν Γαλλία λοιπὸν θὰ τὸν ξαναπῆγε ἡ μητέρα του. Ἔπειτα, ἐγὼ θέλω νὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ.

Ἤμουν σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε δὲν τολμοῦσα νὰ ρωτήσω τὸ Ματτία γιατὶ ἤθελε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο· φοβόμουν μὴ μοῦ ἔλεγε ἐκεῖνο ἴσα-ἴσα ποὺ δὲν ἤθελα ν' ἀκούσω.

— Φοβᾶμαι· ἐξακολουθοῦσε ὁ Ματτίας· πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ! Νὰ δῇς ποὺ θὰ μᾶς βρῇ καμμιὰ συμφορά. Πᾶμε νὰ φύγουμε!

Ἀλλά, μολονότι οἱ διαθέσεις τῆς οἰκογενείας μου δὲν εἶχαν ἀλλάξει, μολονότι ὁ παπποὺς ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ κάνῃ «κχ!» μὲ μανία, κι' ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ μιλοῦσε παρὰ γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ διαταγή, κι' ἡ μητέρα μου οὔτε κἂν μὲ κοίταζε, καὶ τ' ἀδέλφια μου μὲ πείραζαν διαρκῶς, ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ φύγω.

Ἡ Ἄννα ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ δείχνῃ τὴν ἀντιπάθειά της μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, ἐνῷ ἡ Καίτη δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τὰ γλυκὰ ποὺ τῆς πήγαινα· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀποφάσιζα ν' ἀκούσω τὴ συμβουλὴ τοῦ Ματτία, οὔτε νὰ τὸν πιστέψω ὅταν μ' ἐβεβαίωνε πὼς δὲν ἤμουν «γυιὸς τοῦ μίστερ Δρίσκολλ». Ν' ἀμφιβάλλω, βέβαια, μποροῦσα· καὶ δυστυχῶς μποροῦσα πολύ. Δὲν μποροῦσα ὅμως καὶ νἄχω καμμιὰ βεβαιότητα, εἴτε πὼς ἤμουν, εἴτε πὼς δὲν ἤμουν...

Ἀργά, πολὺ ἀργὰ περνοῦσε ὁ καιρός. Ἀλλὰ οἱ μέρες διαδέχθηκαν τὶς μέρες, οἱ ἑβδομάδες τὶς ἑβδομάδες, καὶ τέλος ἔφθασε ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ οἰκογένεια Δρίσκολλ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ τριγυρίσῃ τὴν Ἀγγλία.

Τὰ δυὸ ἁμάξια χρωματίσθηκαν ἀπέξω καὶ παραγεμίσθηκαν μὲ ὅσα ἐμπορεύματα μποροῦσαν νὰ χωρέσουν, γιὰ νὰ πουληθοῦν στὴν περιοδεία τοῦ καλοκαιριοῦ.

Πόσα πράγματα, καὶ πῶς κατώρθωσαν νὰ τὰ χώσουν ὅλα σὲ δυὸ μόνο ἁμάξια! Ὑφάσματα, πλεχτάρια, μαντήλια, κάλτσες, γιλέκα, πανταλόνια, κουμπιά, κλωστές, μπαμπάκι, μαλλὶ γιὰ κέντημα, μαλλὶ γιὰ πλέξιμο, βελόνες, ξυράφια, σκουλαρήκια, δακτυλίδια, σαπούνια, πομμάδες, βερνίκια, σκόνες γιὰ τὶς ἀρρώστειες τῶν ἀλόγων καὶ τῶν σκυλιῶν, γιατρικὰ γιὰ τὰ δόντια, νερὰ γιὰ νὰ δυναμώνουν τὰ μαλλιὰ κι' ἄλλα γιὰ νὰ τὰ βάφουν!

Κι' ὅσο ἤμαστε κεῖ, βλέπαμε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο δέματα ἐμπορευμάτων, ποὺ εἶχαν φθάσει στὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος ὄχι κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰ μαγαζιά, ποὺ πουλοῦν συνήθως αὐτὰ τὰ πράγματα.

Ὕστερα ἀγοράσθηκαν κι' ἄλογα γιὰ τὰ φορτωμένα ἁμάξια· ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς, δὲν ξέρω· τὰ εἶδα ὅμως ποὺ ἦλθαν, κι' ὅλα πιὰ ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὸ ταξίδι.

Ἐμεῖς τί θὰ κάναμε; Θὰ μέναμε στὸ Λονδῖνο μὲ τὸν παπποῦ, ποὺ αὐτὸς δὲν ἄφινε τὴν αὐλὴ τοῦ Κόκκινου Λέοντος; Θὰ γινόμαστε πραγματευτάδες σὰν τὸν Ἄλλεν καὶ τὸ Νέδ; Ἢ θ' ἀκολουθούσαμε τ' ἁμάξια σὰ μουσικοί, μὲ τὰ ὄργανά μας, γιὰ νὰ παίζουμε στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά, ποὺ θ' ἀπαντούσαμε στὸ δρόμο μας;

(Ἀκολουθεῖ)



Γύριζε στοὺς δρόμους καὶ θίασος ψευταραπάδων.



«... ἡ Οὐρανία Ἰερουσαλὴμ ἐδέχθη ἐν τοῖς προαυλίοις αὐτῆς τὴν παρθένον τῶν Πατρῶν Ἀναστασίαν...»

(Ἀπὸ ἕναν ἐπικήδειο γιὰ τὸν Πατριάρχη Γρηγόριο, στὴν Ὕδρα, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀγῶνος).

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς Ἀναστασιᾶς μοιάζαν ἀνέκφραστα, ἀπ' τὸ πρωῒ ποὺ πλάκωσε τ' ἀσκέρι τοῦ Γιουσοὺφ στὴν Πάτρα. Κλεισμένη στ' ἀρχοντόσπιτο τῆς χήρας - Ἑλένης, μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ ἐκεινῆς, τὴν Ἀλεξάντρα, τὴν Κωνσταντινιὰ καὶ τὸ μικρὸ ἀγοράκι, τὸν Ἀντρέα, λὲς κι' ἡ μιλιὰ τῆς κόπηκε ἀπ' τὸν τρόμο. Στοὺς βόγγους τῆς κυρᾶς της καὶ στὰ ξεφωνητὰ τῶν κοριτσιῶν κάθε ποὺ τὸ κανόνι ἐβρόνταγε στὸ κάστρο καὶ κάθε ποὺ σωριαζόυνταν στὶς φλόγες τὰ ρημάδια τῶν σπιτιῶν τοῦ Βλατεροῦ, ἕνα χαμόγελο παράξενο ἐχυνόταν στὴν ὄψι της, ποὺ ἐφάνταζε σὰν ἄγνωρο τοῦ κόσμου αὐτοῦ σημάδι. Κι' ὕστερα, ὅταν γιὰ λίγο, πάλι, ἐσταματοῦσ' ἡ ἀντάρα, σὰν γιὰ νὰ πάρη ἀνάσα καὶ κουράγιο ὁ τρόμος, ἡ δόλια μάνα, ἀφοῦ ξαναφιλοῦσε τὰ παιδιά της, εἶχε κι' ἕνα λόγο συμπόνιας γιὰ τὴν ἔρμη δούλα της νὰ ψιθυρίση στ' αὐτιὰ τῶν κοριτσιῶν της:

— Παιδάκια μου, τὸ νοῦ σας στὴν Ἀναστασιά. Φαίνεται πὼς τὰ λογικά της συνεπῆρε ὁ φόβος...

* * *

Κατὰ τὸ βράδυ ἐχάθηκε ἡ Ἀναστασιά. Βρέθηκ' ἡ θύρα τοῦ ἰσογείου μισοανοιχτὴ κι' αὐτὴ φευγάτη. Μάνα καὶ θυγατέρες οὔτε ρώτησαν τὸ πῶς ἢ τὸ γιατί. Πέσαν μονάχα εὐθὺς ἀπάνω στὴν ἀμπάρα κι' ἔκλεισαν τὴ θύρα.

Βρόνταγε τὸ κανόνι πάνω στὸ κάστρο κι' οἱ φλόγες ἀπ' τὸ Βλατερὸ ἔστελναν στὸν Ἔπαχτο τὴν ἄγρια τους τὴ λάμψι. Μήνυμα φοβερὸ ποὺ ἄνοιγε δρόμο καταπόρφυρο πάνω στὴ μαύρη θάλασσα τοῦ νυχτιασμένου κόλπου.

— Νερό, μανούλα μου, νερό!

— Ἡσύχασε παιδάκι μου. Κοιμήσου, ὅπως μπορεῖς.

Κι' ἡ νύχτα ἐπέρασε μ' ὁλάνοιχτα τὰ μάτια, μὲ διψασμένα στόματα καὶ τὶς ψυχὲς βαρειὲς ἀπὸ τὸ βόγγο.

* * *

— Κυρά! Εἰμ' ἐγώ! Φέρνω νερό! Ἀνοιξέ μου!...

— Ἡ Ἀναστασιά!...

Τῆς ἄνοιξαν καὶ μπῆκε. Ξανακλεῖσαν. Χύθηκαν μάνα, θυγατέρες καὶ παιδὶ στὴ στάμνα ποὺ ἐκρατοῦσε κι' ἤπιαν. Ἤπιαν κι' ὕστερα ρώτησαν. Μ' ἀπόκρισι δὲν πῆραν. Τ' ἀπόκοσμο χαμόγελο ἐξεχύθη πάλι στ' ἄσπρο τὸ προσωπάκι τῆς παιδούλας.

— Κακόμοιρο παιδί, εἶπε ἡ μάνα. Ὁ Θεὸς μαζί σου.

— Πές μας τουλάχιστον τί γίνετ' ἔξω; Θὰ μᾶς σφάξουνε κι' ἐμᾶς;

— Μίλα. Εἶδες κανένα; Τί ἄκουσες; Δὲ θάρθουν οἱ Ρωμηοί;

—Εἶναι τρελλή... Ἐτρελλάθηκε... Σωπᾶστε...

Κι' ὅλοι, μάνα, παιδιά, ἐστριμώχτηκαν ξανὰ πίσω ἀπ' τὶς χαραμάδες τῶν παραθυριῶν νὰ ἰδοῦν, ν' ἀφουγκραστοῦν τὰ βήματα τοῦ χάρου ἂν ζυγώνουν.

Τότες, ἐκεῖ, ἀναπάντεχα, ἡ Ἀναστασιὰ φωνάζει:

— Κυρά μου, σήμερα εἶναι τῶν Βαγιῶν. Ἑτοιμάσου! Κυράδες μου καλές, μπρός, στολιστῆτε! Στὴν ἐκκλησιὰ προσμένουν οἱ πιστοί. Θὰ ρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας. Καιρὸ μὴ χάνουμε. Τὰ σήμαντρα χτυποῦνε. Δὲν ἀκοῦτε;

Γύρισαν ὅλοι καὶ τὴν κοίταξαν μὲ τρόμο. Στ' ἀλήθεια ἤτανε σήμερα ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Ὅμως δὲν ἐχτυποῦσανε τὰ σήμαντρα. Βρόνταγε μόνο τὸ κανόνι ἀδιάκοπα στὸ κάστρο.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου, δόλι' Ἀναστασιά!...

* * *

Λιγάκι ἀργότερα τοὺς ἅρπαξαν γιαννίτσαροι, ὅλους. Δὲν ξέχασαν ἀκόμα οὔτε τὴν Ἀναστασιά. Τοὺς ἔσερναν κοπαδιαστὰ στὴν ἀνηφόρια μ' ἄλλους μαζὶ παρόμοιους Χριστιανούς. Σωρὸς γυναικοπαίδια θλιβερά, ποὺ ὁ Γιουσοὺφ - πασᾶς, ἀπάνω τους ξεσπῶντας, ἔπαιρνε πίσω τὸ αἷμα του γιὰ τὸν ἀφανισμὸ ποὺ ἐκάνανε στ' ἀσκέρι του οἱ Σουλιῶτες. Περνοῦσαν μέσ' ἀπὸ σοκάκια ποὺ αὐλακώνουνταν ἀπὸ αἷμα ἀνθρωπινό. Πλάϊ σὲ κορμιὰ δίχως κεφάλια. Δρασκελῶντας κάθε δυὸ βήματα κι' ἕνα συντρίμμι ποὺ ἀνάδινε καπνούς. Καπνοὶ ὁλογύρα, ὁλοῦθε. Καπνοὶ μέσ' ἀπὸ σπίτια δίχως πόρτες. Δίχως τίποτα. Περνοῦν μπρὸς ἀπὸ σπίτια - μαύρους σκελετούς. Σπίτια - κρανία ποὺ ἀχνίζει, μέσ' ἀπ' τὶς ἄσαρκες τὶς κόγχες τους, καπνὸς φωτιᾶς ποὺ ἔφαγε κι' ἐχόρτασε. Περνοῦν, περνοῦν κι' ὅλο ἀνεβαίνοντας τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο δρόμο φτάνουν στὸ κάστρο γιὰ νὰ σωριαστοῦν στὸ πόδια τοῦ πασᾶ:



Ἐκεῖ ψηλὰ εἶναι τὸ σπίτι τῆς Παρθένας...

—Ἔλεος, πασᾶ μου, τὰ παιδιὰ λυπήσου...

— Ἡσύχασε, τῆς λέει, κανεὶς δὲ θέλει τὸ κακό σας.

Λαμποκοπᾶ κι' ἀστράφτει ὁ ἥλιος στὴν αὐλὴ τοῦ κάστρου κι' ὁ πασᾶς χαμογελάει μὲ καλωσύνη καθὼς κάθετ' ἀπάνω σ' ἕναν τάφο Τούρκικο, παληό. Τώρα μάλιστ' ἁπλώνει τὄνα χέρι καὶ χαϊδεύει μὲ ἡμεράδα τὸ χλωμὸ μάγουλο τοῦ πιὸ μικροῦ παιδιοῦ της, τοῦ Ἀντρέα. Ἀναθαρρεύ' ἡ δόλια μάνα μιὰ στιγμή. Μονάχα μιά. Γιατὶ ὁ πασᾶς ξαναμιλάει καὶ λέει:

—Ἔλα κυρά μου. Λέγε αὐτὸ ποὺ θὰ γλυτώση ἐσὲ καὶ τὰ παιδιά σου, ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ Ἀλλὰχ καὶ τῶν πιστῶν του.

Κι' ὑψώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του συμπληρώνει:

— Ὁ Ἀλλὰχ εἶν' ὁ Θεός μου καὶ προφήτης του ἕνας: ὁ Μωάμεθ!

Τὰ γόνατα τῶν Χριστιανῶν κοπήκανε μὲ μιᾶς σὰ νάπεσαν ἀπάνω τους βαρειὲς γροθιὲς τὰ λόγια τοῦ Γιουσοὺφ πασᾶ. Μάνα καὶ θυγατέρες σήκωσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια τους, κι' ἀφοῦ τὰ γύρισαν ὁλοῦθε ἀπάνω στ' ἄγρια πρόσωπα τῶν τσαρκατζήδων μὲ τὰ ξέγυμνα χαντζάρια, τὰ ξανασμίξανε μ' ἀπέλπιδη καὶ σιωπηλὴ τρομάρα. Πρώτη λιγοψυχάει, τότε, ἡ μάνα γιὰ χατήρι τῶν παιδιῶν. Κι' αὐτά, μὲ τὴ σειρά τους, τὸ ἴδιο, λιγοψυχοῦν γιὰ τὸ χατήρι ἐκείνης.

Καὶ τότε ὁ λόγος ὁ φριχτὸς ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ πανιασμένα τους τὰ χείλια. Τὴ χήρα Ἑλένη βάφτισε ὁ Γιουσούφ, Φατμέ. Τὶς κόρες της, Ζουλέϊκα κι' Αἰσέ. Καὶ τὸ δεκάχρονο ἀδερφάκι τους, Ἀχμέτη.

—Ἄφερμ! εἶπε σὰν ἐτέλειωσε ὁ πασᾶς τ' ἄθλιό του ἔργο. Τέτοιες χανούμισσες καλὲς ταιριάζει τώρα νὰ μοῦ στολίσουν τὸ χαρέμι.

Βόγγος καὶ θρῆνος μάνας καὶ παιδιῶν στὰ λόγια ἐτοῦτα. Μὰ ποιὸς ἀκούει; Τὶς ἅρπαξαν ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τὶς τραβῆξαν ἐκεῖ ποὺ πρόσταξε ὁ πασᾶς, βολοσυρτές. Ἄλλο ἂς μὴν ποῦμε πιὰ γι' αὐτὲς παρὰ Θεὸς σχωρέσ' τις...

Μὰ ὡστόσο, τί ἔγιν' ἡ Ἀναστασιά;

* * *

Ἡ μικρὴ δούλα τοῦ ἀρχοντόσπιτου τῆς Πάτρας παράστεκε ἄφωνη κι' ἀνέκφραστη μπροστὰ στὴ συφορὰ ποὺ βρῆκε τὴν κυρὰ καὶ τὰ παιδιά της. Μὲ τὰ μεγάλα μάτια της ὀρθάνοιχτα καὶ καρφωμένα στ' ἄδειο τ' οὐρανοῦ, ἔμοιαζε, ὡστόσο, νἆν' ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι.

Ἔτσι, ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ ἡ δική της, τὴ σκούντησαν γιὰ νὰ προσπέση στὸν πασᾶ, καθὼς σκουντᾶς γιὰ νὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1248)

Οἱ σελίδες

* ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ *

«Ὁμολογῶ ὅτι τὰ μέτρα ἦσαν σκληρά, ἀλλὰ ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ τὰ ἐφαρμόζωμεν, ὥστε, ἐν περιπτώσει ἐξωτερικοῦ κινδύνου, νὰ μὴ εἴμεθα μόνον ἐξωπλισμένοι ἀπὸ ἀπόψεως ὅπλων καὶ ἀνδρῶν καὶ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ



Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Πολλὲς φορὲς μᾶς δόθηκε ἀφορμὴ νὰ μιλήσουμε ἀπὸ τὶς σελίδες αὐτὲς καὶ νὰ συζητήσουμε μεταξύ μας γιὰ τὴν πατρικὴ φροντίδα, ποὺ δείχνει σ' ὅλες του τὶς πράξεις γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅλο μας τὸ λαὸ ὁ Ἀρχηγός μας. Πολλὲς φορὲς ἀφουγκραστήκαμε μὲ συγκίνησι τὰ στοργικά του λόγια καὶ κατανοήσαμε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ποὺ λαμβάνει γιὰ τὴν εὐημερία καὶ τὴν εὐτυχία ὅλων μας. Πολλὲς φορὲς ἀνοίξαμε τὴν ψυχή μας διάπλατη στὴ ζωογόνο τῆς ἀγάπης του αὔρα καὶ στὴ θερμογόνο πνοή του,ποὺ ἔκανε νὰ βλαστήση καὶ νὰ φουντώση μέσα μας ἡ μεγάλη μας γι' Αὐτὸν πίστι. Γιατὶ ἡ πίστι γιὰ μιὰ Ἰδέα καὶ γιὰ ἕναν Ἀρχηγὸ εἶναι τὸ πιὸ λεπτὸ λουλοῦδι. Κι' ἂν δὲν μπορέση ν'ἀναπτυχθῆ μέσα στὶς ψυχὲς τῆς ἀκολουθίας του, ὅλα εἶναι μάταια καὶ προσωρινά. Μὰ ὅπως ἕνας σπάνιος ἀνθὸς μέσα σὲ ἕνα θερμοκήπιο χρειάζεται ἰδιαίτερη περιποίησι, ὡρισμένη θερμοκρασία, ὡρισμένη ἀτμόσφαιρα γιὰ νὰ προκόψη, ἔτσι καὶ μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ ἡ πίστι.

Ὁ δικός μας Ἀρχηγὸς φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕνας καλὸς καὶ ἄξιος κηπουρός. Ἔσπειρε μὲ πολλὴν περίσκεψιν τὴν πίστι, τὴν φρόντισε καὶ τὴ μεγάλωσε μέσα μας, σὰν ποτὲς ἄλλοτε. Καὶ τώρα ποὺ γύρω μας φυσᾶνε οἱ λαίλαπες καὶ βογγᾶνε οἱ τρικυμίες ἑνὸς τρομαχτικοῦ πολέμου, ἡ πίστι μας σ' αὐτὸν μᾶς γεννᾶ τὴ βεβαίωσι πὼς ἡ χώρα μας καὶ μεῖς ψύχραιμα καὶ γαλήνια θὰ περπατήσουμε τὸ δρόμο μας.

* * *

Εἶναι δέκα μῆνες τώρα ποὺ μιὰ κοσμοϊστορικὴ ἐποχή, μὲ τὴν πιὸ τρομερὴ τῶν αἰώνων σύρραξι, ξέσπασε πάνω στὴν ἀνθρωπότητα τῆς Εὐρώπης. Βρισκόμαστε σὲ μιὰ μεγάλη στροφὴ τῆς ἱστορίας. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου παθαίνει ριζικὲς μεταβολές. Οἱ συνήθειές του τσακίζονται, οἱ ἐπιθυμίες του παραμερίζονται, ἡ ἡσυχία του σπάζει. Κι' ἂν δὲν φροντίση λίγο κι' ὁ ἴδιος νὰ ἀποκτήση τὴ δυνατότητα μιᾶς ἀναπροσαρμογῆς πρὸς τὰ νέα δεδομένα καὶ τὶς νέες καταστάσεις, θὰ σπάση καὶ ὁ ἴδιος. Τὸ κακὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγη ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πίστι, τὴ δυνατὴ πίστι πρὸς Ἐκεῖνον ποὺ κατευθύνει τὴν τύχη του, μαζὶ μὲ τὴν τύχη τοῦ λαοῦ, ποὺ ἀνήκει. Ὅταν δηλαδὴ εἶναι ψυχικὰ ἐξασφαλισμένος καὶ βέβαιος γιὰ τὴν ὀρθὴ διευθέτησι ὅλων τῶν πραγμάτων στὴ δύσκολη αὐτὴ περίπτωσι. Καὶ ὁ δικός μας λαὸς εὐτυχῶς ἔχει σήμερα ὄχι μόνο τὰ ὑλικὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰ ψυχικὰ γιὰ τὴν ἀντίστασι.

Δέκα μῆνες τώρα δὲν ἔνοιωσε στέρησι οὔτε κἂν ἐλάττωσι τῶν ἀγαθῶν γιὰ τὴ ζωή του, ὑλικὴ καὶ πνευματική. Ἡ Ἑλλάδα ἔμοιαζε σὰν μιὰ μικρὴ ὄασι μέσα σ' ἀπέραντο ἔρημο. Νοικοκυρεμένο σπιτάκι, σὲ νοικοκυρεμένα χέρια!

Τώρα ὁ πόλεμος μὲ τὴν χαλάστρα πνοή του ἔφτασε πιὸ κοντά μας. Ἡ Μεσόγειος θάλασσα γίνεται θέατρο συγκρούσεων καὶ μαχῶν. Πολλοὶ θαλάσσιοι δρόμοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους φέρναμε προϊόντα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἔγιναν ἐπικίνδυνοι ἢ καὶ ἀπεκλείσθησαν. Ἔπρεπε σύντομα νὰ γίνουν καὶ στὴ χώρα μας μερικοὶ περιορισμοί. Γιατὶ ὡς τὰ τώρα ἡ μικρή μας Ἑλλάδα ἤτανε ἕνας παράδεισος εὐημερίας, σχετικὰ μὲ ἄλλας χώρας τῆς Εὐρώπης.

Γιατί, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, τὸ μαῦρο ψωμὶ καὶ ἡ ἀκρεοφαγία ὡρισμένες μέρες ἀποτελοῦσαν μᾶλλον ὑγιεινὰ παρὰ περιοριστικὰ μέτρα. Τὸ μαῦρο ψωμὶ εἶναι πιὸ ὠφέλιμο καὶ ἡ μεγάλη χρῆσις κρέατος καταστρέφει πρόωρα τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν μποροῦμε λοιπὸν ὡς τὰ τώρα νὰ μιλήσουμε γιὰ περιορισμούς. Κι' αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὴν εὐχάριστο ἔκπληξι τῶν ξένων, ποὺ ἐπεσκέπτοντο τοὺς δέκα αὐτοὺς μῆνες τὴν Ἑλλάδα.

Μὰ ξέρουμε καὶ τὴν παροιμία τοῦ λαοῦ: «Ὅποιος πρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε». Ἡ πρόβλεψι εἶναι ἡ ἀρετὴ ποὺ φυλάγει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ πολυποίκιλα ἀπρόοπτα. Ὁ δὲ προβλεπτικὸς Ἀρχηγὸς ἑνὸς λαοῦ εἶναι πάντοτε, στὶς δύσκολες περιπτώσεις, ἡ σωτηρία του.

Ἔτσι μόλις τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες ἐδήλωσε καὶ ὁ δικός μας Ἀρχηγὸς τὴν εἰσαγωγὴ δελτίων στὰ εἴδη τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ὄχι γιατὶ παρουσιάστηκε κάποια ἔλλειψι, ἀλλὰ ἴσως παρουσιασθῆ ἀργότερα καὶ μᾶς βρῆ ἀπροετοίμαστους. Γιατὶ καὶ ἡ τεχνικὴ ἐφαρμογὴ τῶν δελτίων αὐτῶν χρειάζεται κάποια ἐξάσκησι.

Θυμοῦμαι ὅτι στὴν Εὐρώπη ἄλλοι λαοὶ κατὰ τὸ 1937 εἴχανε εἰσαγάγει κιόλας τὸ σύστημα τῶν δελτίων. Λοιπόν, ἂς μὴ παραξενευώμαστε! Μὴν ἀκοῦτε καμμιὰ φορὰ μερικοὺς ἀδιόρθωτους μεμψίμοιρους, ποὺ σ' ὅλα τὰ ζητήματα κάτι θὰ ποῦνε! Ἡ αὐτάρκεια τῆς χώρας μας εἶναι σχεδὸν ἐξασφαλισμένη. Σὰν προφήτης καὶ δραματιστὴς φρόντισε ὁ Ἀρχηγός μας τώρα καὶ τέσσερα χρόνια!

Σήμερα τὸ δελτίο σημαίνει ἐξασφάλισι τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς γιὰ ὅλους μας, ἀποφυγὴ αἰσχροκερδείας καὶ παρεμπόδισι ἀνοήτου παρακαταθήκης εἰδῶν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σήμερα διαθέτουν περισσότερο χρῆμα. Ἐδῶ ἡ ἰδέα τῆς εὐημερίας τοῦ συνόλου καταφαίνεται μὲ ὅλη της τὴν δυνατὴ καθαρότητα. Ὅ λ ο ι ἴ σ ο ι, ὅ λ α ἴ σ α! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ αὐτὸ ἐφαρμόζει σήμερα στὴν πρᾶξι.

Ἐμεῖς, οἱ σημερινὲς γυναῖκες, οἱ σημερινὲς νοικοκυρὲς μὲ τὴ νέα αὐτὴ κατάστασι ἔχομε μιὰ πιὸ μεγάλη εὐθύνη καὶ πολὺ πιὸ σημαντικὴ ἀποστολή. Δὲν ἔχομε μόνο χρέος νὰ ψωνίζουμε καὶ νὰ μαγειρεύουμε, ἀλλὰ νὰ συμβάλλουμε μὲ σκέψι στὴν κατάλληλη τῆς οἰκογενείας μας διατροφή, πάντοτε μέσα στὸ πλαίσιο τῶν λαϊκῶν ἀναγκῶν, ποὺ δημιουργεῖ ἡ σημερινὴ κατάστασι. Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε, ὅσον τὸ δυνατό, τὰ ξένα προϊόντα — ὅσο κι' ἂν ἔχωμε συνηθίσει σ' αὐτὰ — νὰ ἐφευρίσκουμε τρόπο καὶ μέσο νὰ τὰ ἀντικαθιστοῦμε χωρὶς νὰ διαταράσσεται ἡ συνηθισμένη ἁρμονία καὶ τὸ κέφι τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἐδῶ χρειάζεται ἡ ψυχική μας ἱκανότητα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μας.

Γιατὶ τσάϊ κι' ὄχι π. χ. φασκόμηλο ἢ τίλλιο; Γιατὶ ζάχαρι κι' ὄχι σταφιδοζάχαρι ἢ μέλι; Γιατὶ πορτογαλικὲς ἢ γαλλικὲς σαρδέλλες κι' ὄχι ἑλληνικές; Γιατὶ πολὺ ψωμί, κι' ὄχι πιὸ πολλὴ πατάτα; «Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο, φτάνει κανεὶς νὰ θέλη!» εἶπε ἕνας σοφὸς καὶ δυνατὸς πολιτικός. Κι' ἐμεῖς πρέπει νὰ θελήσουμε ὡς γυναῖκες, νὰ βοηθήσουμε μὲ ὅλη μας τὴ δύναμι τοῦ λαοῦ μας τὴν καλὴ συντήρησι σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμο ἐποχή, βοηθῶντας ἔτσι τὸ ἔργο τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Σ. Καρ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

Ἡ ἱκανότης τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ σῶμά μας νὰ τηρῇ τὴν θερμοκρασίαν σταθεράν, ἀσχέτως μὲ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ περιβάλλοντος, δὲν εἶναι ἀπεριόριστος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ ἐνδυμασία μας, ἡ ὁποία ἔχει τὸν σκοπὸν αὐτόν, νὰ βοηθῇ τὸ σῶμά μας σ' αὐτὴν τὴν ἱκανότητά του, προφυλάσσοντάς το ἀπὸ τὴν ἀποβολὴν μεγάλης θερμότητος κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑψηλῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας τοῦ θέρους, πρέπει νὰ ἐκπληροῖ ὡρισμένους ὅρους διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται τέλεια στὸ σκοπό της.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνδυμάτων ἔχει βέβαια κάποια σημασία διὰ τὴν ἀποβολὴν τῆς θερμότητος, διότι τὰ ὑπάρχοντα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐνδυμάτων στρώματα ἀέρος συντελοῦν εἰς τὴν παρεμπόδισιν αὐτοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ ὑπερφορτώνουμε τὸ σῶμά μας μὲ φανέλλες καὶ ἄφθονα ἐνδύματα γιὰ νὰ προφυλαγώμεθα ἀπὸ τὰ κρυολογήματα. Τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετον, διότι τὸ σῶμά μας γίνεται ἔτσι μαλθακό, εὐπαθὲς καὶ εὐπρόσβλητον καὶ ἀντὶ προφυλάξεως ἀποκτῶμεν μίαν κακὴν συνήθειαν.

Τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐνδυμάτων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, τὰς καιρικὰς συνθήκας τῆς χώρας, τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀτόμου καὶ τὶς συνήθειές του.

Τὰ ἐνδύματα πρέπει νὰ εἶναι:

1) Εὐρύχωρα, ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν ἐλεύθερα τὶς κινήσεις, νὰ μὴ διαβρέχωνται ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος καὶ νὰ μὴ προσκολλῶνται ἐπὶ τοῦ δέρματος ὅταν εἶναι ὑγρά. Δὲν πρέπει νὰ περισφίγγουν τὸν λαιμὸν οὔτε τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος (καλτσοδέτες, σκληρὰ κολλάρα κλπ.).

2) Νὰ εἶναι πορώδη, ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἄδηλον ἀναπνοήν.

3) Νὰ εἶναι μαλακὰ ἢ ἐλαφρά, ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους καὶ

4) Νὰ μὴ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ φυσιολογικὴν λειτουργίαν διαφόρων συστημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἀναπνευστικοῦ, κυκλοφοριακοῦ κλπ., διότι παραμορφώνουν τὸ σῶμα καὶ προκαλοῦν διαταραχάς.

Τὰ φορέματα ἀνοικτοῦ χρώματος, ἐπειδὴ δὲν ἀπορροφοῦν θερμότητα, εἶναι κατάλληλα διὰ τὸ καλοκαῖρι, ὅπως ἀντιθέτως τὰ σκοῦρα χρώματα προτιμῶνται διὰ τὸν χειμῶνα.

Ἐπειδὴ ἡ μάλλινη φανέλλα προκαλεῖ πολλάκις ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος, φέρει κνησμὸν καὶ διευκολύνει τὴν συγκράτησιν τῆς ἀκαθαρσίας, διὰ τοῦτο τὰ ἐσώρουχα καὶ ἰδίως τὰ ὑποκάμισα πρέπει νὰ εἶναι βαμβακερά. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται τὰ ἐνδύματα τὰ βαμμένα μὲ χρώματα ἀνιλίνης, διότι ὅταν ἀγγίζουν τὸ σῶμα μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐξανθήματα καὶ συμπτώματα δηλητηριάσεως.

Ἀπαραίτητος ὅρος ὑγιεινῆς: Πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ τὰ ἐσώρουχα νὰ ἀλλάσσωνται συχνά.

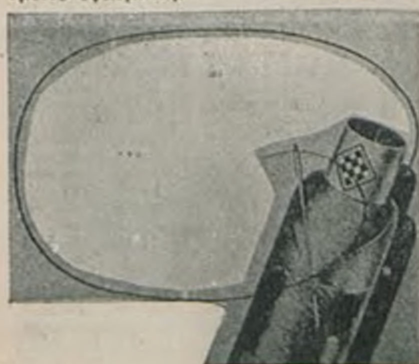
Μαντάρισμα

Μαντάρομε γιὰ νὰ προλαμβάνωμε τὴν ἀχρήστευσι ἑνὸς ρούχου καὶ γιὰ νὰ τοῦ παρατείνωμε τὴν ζωή, ἀντικαθιστῶντας τὶς ἐφθαρμένες κλωστὲς τοῦ στημονιοῦ ἢ τοῦ ὑφαδιοῦ τοῦ ὑφάσματος, μὲ ἄλλη κλωστὴ γερή, ἡ ὁποία, ἂν δὲν μπορῇ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο ξέφτι τοῦ ὑφάσματος, πρέπει νὰ εἶναι λεπτὴ καὶ μαλακὴ γιὰ νὰ μᾶς εὐκολύνῃ στὴ δουλειά μας καὶ γιὰ νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο.

Ἂν εἶναι μεγάλο σχετικῶς τὸ ἐφθαρμένο μέρος τοῦ ὑφάσματος, μᾶς εὐκολύνει ἂν τὸ τρυπώσωμε πάνω σὲ χαρτί, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ σχῆμά του, ὁπότε ἀρχίζομε τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐφθαρμένων κλωστῶν, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ πλέκωμε κατὰ τὸν τρόπο ποὺ μᾶς ὑποδείχνει ἡ ὕφανσις τοῦ ὑφάσματος, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται, ἂν εἶναι δυνατόν, καθόλου τὸ μαντάρισμα.

Τὸ μαντάρισμα δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνο στὸ ἐφθαρμένο μέρος τοῦ ρούχου, πρέπει νὰ προχωρῇ μέχρι τοῦ σημείου ποὺ θὰ βρῇ γερὸ ροῦχο, γιατὶ ἀλλοιῶς ἐπιταχύνεται ἡ φθορά του. Τὰ ξέφτια δὲ τοῦ ἐφθαρμένου μέρους δὲν πρέπει νὰ κόβωνται, γιατὶ τότε ξεχωρίζουν τὰ ὅρια τοῦ ὑφάσματος ἀπὸ τοῦ μανταρίσματος.

Ἡ διεύθυνσις καὶ αἱ ἀποστάσεις ποὺ θὰ παίρνουν οἱ βελονιὲς τοῦ μανταρίσματος ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ στὴ θέσι τῆς φθορᾶς, δὲν πρέπει νὰ προσδιορισθοῦν ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ καλὴ ἐμφάνισις τοῦ μανταρισμένου ὑφάσματος.



Κουλουράκια τῆς ὥρας



Δὲν εἶναι ἀνάγκη κάθε μέρα νὰ ἀγοράζωμε στὸ παιδί μας τὸ κουλοῦρι ἢ νὰ προστρέχουμε στὰ ζαχαροπλαστεῖα ὅταν μᾶς ἔρχωνται ἐπισκέψεις. Μποροῦμε πολὺ πιὸ φτηνὰ καὶ καλύτερα νὰ ἐξυπηρετήσουμε καὶ τὴν οἰκογένειά μας καὶ τοὺς ἐπισκέπτας μας. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ θὰ ξέρουμε ὅτι τὰ ὑλικά μας εἶναι καλά. Πρὸ πάντων ὅτι τὰ προσφερόμενα εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν μας.

Δόσις:

1 ὀκᾶ ἀλεῦρι,
150 δράμια ζάχαρι,
100 » γάλα,
8 » ἀνθρακικὴ ἀμωνία,
5 αὐγὰ ὁλόκληρα,
50 δράμια βούτυρον,
10 σταγόνες λεμόνι,
1 κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ σόδα,
1 δραχμὴ βανίλια.

Δουλεύομεν τ' αὐγὰ μὲ τὴ ζάχαρι ἕως ὅτου ἀσπρίσουν, ρίπτομεν τὴν ἀμωνία, τὴν ὁποίαν ἔχομεν διαλύσει στὸ μισὸ γάλα, τὸ ὁποῖον πρέπει νἆναι χλιαρόν, κατόπιν τὴν σόδα, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἀναλύσει στὸ ὑπόλοιπον γάλα καὶ τὸ λεμόνι, τὴν βανίλια, τὸ βούτυρο, τὸ ὁποῖον ἔχομεν λυώσει, καὶ τελευταῖα τὸ ἀλεῦρι.

Τὰ ζυμώνομεν ὀλίγον καὶ τὰ πλάθομεν εἰς ὁ,τιδήποτε σχήματα θέλομεν, τὰ ἀλείφομεν μὲ κροκὸ αὐγοῦ καὶ τὰ ψήνομεν εἰς μέτριον φοῦρνον 18—20 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ποτὰ παγωμένα

Τώρα ποὺ ἄρχισαν πάλι οἱ ζέστες νοιώθουμε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀδειάσωμε ἕνα ποτῆρι παγωμένης λεμονάδας. Ὅταν τὸ ἀπόγευμα μαζευτοῦμε στὴ βεράντα ἢ στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας, δὲν ζητοῦμε πιὰ τσάϊ ἢ καφέ. Ἐδῶ μάλιστα στὴ χώρα μας, ποὺ τὰ λεμόνια εἶναι τόσο φτηνὰ καὶ ὡραῖα, μᾶς προκαλοῦν νὰ τὰ μεταχειριστοῦμε. Ἂς ἀκούσωμε μερικὲς συνταγές:

Παγωμένο τσάϊ μὲ λεμόνι. Ὅπως φκιάνουμε συνήθως τὸ τσάϊ μόνο μὲ πολὺ λεμόνι καὶ μὲ ὅση ζάχαρι θέλουμε. Τὸ ἀφίνουμε νὰ κρυώσῃ. Πρὶν τὸ σερβίρουμε βάζουμε μιὰ φέτα λεμόνι στρογγυλὴ μὲ τὸ φλοῦδι, ὡς κι' ἕνα κομμάτι πάγο σὲ κάθε ποτῆρι.

Λεμονάδα. Σουρώνουμε τὸ ζουμὶ ἀπὸ 2-3 λεμόνια, τρίβουμε λίγο φλοῦδι γιὰ τὴ μυρωδιά, βάζομε τὴν ἀνάλογη ζάχαρι καὶ τὴν σερβίρομε σὲ ποτήρια παγωμένη. Στὰ παιδιὰ μποροῦμε νὰ τὴ δώσουμε μὲ γάλα.

Ποτὸ μὲ φροῦτα. Ἐδῶ μπορεῖ νὰ ἀφήσουμε ἐλεύθερη τὴ φαντασία μας. Κάθε φροῦτο μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ. Στὸ βάθος κάθε ποτηριοῦ βάζουμε ἕνα κομμάτι πάγο, πάνω σ' αὐτὸ μισὸ φροῦτο, βερύκοκκο, ἀχλάδι, κεράσια, ἔπειτα κάνουμε τὸ ποτῆρι μισὸ σιφὸν καὶ τὸ ἄλλο μισὸ μὲ τὸ ζουμὶ τῶν φρούτων ὡς καὶ μερικὲς σταγόνες κονιὰκ καὶ τὴν ἀνάλογη ζάχαρι. Εἶναι πολὺ δροσιστικὸ καὶ ὡραῖο ποτό.



ΟΛΙΓΗ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΓΡΑΦΗ

Εἶναι πλέον ἀναμφισβήτητον καὶ ἐπιστημονικῶς ἐξηλεγμένον, ὅτι τὸ γράψιμο, ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα συνδυασμοῦ τῶν νεύρων, τῶν μυώνων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου, περιέχει καὶ φανερώνει ὁλόκληρον τὴν διάνοιάν μας. Ἕνας καλὸς γραφολόγος λοιπόν, ἐξετάζων ἕνα χειρόγραφον, ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρα ἐκείνου ποὺ τὸ ἔγραψε.

Ἡ γραφολογία εἶναι σήμερον ἐπιστήμη μὲ βάσεις ἀρκετὰ στερεάς. Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ διασήμου Ἄγγλου γραφολόγου Τζαίημς Γούντλεϋ μεταφέρομεν ἐδῶ μερικὰς παραγράφους σχετικὰς μὲ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα.

Ἡ κατιοῦσα γραφή, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας αἱ γραμμαὶ τείνουν διαρκῶς πρὸς τὰ κάτω, φανερώνει ἀνθρώπους ἀδυνάτους, δειλούς, ἀτόλμους, μελαγχολικοὺς καὶ ἀσθενικούς.

Ἡ γραφή, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα ἔχουν μικρὰν κλίσιν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερά, φανερώνει ἀνθρώπους κρυψίνους, πανούργους καὶ πονηρούς. Οἱ ἀνωνυμογράφοι συνήθως ἔχουν αὐτὸν τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα.

Ἡ ἀσύνδετος γραφή, ἐκείνη δηλαδὴ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα δὲν συνδέονται, ἀλλὰ εἶναι χωρισμένα τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, φανερώνει μεγάλους ἰδεολόγους, νεωτεριστὰς καὶ ἐφευρετικούς. Τέτοιο ἦτο τὸ γράψιμο τοῦ Μισελέ, τοῦ Σατωμπριὰν καὶ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ντορέ.

Ἡ σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος γραφὴ φανερώνει τοὺς ἰσχυρογνώμονας, τοὺς δεσποτικούς, τοὺς βιαίους καὶ ἐπαναστατικοὺς χαρακτῆρας. Ἔτσι ἔγραφεν ὁ Βίσμαρκ.

Τὰ μεγάλα στρογγυλὰ γράμματα εἶναι χαρακτηριστικὰ τῶν ἀδόλων, εἰλικρινῶν καὶ μεγαλοψύχων ἀνθρώπων. Ἔτσι ἔγραφεν ὁ ποιητὴς Ἐρεντιά.

Οἱ φιλόδοξοι καὶ ματαιόδοξοι ἔχουν γράψιμον ἀναρριχώμενον, ὅπως ἄλλως τε εἶναι καὶ ὁ πραγματικὸς χαρακτὴρ των.

Ἡ ἀκατάληπτος καὶ ἀνώμαλος γραφή, τῆς ὁποίας τὰ γράμματα καὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἄνισον ὕψος, χαρακτηρίζει τοὺς διστακτικούς, τοὺς ἰδιοτρόπους καὶ τοὺς ἀκαθορίστους ἀνθρώπους.

Ἡ συνδεδεμένη γραφή, ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ γράμματα εἶναι κολλημένα μεταξύ των, φανερώνει πνεῦμα λογικόν, πρακτικὸν καὶ ὀξυδερκές.

Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ κυρτὴ γραφὴ φανερώνει εὐαισθήτους χαρακτῆρας. Τόσον δὲ περισσότερον εἶναι εὐαίσθητος ὁ χαρακτὴρ ὅσον περισσότερον γέρνει τὸ γράψιμον.

Τὸ μουτζουρωμένο γράψιμοι προδίδει τοὺς σφοδρούς, τοὺς ὀξυθύμους, τοὺς σκληροὺς καὶ τοὺς λαιμάργους. Τέτοιο γράψιμο ἔχουν ἐνίοτε καὶ οἱ κακοῦργοι.

Οἱ λεπτολόγοι, οἱ μικρολόγοι καὶ οἱ πολυμαθεῖς γράφουν μὲ ψιλὰ καὶ μικρὰ γράμματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πρωτοτύπους, τοὺς καλλιτέχνας, τοὺς εὐφαντάστους, τῶν ὁποίων ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, χωρὶς νὰ εἶναι ἀκατάληπτος, ἔχει τὴν προσωπικήν των σφραγῖδα.

Ἀναφέρομεν τέλος τὴν ἕρπουσαν καὶ ὀφιοειδῆ γραφήν, ἡ ὁποία προδίδει ῥαδιούργους, τὴν στενὴν καὶ συνεσφιγμένην γραφὴν τῶν φιλαργύρων, τῶν ἁπλῶν καὶ μετριοφρόνων, τὴν ὑπερυψωμένην τῶν ἀλαζόνων, τῶν αὐταρέσκων καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν φύσεων καὶ τὴν χονδροειδῆ τῶν κοινῶν καὶ ἀνοήτων.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Θὰ ἔχετε βέβαια ἀκούσει γιὰ τοὺς Κινέζους ὅτι τρῶνε κατὰ πολὺ περίεργο τρόπο, μεταχειριζόμενοι δυὸ μυτερὰ ξυλαράκια, σὰν μεγάλες ὀδοντογλυφίδες, μὲ τὰ ὁποῖα τρῶνε ἀκόμη καὶ τὸ ρύζι, σπειρὶ-σπειρὶ καὶ πολὺ γρήγορα.

Αὐτό, βέβαια, εἶναι κάτι τὸ πολὺ περίεργο γιὰ μᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ ἐσυνηθίσαμε νὰ τρῶμε τόσο διαφορετικά! Ἀκόμη ὅμως περιεργότερα εἶναι τὰ φαγητὰ ποὺ τρῶνε, ἡ ποσότης καὶ ἡ ποικιλία τους. Διαβάστε καὶ θὰ κρίνετε μόνοι σας.

Ἕνα ἐπίσημο κινεζικὸν γεῦμα ἀρχίζει πάντα μὲ ζωμὸν ἀπὸ ὄρνιθες. Ἔπειτα σερβίρουν ἕνα τεράστιον τετράγωνον πύργον ἀπὸ διάφορα κρέατα καὶ ψάρια καὶ χωριστὰ μιὰ μεγάλη πιατέλα μέσα στὴν ὁποίαν ὑπάρχουν ἐντόσθια, αὐγὰ σφιχτά, διάφορα τουρσιά, ὄστρακα, γαρίδες καὶ ζαχαρωμένα φροῦτα ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ δικά μας σαλατικά.

Γύρω ἀπὸ τὰ πιάτα εἶναι ἐκ τῶν προτέρων τοποθετημένα μικρὰ φλυτζάνια μὲ διάφορες σάλτσες, ζαχαρόνερα καὶ ἀρωματικὰ σερμπέτια, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ἀναλόγως τοῦ φαγητοῦ ποὺ τρῶνε. Δίπλα δὲ στὸν καθέναν βρίσκεται πάντα μιὰ πετσέτα βρεγμένη μὲ νερὸ ζεστὸ γιὰ νὰ σκουπίζεται.

Ἔπειτα σερβίρουν ἕνα φαγητὸ κατασκευασμένο ἀπὸ κάτι γλοιώδη κογχύλια ποὺ ἔχουν γεῦσι λίπους. Ἀκολουθεῖ ἕνα ἄλλο φαγητὸ καμωμένο ἀπὸ κεφάλι μουρούνας, ποὺ εἶναι πολυδάπανο γιατὶ ἀπαιτοῦνται πάρα πολλὰ τέτοια ψάρια γιὰ τὴν κατασκευή του. Μαζὶ σερβίρουν ἕνα ἄλλο φαγητὸ καμωμένο ἀπὸ πτερύγια καρχαρίου καὶ χοιρινὸ κρέας. Οἱ Κινέζοι θεωροῦν ἁμάρτημα νὰ τρῶνε βωδινό, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὴ θρησκεία τους τὰ βώδια εἶναι ἱερά.

Κατόπιν σερβίρουν ἕνα εἶδος σαλάτας ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα καβούρια καὶ διάφορα χορταρικὰ καὶ μετὰ ἔρχεται τὸ λεγόμενον «Ρύζι τῶν Πνευμάτων», ἕνα εἶδος κομπόστας ἀπὸ δαμάσκηνα καὶ διάφορα ἄλλα φροῦτα.

Ἀλλὰ τὸ γεῦμα δὲν σταματάει ἐδῶ. Ἀμέσως κατόπιν σερβίρουν κάρδαμο, μανιτάρια, ὄσπρια καὶ γλῶσσες ἀπὸ πάπιες, ποὺ ἐκτιμῶνται πολὺ στὴν Κίνα. Μετὰ τὶς γλῶσσες σερβίρουν ἕνα φαγητὸ ἀπὸ τένοντας ἐλάφου, ποὺ θεωρεῖται βασιλικὸ φαγητὸ καὶ τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς στέλνει τακτικὰ ὡς δῶρον στοὺς εὐνοουμένους του. Μαζὶ σερβίρουν καὶ τὰ λεγόμενα «αὐτιὰ τῆς Ἀφροδίτης», ἕνα εἶδος κογχυλιῶν μὲ πολὺ περίεργη γεῦσι. Τέλος σερβίρουν βραστὸ ρύζι σὲ μικρὰ φλυτζάνια, κομπόστες ἀπὸ διάφορα φροῦτα καὶ βατόμουρα μέσα σὲ οἰνόπνευμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποτό τους, περιορίζεται σὲ ἄφθονο τσάϊ, τοῦ ὁποίου οἱ Κινέζοι, καθὼς ξέρετε, κάνουν πραγματικὴ κατάχρησι. Ὠμὰ φροῦτα δὲν προσφέρονται ποτὲ σὲ ἐπίσημο κινεζικὸ γεῦμα, γιατὶ ἔχουν τὴν ἰδέα πὼς βλάπτουν. Μιὰ παροιμία τους μάλιστα λέει ὅτι «τὸ φροῦτο στὸ στομάχι εἶναι φτερὸ τὸ πρωΐ, τὸ μεσημέρι μετάξι καὶ μολύβι τὸ βράδυ».



ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Δὲν ξέρεις πῶς προσμένω τὴ γιορτή Σου,
καὶ πῶς τὴν καρτερῶ τώρα τὸ Μάη,
καὶ μέσα μου κρυφὴ χαρὰ γελάει
καὶ νοιώθω στὴν ψυχή μου τὴν εὐχή Σου.

★

Θάρθω μέσ' στὴν παληὰ τὴν ἐκκλησιά Σου
μὲ λούλουδα νὰ ντύσω τὴν εἰκόνα,
μὲ λούλουδα τ' ἀγροῦ, μ' αὐτὰ καὶ μόνα·
θὰ λάμπῃς στὴ χρυσῆ τὴ φορεσιά Σου.

★

Θὰ ρίξω στὸ φτωχό Σου εἰκονοστάσι
καὶ γύρω στὶς παληές σου τὶς εἰκόνες
κυκλάμινα καὶ λίγες ἀνεμῶνες,
ὅπου γιὰ σὲ πρωΐ θὰ τἄχω μάσει.

★

Θὰ φέρω ὅ,τι ἁγνὸ γιὰ σὲ κι' ὡραῖο.
Λιβάνι καὶ σμορτιᾶς σεμνὰ κλωνάρια·
τὴ μυρωδιὰ θὰ φέρ' ἀπ' τὰ θυμάρια,
καὶ τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὸ Ναζωραῖο.

★

Δὲν ξέρεις πῶς προσμένω τὴ γιορτή Σου,
καὶ μέσα μου κρυφὴ χαρὰ γελάει.
Ἄχ, πῶς Σὲ καρτερῶ τώρα τὸ Μάη,
στὰ λούλουδα νὰ ντύσω τὸ κορμί Σου.

ΗΛ. Π. ΣΚΛΗΚΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Στὴ Νεολαία δὲν ἔχει φτωχὰ καὶ πλούσια παιδιά· ὅλα εἴμαστε ἴδια, ὅλα φορᾶμε τὴν ἴδια στολή. Τὸ φτωχὸ παιδὶ τῆς νυχτερινῆς σχολῆς, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα εἶναι ἀναγκασμένο νὰ γυρίζῃ μ' ἕνα κουτὶ καὶ νὰ λουστράρῃ παπούτσια ἢ νὰ ἐργάζεται στὸ ἐργοστάσιο καὶ ποὺ ὡς τὴν Αὐγουστιάτικη ἐκείνη ἡμέρα τοῦ ξυπνήματος τῆς Ἑλλάδος μας ἦταν περιφρονημένο κι' ἀσήμαντο, τώρα ἔγινε κάτι, εἶναι ἐνωμοτάρχης, διατάσσει 12 παιδιά, ἔγινε προσωπικότης. Καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν δουλειά, ἀπ' ἐκεῖ ποὺ σκυμμένος ὅλη μέρα δουλεύει νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο ποὺ κουρασμένο ἀπ' τὸν κόπο τῆς ἡμέρας φροντίζει νὰ μάθῃ λίγη ἀνάγνωσι καὶ γραφή, γιὰ νὰ πάῃ στὸ Σχηματισμό του, ἐκεῖ ποὺ θὰ σηκώσῃ ψηλὰ τὸ κεφάλι, σὰν ἐλεύθερος ἄνθρωπος.

— Εἶμαι ἐνωμοτάρχης, λέει μὲ περηφάνεια, εἶμαι ἔστω φαλαγγίτης, μὰ φοράω κι' ἐγὼ τὰ ἴδια ροῦχα μαζί σας, εἶμαι φίλος σας, εἶμαι συναγωνιστής σας!

Καὶ τρέχει χαρούμενος στὴν Νεολαία· στὴ Νεολαία, τὴν θερμὴ ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα μας καὶ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος μας Ἰωάννου Μεταξᾶ, ποὺ ἄνοιξε διάπλατα νὰ σφίξῃ μέσα της ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἀγάπησε καὶ πόνεσε καὶ ἀνύψωσε ὅσο κανένας ἄλλος.

ΑΝΝΑ Μ. ΤΣΙΓΚΟΥ

Ο ΚΛΕΦΤΟΜΗΛΑΣ

Ἀπὸ τὸν κῆπο δυὸ κλαδιὰ κοιτοῦν κατὰ τὸ δρόμο
βαριὰ ἀπὸ μῆλα κόκκινα, ζαχαροζυμωμένα.
Κι' ὁ τοῖχος τοῦ περιβολιοῦ, ποὺ τὰ κρατεῖ στὸν ὦμο,
φυλάει καλὰ κι' ὅσο μπορεῖ, μὴν κλέψουνε κανένα.
Περνάει ὁ Πέτρος, στέκεται, τὸ χέρι του τ' ἁπλώνει
σὲ μῆλο ποὺ λαχταριστὸ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὰ φύλλα.
Μά, πρὶν τὸ φτάσῃ, ξαφνικὰ μιὰ σφῆκα τὸν κεντρώνει,
ποὺ τὸν ὠρέχτηκε κι' αὐτή, καθὼς κι' αὐτὸς τὰ μῆλα.
Τραβάει τὸ χέρι παρευθύς, μὰ πάλι δὲ γλυτώνει.
Σφῆκες κοπάδι τρέχουνε! μ' ὄρεξι τὸν κυκλώνουν,
στὰ μάγουλά του ρίχνονται κι' ἄγρια τὸν κεντρώνουν.
Κι' ἀπ' τὶς φωνές του τὶς πολλὲς μαζεύονται οἱ γειτόνοι.
Τὸν βλέπουν μὲ τὰ μάγουλα πρησμένα καὶ θαρροῦνε,
πὼς ἀπὸ μῆλα βιαστικὰ θὰ γέμισε τὸ στόμα.
Κι' ἀρχίζουν τὸν κλεφτομηλᾶ νὰ τὸν ξυλοκοποῦνε
γιὰ μῆλα, ποὺ δὲν ἔφαγε, μὰ τὰ θυμᾶται ἀκόμα.

ΕΛΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ



Ο ΚΥΡ ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΙΑ



Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας λύκος ποὺ τὸν ἔλεγαν κὺρ Νικόλα, καὶ μιὰ ἀλεποῦ ποὺ τὴν ἔλεγαν κυρὰ Μαριά, κι' ἀγόρασαν ἕνα χωράφι, καὶ πῆγαν νὰ τὸ σκάψουν καὶ νὰ τὸ σπείρουν. Καὶ πῆραν μαζί τους γιὰ νὰ φᾶνε ἕνα δοχεῖο πήλινο γιομᾶτο μέλι κι' ἕνα καλάθι προσφορές. Κι' ἀφοῦ ἔσκαψαν κάμποσο, ἐπείνασε ἡ ἀλεποῦ, ἀλλὰ ἐφοβότανε νὰ τὸ πῆ τοῦ κὺρ Νικόλα πὼς πεινάει, καὶ καμώθηκε τάχα πὼς τὴν φωνάζουν νὰ πάη νὰ βαφτίση, καὶ φώναζε: Ὄρσε! ὄρσε! Νά ποὺ ἔρχομαι.

Καὶ λέει τοῦ κὺρ Νικόλα: Μὲ φωνάζουν νὰ πάω νὰ βαφτίσω, θὰ πάω, κι' ἔρχομαι γρήγορα.

— Σύρε, τῆς εἶπε ὁ κὺρ Νικόλας, καὶ νἄρθης γρήγορα.

Πηγαίνει ἡ κυρὰ Μαριά, βρίσκει τὸ δοχεῖο μὲ τὸ μέλι καὶ τὶς προσφορές, κι' ἔφαγε ὥσπου χόρτασε, καὶ γύρισε στὸν κὺρ Νικόλα. Ὁ κὺρ Νικόλας τότε τῆς λέει: Πάντα γουνὰ καὶ τιμημένη! Πῶς τὸ ἔβγαλες τὸ παιδί;

— Ἀρχή, τοῦ εἶπε ἐκείνη.

Κι' ἀφοῦ ἔκατσε κάμποσο, πάλι φωνάζει: Ὄρσε, ὄρσε!

— Ποιὸς σὲ φωνάζει; τῆς λέει ὁ κὺρ Νικόλας.

— Μὲ φωνάζουν, νὰ πάω νὰ βαφτίσω.

— Σύρε, τῆς εἶπε, καὶ νἄρθης γρήγορα!

Καὶ πῆγε πάλι κι' ἔφαγε, ὥσπου χόρτασε, καὶ ξαναγύρισε πίσω στὸ χωράφι. Καὶ τῆς λέει ὁ κὺρ Νικόλας: Πῶς τὸ ἔβγαλες τὸ παιδί;

— Μέση, ἀπεκρίθηκε ἐκείνη. Κι' ἀφοῦ κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι καὶ φώναζε: Ὄρσε, ὄρσε!

— Ποιὸς σὲ φωνάζει πάλι; τῆς λέει ὁ κὺρ Νικόλας.

— Μὲ φωνάζουν νὰ πάω νὰ βαφτίσω.

— Ὅλο ἐσένα φωνάζουν; τῆς λέει.

— Μ' ἀγαποῦν, κὺρ Νικόλα, τοῦ λέει ἐκείνη.

— Ἔ τότε σύρε καὶ νἄρθης γρήγορα!

Καὶ πηγαίνει καὶ τὸ τρώει ὅλο τὸ μέλι καὶ τὶς προσφορές, καὶ γυρίζει ἀνάποδα τὸ δοχεῖο, καὶ πάει ἴσια στὸν κὺρ Νικόλα. Κι' ὁ κὺρ Νικόλας τῆς λέει πάλι: Πῶς τὸ ἔβγαλες τὸ παιδί;

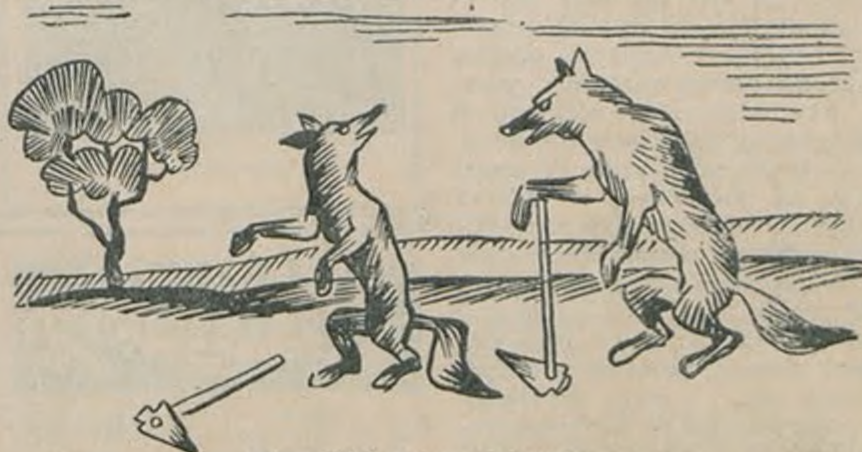
— Τέλος, τοῦ λέει ἐκείνη. Κι' ἀφοῦ κάθισαν κάμποσο, τῆς λέει ὁ κὺρ Νικόλας: Τρῶμε τώρα, γιὰ ὑστερώτερα;

— Ἂς φᾶμε, τοῦ λέει ἐκείνη, καὶ πηγαίνει ὁ κὺρ Νικόλας νὰ βρῆ τὸ μέλι καὶ τὶς προσφορὲς καὶ δὲ βρῆκε παρὰ τὸ δοχεῖο μὲ τὸ μέλι γυρισμένο ἀνάποδα. Τότες γυρίζει στὴν κυρὰ Μαριὰ καὶ τῆς λέει: Ἔ, κυρὰ Μαριά, ἐσὺ τὄφαγες τὸ μέλι καὶ τὶς προσφορές;

— Ὄχι, τοῦ εἶπε ἐκείνη, πότε νὰ τὰ φάω ἐγώ;

— Ὄχι τῆς λέει, ἐσὺ τἄφαγες.

Ὄχι αὐτός, ὄχι ἐκείνη, κάνει νὰ πάη νὰ ἰδῆ, κι' αὐτὴ τὸ σκάει καὶ πηγαίνει καὶ κρύβεται σὲ μιὰ τρύπα. Ἔρχεται σὲ λίγο ὁ λύκος καὶ δὲν τὴν βρίσκει· κοιτάζει ἐδῶ, κοιτάζει ἐκεῖ· τίποτες! Τὴ βλέπει ὅμως ποὺ ἔμπαινε στὴν τρύπα καὶ παίρνει μιὰ μαγκοῦρα καὶ πασχίζει νὰ τὴ βγάλη ἀπὸ τὴν τρύπα. Δὲν ἔπιασε ὅμως παρὰ μιὰ ρίζα καὶ τὴν τραβοῦσε. Ἡ κυρὰ Ἀλεποῦ ἔκανε τάχα πὼς ἔσκουζε, κι' ἔλεγε: Ὤ! λέλε μου, ποδαράκι μου, ποδαράκι μου, κι' ὅταν ἔπιανε τὸ ποδάρι της καὶ τὸ τραβοῦσε· τράβα, γάϊδαρε! τοῦ ἔλεγε, τὴ ρίζα! Ὁ κὺρ Νικόλας, ἀφοῦ ἀπόκαμε τραβῶντας κι' εἶδε κι' ἀπόειδε πὼς δὲν κάνει τίποτες, πῆρε τὴν μαγκοῦρα του κι' ἔφυγε, κι' ἔτσι γλύτωσε ἡ κυρὰ Μαριά.



Μὲ φωνάζουν νὰ πάω νὰ βαφτίσω...

Η ΣΤΗΛΗ του Γιατρού

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΩΜΕ ΥΓΙΕΙΣ

Σήμερα ἡ στήλη αὐτὴ αἰσθάνεται ἰδιαιτέρα χαρὰ διότι βλέπει ὅτι ἡ διδασκαλία της ἐκαρποφόρησε πλουσιώτατα, ὅπως καὶ κάθε διδασκαλία ἠθικὴ ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μεγάλης πνοῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. Ἄλλοτε, εἶναι σὲ ὅλους γνωστόν, τὰ ἀνόητα δεσποινιδάρια, ἀκόμη δὲ καὶ κυρίες, ἔτρεχαν στοὺς γιατροὺς νὰ τοὺς συμβουλευτοῦν πῶς θὰ ἀδυνατίσουν γιὰ νὰ κάνουν σιλουέτα ἤ, χωρὶς νὰ ρωτήσουν κανένα γιατρό, ἄκουαν τὶς φίλες των καὶ ἄρχιζαν τὴν ξυδοθεραπεῖαν καὶ τὴν πεῖναν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν, ὥστε νὰ ἐμφανίζωνται μινιόν. Ἀποτέλεσμα ἡ μεγάλη ἐξάπλωσις τῆς φυματιώσεως καὶ ὁ μαρασμὸς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Σήμερα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν, ἄρχισε νὰ πνέη ὁ ἄνεμος τῆς λογικῆς, τὰ παραγγέλματα τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ἀπηχοῦν στὰ βάθη τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν νέων. «Λαὸς ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία του εἶναι προωρισμένος νὰ ἐξαφανισθῇ». Γεμάτη λοιπὸν ἀπὸ τέτοια αἰσθήματα ἡ Σκαπάνισσα Βαφειάδου τοῦ 7ου Ὑποτομέως Κυψέλης, μᾶς ἐρωτᾷ τί πρέπει νὰ κάνῃ, ὥστε νὰ παχύνῃ καὶ νὰ γίνῃ γερή. Ἐνόμισα ἑπομένως καθῆκόν μου, ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσω μὲ γράμμα ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε μόνον αὐτὴ καὶ 2-3 φίλες της, νὰ τῆς ἀπαντήσω διὰ τῆς «Νεολαίας», ποὺ θὰ μπορέσω νὰ πῶ καὶ περισσότερα καὶ τὸ σπουδαιότερον νὰ ἱκανοποιήσω **πολλὲς Σκαπάνισσες καὶ Φαλαγγίτισσες, οἱ ὁποῖες θέλουν ὡρισμένως νὰ** παχύνουν, ἀλλὰ δὲν ἤξευραν τὸν τρόπον νὰ τὸ ἐπιτύχουν. Ἐὰν τώρα ἀπευθύνωμαι κυρίως στὶς νέες, εἶναι διότι ἀποδίδω μεγαλυτέραν σημασίαν στὴν ὑγεία τῶν κοριτσιῶν ποὺ θὰ γίνουν αὔριο μητέρες, διὰ τοὺς λόγους ποὺ θὰ ἐξηγήσω παρακάτω. Τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γίνῃ τελεία γυναίκα, δηλ. ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ὑφίσταται στὸν ὀργανισμό του φθορές, φθορὲς κατὰ μῆνα, συνεχεῖς φθορὲς ἀπὸ διαταραχὲς ποὺ δημιουργεῖ ἡ λειτουργία τῆς ἥβης. Ἀρχίζουν κατόπιν οἱ φροντίδες τῆς οἰκογενείας, ἀναλαμβάνει εὐθύνας νοικοκυρᾶς, ὕστερα οἱ φροντίδες τοῦ μέλλοντος, κατόπιν ἡ μνηστεία, ὁ γάμος, ἡ ἐγκυμοσύνη, ὁ τοκετός, ἡ γαλουχία, οἱ φροντίδες, ὁ κόπος καὶ ἡ συνεχὴς ἀνησυχία διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν καὶ τόσα ἄλλα ποὺ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀντεπεξέλθῃ πρέπει νὰ εἶναι ὡπλισμένη μὲ ὑγεία σταθερὰ καὶ ἡ ὁποία ἀποκτᾶται μόνον κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς της, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μέχρι τῆς ἐφηβικῆς.

Εἰς τοὺς νέους δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο· αὐτοὶ ἐὰν ἔχουν μυαλὸ κατορθώνουν νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν θρεπτικὴν των ἰσορροπίαν καὶ ἑπομένως τὴν καλήν των ὑγείαν, μὲ ὀλιγωτέρας φροντίδας καὶ μὲ ὀλιγωτέρας θρεπτικὰς οὐσίας. Αἱ φθοραὶ τῶν νέων προέρχονται πρῶτον ἀπὸ τὸ παιχνίδι, πού, ἐὰν γίνεται μὲ λογική, τονώνει μᾶλλον τὸν ὀργανισμὸν καὶ δὲν τὸν ἐξαντλεῖ, ὅταν μάλιστα ἡ διατροφὴ εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν φθορὰν τοῦ ὀργανισμοῦ. Δεύτερον ἀπὸ τὸ διάβασμα, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴ μανία ποὺ καταλαμβάνει τοὺς γονεῖς νὰ φουσκώνουν τὰ παιδιά τους μὲ μαθήματα ἐκτὸς τῶν σχολικῶν, δηλαδὴ ξένες γλῶσσες κλπ. Αὐτὸ ὅμως δὲν προξενεῖ τὶς περισσότερες φορὲς οὐδεμίαν βλάβην στὸν ὀργανισμὸ τοῦ νέου, πρῶτον διότι συνηθίζει καὶ δεύτερον, καὶ τὸ συχνότερον, διότι δὲν σκοτίζουν καὶ πολὺ τὸ μυαλό τους, παρὰ τὴν λύπην καὶ τὶς φωνὲς τῶν γονέων. Τὸ παιδί, ἅμα ζαλισθῇ ἀπὸ τὸ μάθημα, ἐὰν εἶναι στὴν τάξι θὰ πάψῃ νὰ προσέχῃ ἢ θὰ κάνῃ φασαρία, ἐὰν δὲ εἶναι στὸ σπίτι θὰ ζητήσῃ νὰ φάῃ ἢ θὰ τρέξῃ νὰ παίξῃ. Τὰ κάνει δὲ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ του, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται κυρίως διὰ τὴν ὑγείαν του καὶ ὀλιγώτερον διὰ τὴν τετραγωνικὴν ρίζαν ἢ τὰς κατακτήσεις τοῦ Μ. Ναπολέοντος.

Ἀντιθέτως τὸ κορίτσι, σὰν πιὸ ὑπάκουο, καὶ ἴσως πιὸ λογικό, διαβάζει περισσότερον, μὲ μανία σχεδόν, καὶ ἔτσι ὁ ὀργανισμός του, ποὺ εἶναι πιὸ εὔθραυστος, κουράζεται εὐκολώτερον. Τρίτη τέλος αἰτία τῆς φθορᾶς τῶν νέων καὶ ἴσως ἡ πιὸ σοβαρά, ποὺ φέρνει τὰ πιὸ κακὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἰδίως τὴ φυματίωσι ἢ ἄλλα ἐπικίνδυνα πάθη γνωστὰ σὲ ὅλους μας, εἶναι ἡ πρόωρος ἀνδροποίησις τῶν νέων μας. Βιάζονται νὰ γίνουν ἄνδρες, νὰ ἀρχίσουν τὸ κάπνισμα, τὸ καφενεῖο καὶ τὶς παρέες. Αἰσθάνονται χαρὰ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ καπνίσουν σὰν ἄνδρες, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι θἄρθῃ στιγμὴ νὰ μετανοιώσουν φοβερὰ καὶ νὰ θυμηθοῦν τὰ λόγια τῶν μεγαλυτέρων. Ἐπίσης θεωροῦν μεγάλην εὐτυχίαν τὸ ὅτι ἀπέκτησαν μιὰ γνωριμία, ἡ ὁποία θὰ τοὺς κάνῃ ἀσφαλῶς νὰ κλάψουν πικρά. Εὐτυχῶς ὅμως σήμερα, χάρις στὴν ἐθνική μας ἀναγέννησι, σπανίως συναντᾶς νέους μὲ κακὸ χαρακτῆρα, ὅλοι προτιμοῦν νὰ παίξουν στὸ στίβο ἢ νὰ πᾶνε στὴν Ὀργάνωσί τους, παρὰ νὰ πᾶνε μὲ παρέες στὰ καφενεῖα ἢ στὰ σοκάκια ὅπως ἄλλοτε. Σήμερα τὰ παιδιά μας προσπαθοῦν καὶ εὔχονται νὰ ἀποκτήσουν καλλίτερα ἕνα ἀστεράκι στὴ στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου παρὰ μιὰ ὕποπτη γνωριμία.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ





Ο ΚΗΠΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ὁ φαλαγγάρχης μας ἦρθε χθὲς στὸν τομέα καὶ μᾶς εἶπε σοβαρὰ πράγματα: «Τώρα μὲ τὸν πόλεμο, ποὺ γίνεται καθὼς μαθαίνουμε ἐκεῖ πάνω στὴν Εὐρώπη, καὶ χιλιάδες ἄνθρωποι ἀφῆκαν τὶς ἐργασίες τους, στὰ ἐργοστάσια, στὸ χωράφι καὶ παντοῦ ἀλλοῦ καὶ πῆγαν στρατιῶτες, εἶναι φυσικὸ πὼς ἡ παραγωγὴ τῶν πραγμάτων ἔγινε λιγώτερη καὶ γιὰ ὅσα εἴδη ἐπρομηθευόμαστε ἀπὸ ἄλλες χῶρες θἄχουμε ἔλλειψι καὶ φυσικὰ πὼς θὰ στενοχωρηθοῦμε, γιατὶ ἢ δὲν θἄρχωνται καθόλου ἢ θἄρχωνται πολὺ λίγα ἀπ' αὐτά. Καὶ νὰ σᾶς πῶ μερικά: Τὸ χαρτὶ π. χ., τὸ κάρβουνο, τὸ σίδερο καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Ἔχομε βέβαια ἐργοστάσια στὸν τόπο μας ποὺ φτιάχνουν χαρτί, μὰ πολλὰ ὑλικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γίνεται τὰ φέρνουμε ἀπὸ ἄλλους τόπους, γιατὶ δὲν τὰ βρίσκομε ἐδῶ. Ἔπειτα τὰ ἐργοστάσιά μας καὶ τὰ πλοῖα μας κινοῦνται μὲ κάρβουνο ποὺ κι' αὐτὸ τὸ φέρνουμε ἀπ' ἔξω. Σίδερο ἐπίσης καὶ πολλὰ ἄλλα μέταλλα δὲν βγάζει ὁ τόπος μας. Τώρα καὶ πολὺν καιρὸ ὅμως ὁ καλὸς πατέρας ὅλων, ὁ Ἀρχηγός, ἐφρόντισε προβλεπτικὰ σὰν καλὸς οἰκογενειάρχης νὰ βάλῃ πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μᾶς λείπουν στὶς ἀποθῆκες. Καὶ ἔχουμε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ καμπόσα γιὰ νὰ περάσουμε τὸν κακὸ αὐτὸ καιρό. Μὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μᾶς κρατήσουν περισσότερο, γιατὶ δὲν ξέρουμε πότε θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, ὁ Ἀρχηγὸς μᾶς συνιστᾷ νὰ κάνουμε μεγάλες, μὰ πολὺ μεγάλες οἰκονομίες εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ συγκεντρώνουμε κάθε τι ποὺ πετιέται εἴτε στὸ σπίτι εἴτε στὸ δρόμο...».

Στὸ ἄλλο τεῦχος θὰ σᾶς πῶ τὴ συνέχεια.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ



Τάκης Ἀνδρεάδης

Τὸ παραμυθάκι μας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ

Ἦταν μιὰ φορὰ στὸ δάσος ἕνα μικρὸ δενδράκι σκεπασμένο μὲ φύλλα σὰν βελόνες.

—Ἄχ! ἔλεγε μιὰ μέρα, τί εὐτυχισμένοι ποὺ εἶναι οἱ γείτονές μου! Ἔχουν φύλλα ποὺ χαίρεσαι νὰ τὰ βλέπῃς. Ὄχι σὰν τὰ δικά μου ποὺ μοιάζουν μὲ βελόνες κι' ἀγκάθια καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ μὲ πλησιάσῃ! Ἄχ! πόσο ἤθελα... πόσο ἤθελα νἆμουν πιὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ τοὺς γειτόνους μου! Νἄχα φύλλα χρυσᾶ...

Νύχτωσε. Τὸ μικρὸ δενδράκι ἀποκοιμήθηκε καὶ τὸ πρωῒ βρέθηκε μεταμορφωμένο.

—Τί εὐτυχία μου! ἦταν ἡ πρώτη φωνή του. Νά με! ντυμένο στὸ χρυσάφι!

Μὰ τὸ βράδυ ἦρθε κάποιος, ἔκοψε τὰ φύλλα κι' ἔφυγε τρεχάλα.

Τὸ μικρὸ δενδράκι ἐστενοχωρήθη



2. (Συνέχεια)

—Ὄα, ἔκαναν μερικὰ παιδιά...

—Χ!, Χ!, Χ!, ἔκανε κοροϊδευτικὰ καὶ ὁ Ζῆκος.

—Σιωπὴ διέταξε ὁ δάσκαλος... λοιπὸν Ζαχαρία, πέντε μόνον, διότι εἶσαι μὲν ἔξυπνος ἀλλὰ ὀκνηρὸς καὶ ποτὲ δὲν κατάφερες νὰ μᾶς πῇς σωστὰ πῶς κάνει ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ τῶν τριτοκλίτων θηλυκῶν... Πήγαινε λοιπὸν καὶ τοῦ χρόνου σὲ θέλω καλλίτερον.

Ὁ Ζαχαρίας κάθησε στὸ θρανίο.. πανευτυχής, παρ' ὅλο τὸ ρεζίλευμα ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ δάσκαλος...

Ἐπὶ τέλους προβιβάστηκε!

Καὶ ὅταν ὁ δάσκαλος τελείωσε τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς ἐσκόλασε, ὁ Ζαχαρίας καβαλλίκεψε τὰ θρανία δύο-δύο καὶ ἔτρεξε ὁλοταχῶς νὰ ἀναγγείλῃ τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα στοὺς γονεῖς του...

* * *

Πανευτυχὴς ὁ Ζαχαρίας μὲ ζητωκραυγὲς καὶ πηδήματα ἐνθουσιασμοῦ ἀνήγγειλε στοὺς γονεῖς του τόν... τιμητικὸ προβιβασμό του μέ... πέντε καὶ πῆρε ἀπ' τὸν πατέρα του τὴν μεγάλη ὑπόσχεσι:

—Σὲ τρεῖς μέρες Ζαχαρία φεύγουμε γιὰ τὴν ἐξοχή· ἑτοιμάσου...

Ὁ Ζαχαρίας ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ἄφηνε τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ πάῃ νὰ κάνῃ καλοκαῖρι σ' ἕνα χωριό...

Δὲν εἶχε ἰδέαν τῆς ἐξοχῆς καὶ στὶς διηγήσεις τοῦ πατέρα του καὶ τῶν βιβλίων, γιὰ τὴν ζωὴ ἐκεῖ κάτω, ἔμενε γοητευμένος καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα· κι' ἔκανε ὄνειρα!

Ἑτοιμάστηκε λοιπὸν ὅσο μποροῦσε καλλίτερα καὶ ὅταν μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀνέβαινε μαζὶ μὲ τὰ πράγματά τους ἐπάνω στὸ μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, ἦταν ὁ εὐτυχέστερος πιτσιρίκος τῶν Ἀθηνῶν.

Στοὺς φίλους του ποὺ εἶχαν τριγυρίσει τὸ αὐτοκίνητο ἔλεγε μὲ μεγάλο καμάρι:

—Θὰ πᾶμε στὸ Καπανδρίτι, στὴν ἐξοχή...

Σὰν νὰ ἔλεγε δηλαδὴ ὅτι θὰ πήγαινε.. στὸ Παρίσι!

Φοροῦσε μιὰ κάσκα ποὺ τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ πατέρας του καὶ στὰ χέρια του κρατοῦσε μιὰ μικρὴ βαλίτσα γεμάτη ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα σύνεργά του.

Εἶχε πάρει μαζί του δίχτυα, ἀγκίστρια καὶ πετονιὲς γιὰ ψάρεμα, σφεντόνες καὶ λογῆς-λογῆς ἄλλα πράματα ποὺ τὰ θεωροῦσε ἀπαραίτητα γιὰ ἕνα τέτοιο ταξίδι... σὰν νὰ πήγαινε κυνήγι.. στὴ ζούγκλα.

Ὡστόσο ξεκίνησε κάποτε τὸ αὐτοκίνητο μέσα στὶς φωνὲς καὶ τὴν φασαρία τῶν παιδιῶν τῆς συνοικίας καὶ στὰ γαυγίσματα τοῦ «Στὰρ» τοῦ λυκόσκυλου ποὺ πήγαινε κι' αὐτὸς στὴν ἐξοχή...

Τὸ αὐτοκίνητο ἔστριψε στὴ γωνία. Ὁ Ζαχαρίας ὁ Ἀθηναῖος πήγαινε





πολὺ καὶ ἐσκέπτετο πὼς ἦταν καλλίτερα νὰ εἶχε γυαλένια φύλλα.

Ἐκοιμήθη λοιπὸν καὶ ὅταν ἐξύπνησε, εἶδε τὰ φύλλα του κρυσταλλένια. Μὰ σὲ λίγο ἔπιασε θύελλα καὶ τὰ φύλλα ἔσπασαν καὶ σκόρπισαν.



—Ἀλλοίμονόν μου! μουρμούρισε λυπημένο καὶ ἐσκέπτετο νὰ εἶχε φύλλα μυρωδᾶτα, πράσινα.

Ἀποκοιμήθηκε λοιπὸν καὶ τὸ πρωῒ ὅταν ξύπνησε, εὑρέθηκε ὅπως λαχταροῦσε.

Ὅμως σὲ λίγο πῆγαν οἱ αἶγες καὶ τὰ κατάφαγαν, καὶ ἔτσι τὸ ἄμοιρο δενδράκι ἔμεινε σὲ λίγο γυμνό.

Τότε κατάλαβε πόσο ἀνόητα ἦταν αὐτὰ ποὺ ζητοῦσε καὶ ἐπεθύμησε πάλι τὰ σουβλερά του φύλλα, ποὺ τὰ εἶχε πάντα χειμῶνα καὶ καλοκαῖρι.

Μαν. Καραβελάκης

Ο ΣΤΑΥΡΗΣ

Κοίτα τὸ μικρούλη τὸ Σταυρή,
ποὺ ὅλο καροΐδεύει ὅ,τι κι' ἂν βρῆ.
Πότε μισοκλείνει τὸ ἕνα μάτι,
πότε στραβογέρνει ἔτσι τὴν πλάτη.

Κι' ἄλλος τόνε βλέπει καὶ γελᾶ
κι' ἄλλος παρακεῖ περιγελᾶ,
ὅταν τὰ δύο μάγουλα φουσκώνη
καὶ τὰ κάνη τόσα, σὰν μπαλόνι.

Ὅμως ὁ Σταυρὴς προχτὲς ξανά,
βγάζοντας τὴ γλῶσσα τόση νά,
δάγκωσε τὴν ἄκρη της στὸ πλάϊ
κι' ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ βογγάη.

Ὡς ποὺ πιὰ στὸ τέλος θὰ γενῆ
μιὰ καρικατούρα ἀληθινή,
νἄχη καὶ μιὰ μύτη σὰν κουλούρι
κι' ὅλοι νὰ τὸν λὲν ἀσκημομούρη.

Στ. Σπεράντζας

ἔξυπνα κουτά

Ὁ μπαμπᾶς στὸ μικρὸ Νῖκο, ποὺ ἀνέφερε τὴ λέξι «γεροντοκόρη».

— Μὰ ξέρεις τί θὰ πῆ γεροντοκόρη;

— Πῶς; Ἐκείνη ποὺ ἔχει γέρους γονεῖς: κόρη γερόντων!



Γῶγος: —Πότε γεννήθηκες, Βασιλάκη;

Βασιλάκης: —Στὶς 18 Αὐγούστου.

Γῶγος: —Μπᾶ! Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

Καὶ ὁ μικρὸς Ντιντής:

—Ὥστε εἶσθε δίδυμοι!

νὰ ζήση στὸ χωριὸ καὶ στὴν ἐξοχή..

* * *

Κι' ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἀρχίζουν πιὰ οἱ περιπέτειες τοῦ Ζαχαρία...

Τὸ ταξίδι ἦταν περίφημο. Ὁ Ζαχαρίας εἶδε τὰ δέντρα καὶ τὰ τηλεγραφόξυλα νὰ τρέχουν σὰ νὰ τὰ κυνηγοῦσε κανεὶς πλάϊ στ' αὐτοκίνητο..

Εἶδε τὰ στρωμένα μὲ παπαροῦνες καὶ μαργαρίτες χωράφια κι' ἡ καρδιά του φτεροκοποῦσε ἀπὸ λαχτάρα πότε νὰ φτάση ἐκεῖ κάτω. Στὸ τέλος τὸ μονότονο βογγητὸ τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ζάλισε καὶ ὁ καημένος ὁ Ζαχαρίας.. τὸν πῆρε στὰ γόνατα τοῦ πατέρα του...

....

Ὅταν ἔφτασαν πιὰ στὸ Καπανδρίτι ὁ πατέρας του τὸν κούνησε.

— Ξύπνα Ζαχαρία, φτάσαμε...

Καὶ ὁ Ζαχαρίας μὲ τὸ «φτάσαμε» ποὺ τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του ξεπετάχτηκε σὰ νὰ τοῦ ἔχυσαν.. ἕνα κουβᾶ νερό..

Τὰ μάτια του ἦταν πρησμένα καὶ ἀναμαλλιασμένος ὅπως ἦταν ἔβαλε ὅπως ὅπως τὴν κάσκα του καὶ πήδησε μισοζαλισμένος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ λυκόσκυλο.

Ἕνα σωρὸ παιδιὰ καὶ μεγάλοι τοὺς καλοσώριζαν καὶ τοὺς παρατηροῦσαν σὰν περίεργα φαινόμενα...

Ἰδιαιτέρως στόχος τῶν παιδιῶν τοῦ χωριοῦ ἦταν ὁ Ζαχαρίας ποὺ μὲ τὴν κάσκα του ἔμοιαζε.. σὰν Ἐγγλέζος περιηγητής.

Ἕνας μάλιστα πιτσιρίκος ξυπόλητος, ἡλιοκαμένος καὶ κουρελὴς πλησίασε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν Ζαχαρία καὶ τοῦ εἶπε:

— Κόμαν - μποῦ!

— Τί λέει; ρώτησε ὁ Ζαχαρίας τὸν πατέρα του.

— Νομίζει πὼς εἶσαι Ἐγγλέζος τοῦ ἐξήγησε ὁ πατέρας του. Μίλησέ του ἑλληνικὰ νὰ συνεννοηθῆτε...

Κι' ὁ Ζαχαρίας ἀπεφάσισε νὰ ἔλθη εἰς πρώτην ἐπαφὴν μὲ τὰ χωριατόπαιδα:

— Καλῶς σᾶς βρῆκα, τοὺς εἶπε, τί γίνεσθε; Καλά;

Ἀπὸ τέτοια ὅμως τὰ χωριατόπαιδα δὲν σκάμπαζαν καὶ ἄγνωστον διατί ἔκαναν ὅλα μαζὶ τρία βήματα πίσω καὶ στάθηκαν...

Τὰ καινούργια ροῦχα φαίνεται καὶ ἡ κάσκα τοῦ Ζαχαρία δὲν τοὺς ἄρεσαν ὅπως καὶ τὸ λυκόσκυλο διόλου. Καὶ μόνο ὅταν ἡ μητέρα τοῦ



— Πέντε μόνον!...

Ζαχαρία ἔβγαλε μιὰ χαρτοσακκοῦλα καραμέλλες καὶ τοὺς μοίρασε, μόνο τότε πλησίασαν.

Ὁ πάγος εἶχε σπάσει κι' ὅλοι μαζὶ προχώρησαν γιὰ τὸ σπίτι ὅπου θὰ ἔμεναν οἱ νεοφερμένοι στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Τὸ σπιτάκι ἦταν πολὺ ὄμορφο μέσα σὲ δέντρα καὶ σὲ λουλούδια κι' ὁ Ζαχαρίας κατέστρωσε ἀπ' τὸ ἴδιο βράδι τὰ σχέδιά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑπομένη μέρα ὁ Ζαχαρίας ἄρχισε νὰ κατατοπίζεται στὴ νέα του ζωή...

Συντροφιὰ μὲ τὸ λυκόσκυλο καὶ μὲ τὴν κάσκα του κατώρθωσε νὰ τὰ φτιάξη μὲ τὰ χωριατόπαιδα καὶ νὰ γίνη παρέα τους...

Καρφὶ δὲν τοῦ καιγόταν ποὺ δὲν τὸν ἔλεγαν Ζαχαρία, ἀλλὰ τὸν εἶχαν βαφτίσει ὁ... Ἀθηναῖος...

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Ζαχαρίας τοὺς εἶχε ἐπιβληθῆ.

Εἶχε ἐν πρώτοις ἕνα τουφεκάκι ποὺ πετοῦσε σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων χοντροὺς ψήφους καὶ ἔπειτα εἶχε τὴν καλύτερη σφεντόνα τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ στρογυλὸ λάστιχο, ποὺ δὲν ἔχανε ποτὲ στόχο...

Μὲ ὅλα αὐτὰ εἶχε ἐπιβληθῆ στ' ἄλλα παιδιά, ἰδίως ὅταν ἔπαιζε γροθιὲς μὲ κάποιον ἄλλον κι' ἐφήρμοζε πιστὰ τὰ κόλπα τῆς γροθιᾶς ποὺ ἤξερε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

(Ἀκολουθεῖ)



ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δίσεκτος!

— Πόσων χρονῶν εἶσαι Τάκη;
— Ὀκτὼ χρονῶν.
Πῶς πέρυσι ἦσουν ἔξη καὶ φέτος ἔγινες ὀκτώ;
— Μὰ ὁ φετεινὸς χρόνος εἶναι δίσεκτος.

Ἀπειλὴ ἀνόητος!

Ὁ Λεωνίδας λίγο ἔλειψε νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο.
Μόλις εὑρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, λέει στὸν σωφὲρ ἀπειλητικῶς.
— Τί νὰ σοῦ κάμω! Ἔπρεπε νὰ μὲ ἄφινες στὸν τόπο καὶ θὰ σοῦδειχνα ἐγώ!

Ἡ 1η Μαΐου

Τοτός: Μαμὰ πόσες μέρες διαρκεῖ τὸ Πάσχα;
Ἡ Μητέρα: Τρεῖς παιδί μου.
Τοτός: Τρεῖς; Καὶ ἡ Πρωτομαγιά;

Μὲ τ' αὐτί;

Λένε στὸν Πετράκη ὅτι μιὰ γνωστή τους δεσποινὶς παίζει ὡραῖο πιάνο μὲ τὸ αὐτί!
—Ἀδύνατον! φωνάζει ὁ Πετράκης. Τὸ πιάνο μόνο μὲ τὰ δάχτυλα παίζεται.

Ὄνειρο!

Ὁ μικρὸς Γιάννης βλέπει στὸν ὕπνο του ὅτι τοῦ δίνουν καραμέλες, ἀλλὰ εἶναι λίγες καὶ αὐτὸς φωνάζει νὰ τοῦ δώσουν περισσότερες.
Σ' αὐτὸ πάνω ξυπνᾷ καὶ μόλις κατάλαβε ὅτι ἦταν ὄνειρο ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια του καὶ γρήγορα - γρήγορα εἶπε:
—Ἔλα δός μου τες κι' ἂς εἶναι λίγες! Γρήγορα ὅμως γιατὶ θὰ ξυπνήσω!

Συγγνώμην...

Ὁ Διονυσάκης στὸν γιατρό του:
— Κύριε γιατρέ, μὴ σᾶς κακοφανῇ παρακαλῶ ποὺ δὲν ἀρρώστησα τώρα τόσον καιρό.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Λ	Ω	Ρ	Ι	Σ	■	Λ	Α	Ι	Κ	Α
2	Ε	■	Α	Ν	Η	Λ	Ι	Κ	Α	■	Α
3	Υ	Κ	■	Α	Μ	Ι	Γ	Η	■	Κ	Α
4	Κ	Α	Π	■	Α	Π	Ο	■	Ε	Α	Ν
5	Α	Ρ	Α	■	■	Α	■	Α	Ρ	Ν	Ι
6	■	Π	Ρ	Ο	Γ	Ρ	Α	Μ	Μ	Α	■
7	Β	Ο	Ο	Σ	■	Ο	■	■	Η	Ρ	Α
8	Ο	Ι	Σ	■	Ε	Τ	Η	■	Σ	Η	Μ
9	Ρ	Σ	■	Κ	Ρ	Η	Τ	Η	■	Σ	Μ
10	Ι	■	Κ	Α	Ι	Σ	Α	Ρ	Ι	■	Ο
11	Σ	Ε	Λ	Ι	Σ	■	Ν	Α	Ν	Ο	Σ

Ὁριζοντίως:

1) Λουρίδα — Ἐκεῖνα ποὺ προέρχ ο ν τ α ι ἀπ' τὸ λαό.
2) Δὲν ἔχουν ἐνηλικιωθῇ ἀκόμη.
3) Υ.Κ.—Καθαρά, δὲν ἔχουν ἀναμιχθῇ μὲ τίποτα—Εἰκοστὸς πρῶτος.
4) Μέρος τῆς γυναικείας ἀμφιέσεως, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπ' τὴν κάπα...—Πρόθεσις —Ὑποθετικόν.
5) Συμπερασματικὸν — Ψήνεται στὴ σούβλα.
6) Σχέδιον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐκτελεῖ τὸ ἔργον της ἡ κυβέρνησις.
7) Μεγάλο ἥμερο ζῷο (γεν.) — Ἀρχαία Θεά.
8) Τοῖς ὁποίοις — Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις — Υἱὸς τοῦ Νῶε.
9) Ρ. Σ. — Νῆσος τῆς Ἑλλάδος — Σ. Μ.
10) Περίφημος Ρωμαῖος στρατηγὸς (δοτ.).
11) Τὸ βιβλίο περιέχει πολλὲς τέτοιες (ἑνικός) — Πολὺ κοντὸς ἄνθρωπος.

Καθέτως:

1) Δένδρο — Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας.
2) Παράγονται ἀπὸ τὰ δένδρα (δοτ. πληθ.).
3) Αἰγυπτιακὴ Θεότης — Νῆσος τῶν Κυκλάδων — Κ. Λ.
4) Σύνδεσμος — Ὅστις — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.
5) Διακριτικὸν ὀργανώσεως (τῆς Ε.Ο.Ν. λ. χ.) — Φιλονικία.
6) Λέξις ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸν βαθμὸ τοῦ λίπους ποὺ ἔχει μία οὐσία.
7) Ὄχι πολὺ — Ἦτο (δημ.).
8) Εἰς... τελειώνουν συνήθως τὰ ἐπίθετα τῶν κρατῶν — Αὐτοῦ Μεγαλειότης — Ἀρχαία Θεά.
9) Ἄνθη — Ἀρχαῖος Θεὸς — Τὰ πρῶτα δύο γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.
10) Ἥρως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.
11) Ἀλητόπαιδο — Βρίσκεται στὴν ἀκροθαλασσιά.

Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ποικίλη Ἀκροστοιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν.
1. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς, 2. Πόλις τῆς Πελοποννήσου, 3. Θεά, 4. Κράτος τῆς Εὐρώπης, 5. Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 6. Ἀρχαία θεά, 7. Μοῖρα.

Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτο μου εἶναι σύνδεσμος.
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία.
Καὶ τ' ὅλο μου μικρὸ νησί. Στοῦ Αἰγαίου μιὰ γωνιά.

Δικτυωτόν.

```
*   *   *   *   *   *   *
*       *       *       *
*   *   *   *   *   *   *
*       *       *       *
*   *   *   *   *   *   *
*       *       *       *
*   *   *   *   *   *   *
```

1. Μᾶς καλεῖ στὴν Ἐκκλησία.
2. Τὸ σταφύλι τὸ γεννᾷ.
3. Ἥρως στὴ Μυθολογία ποὺ μὲ τέχνη κυνηγᾷ.
4. Καὶ βασίλισσα ξυπνᾷ.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λογοπαίγνιο.

— Ποιὸ μέλος τοῦ σώματος ἔχει τόπον;
— Ποιὰ θεὰ εἶναι θανατηφόρος;

Χρωματίσατε.

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο.
Ἔπειτα ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ θὰ φαίνωνται ἀπὸ κάτω χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:



Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ κόκκινο ἀνοικτό.
2. μὲ κερασί.
3. μὲ μπλὲ σκοῦρο.
4. μὲ κίτρινο.
5. μὲ μαῦρο.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.
Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ χρωματίσετε ἀπ' εὐθείας ἐπάνω στὸ σχέδιο, ἀλλὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ φαίνωνται οἱ ἀριθμοὶ καὶ οἱ γραμμές.

Εἶσθε παρατηρητικός;

Τὰ ἁπλούστερα πράγματα μποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν γιὰ νὰ ἀπαντήσετε στὴν ἐρώτησι αὐτή. Λ. χ.
— Πόσα κουμπιὰ ἔχει τὸ πουκαμισό σας;
— Οἱ ὁδηγοὶ τῶν αὐτοκινήτων κάθονται συνήθως δεξιὰ ἢ ἀριστερά;
— Ποιὸ εἶναι τὸ ψηλότερο κτίριο ποὺ ἔχετε στὴν πόλι ἢ στὸ χωριό σας;
— Πόσες χορδὲς ἔχει τὸ βιολὶ ἢ τὸ μαντολῖνο;
Ἀπαντῆστε στὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς καὶ ἔπειτα προσπαθῆστε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν οἱ ἀπαντήσεις σας ἦσαν σωστές.

Τονόγριφος.

Καθαρὸς δὲν ἦταν
καὶ γιὰ τιμωρία
τοῦ ἀλλάζω... τόνο
καὶ τὸν κάνω μία
τοῦ Αἰγαίου νῆσο,
ἔτσι ἂς τὸν ἀφήσω.

Διασκεδάζοντας



Παροράματα.

Οἱ φράσεις ποὺ θὰ διαβάσετε πιὸ κάτω δὲν εἶναι βέβαια σωστές. Ὑπάρχουν ὡρισμένες λανθασμένες λέξεις καὶ αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς λέξεις πρέπει νὰ τὶς βρῆτε, νὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μὲ τὶς σωστές, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν φράσεις μὲ νόημα.

1) Δῶσε τόκον τῇ ἀργῇ.
2) Τὸ μάλα εἶναι τελεία τροπή.
3) Ὁ λαγὸς εἶναι σπάρος.
4) Ὅποιος μαγειρεύει τὸ πουλὶ χάνει καὶ τὸν λαγό.
5) Τὰ ἀρώματα εἶναι ἑπτά.

Τὸ αὐτοκινητάκι.

Μὲ τὰ ἁπλούστερα πράγματα μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα παιχνιδάκι, ποὺ δὲν εἶναι ἐξαιρετικῆς κομψότητος, εἶναι ὡστόσο κατάλληλο γιὰ νὰ διασκεδάση τὸ μικρό σας ἀδελφάκι.

Ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα, μὲ ἕνα μανταλάκι καὶ πέντε πινέζες κατασκευάζετε ἕνα αὐτοκινητάκι καὶ μάλιστα μιὰ κούρσα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ παίρνουν μέρος στοὺς ἀγῶνες καὶ ἀναπτύσσουν μεγάλες ταχύτητες...

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο. Ἀνοίγετε τὸ μανταλάκι καὶ καρφώνετε ὡς τὰ δύο τρίτα τῆς βελόνας τους τὶς τέσσαρες πινέζες στὰ πλάγια τοῦ ξύλου. Εἶναι οἱ τέσσαρες τροχοί, ποὺ γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν εὔκολα πρέπει νὰ μὴ γυρίζουν...

Ἡ πέμπτη πινέζα θὰ καρφωθῆ στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς κούρσας καὶ θὰ παίζη τὸν ρόλο τιμονιοῦ.

Τὸ αὐτοκινητάκι σας τελείωσε σὲ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Μπορεῖτε τώρα νὰ τὸ δώσετε στὸν μικρό σας ἀδελφὸ καὶ θὰ εὐχαριστηθῆ ἀσφαλῶς, γιατὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν εἶναι δύσκολα.





ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Ἡ ἐποχὴ τῶν μπάνιων ἔφθασε. Τὴ χαρὰ ποὺ δίνει ἡ θάλασσα, τὴν συμπληρώνουν τὰ παιχνίδια τῆς ἀμμουδιᾶς, μερικὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς:

Τέσσαρες παῖκται σχηματίζουν τετράγωνο, μὲ ἀποστάσεις 5—6 μέτρων ἀπὸ τὶς γωνίες. Ὁ παίκτης ποὺ ἔχει τὴ μπάλλα — μιὰ μπάλλα τοῦ φουτ-μπώλ, ἢ ἕνα ὁποιοδήποτε μεγάλο τόπι — ξαπλώνεται μὲ τὶς πλάτες στὸ



ἔδαφος, τὰ πόδια ἀνοιχτά. Ἔπειτα ἀνασηκώνεται γρήγορα ἀπ' τὴ μέση καὶ πετᾷ τὴ μπάλλα, ποὺ τὴν κρατᾷ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι, στὸν πρὸς τὰ δεξιὰ συνάδελφό του. Αὐτὸς πιάνει τὴ μπάλλα στὸν ἀέρα, ξαπλώνεται ἀμέσως ἀνάσκελα καὶ ἔπειτα κάνει ὅ,τι καὶ ὁ πρῶτος. Ἀνασηκώνεται καὶ πετᾷ τὴ μπάλλα στὸν παίκτη ποὺ εἶναι δεξιά του.

Τὸ παιχνίδι συνεχίζεται.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΤΟΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ξαπλώνεσθε μὲ τὶς πλάτες στὸ ἔδαφος. Κρατᾶτε τὴ μπάλλα ἀνάμεσα στὰ πόδια σας καὶ τὴν πετᾶτε μὲ δύναμι σὲ ὕψος. Ἔπειτα, ὅταν ἡ μπάλλα κατεβαίνη, προσπαθεῖτε νὰ τὴν πιάσετε μὲ τὰ χέρια σας.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖτε νὰ συναγωνισθῆτε τοὺς φίλους σας: Ποιὸς θὰ πετάξη μακρύτερα τὴ μπάλλα, μὲ τὰ πόδια ἢ καὶ μὲ τὰ χέρια.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις οἱ παῖκται πρέπει νὰ εἶναι ξαπλωμένοι ἀνάσκελα.

Κρυπτογραφικόν.

1234567485	=Στρατηγός.
23365	=Εὐρ. Κράτος.
36485	=Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
4745	=Θεά.
52365	=Μετεωρ ο λ ο-γικόν.
672485	=Αἱρετικός.
726	=Μήτηρ Θεῶν.
85475	=Ἅγιος.

Μαγικὴ εἰκόνα χωρὶς εἰκόνα.

Ὁ Νίκος τὸ καλὸ παιδὶ
κρατεῖ στὸ χέρι ἐπιστολὴ
καὶ τρέχει στὸ Ταχυδρομεῖο
— τρέχει διότι κάνει κρύο.—
Στὸ Φῶτο γράφει, ἂν δὲν [σφάλλω,
μὰ μέσα ἔχει κάτι ἄλλο.
Τί πρᾶγμα ὅμως; Δὲν γνω-[ρίζω!
Σεῖς θὰ τὸ εὕρετε; Ἐλπί-[ζω...

Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
τροχός, ἀκόνη, βία, κώπη, ἄνετος.

Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτο μου ἕνα σύμφωνο
Μηχάνημα τὸ ἄλλο
—Ποὔχει καὶ χρῆσι οἰκιακή—
Αὐτὰ τὰ δυὸ χρειάζονται
Νὰ κάμουμε μεγάλο
Ἥρωα ἀρχαῖο ποὺ ἔχτισε
Μιὰ πόλι ἱστορική.

Στοχειόγριφος.

Ἀπὸ μέρος τοῦ κορμιοῦ [σου
Ἕνα γράμμα ἂν ἀφαιρέσης
Μιὰ κολλητικὴ ἀρρώστεια
Φοβερὴ θ' ἀποτελέσης.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Μέτρον ἀγάπης...

— Ἀγαπᾷς τὸν δάσκαλό σου; ρωτοῦν τὸν Φωτάκη.
— Ὄχι τόσο...
— Γιατί;
— Γιατὶ αὐτὸς δὲν ἀρρωσταίνει σὰν τὸν δάσκαλο τοῦ Γιάννη.

Ἀπάντησις!

Ὁ Νῖκος: Γιῶργο ποῦ εἶναι τὰ Κύθηρα;
Ὁ Γιῶργος: .....
Ὁ Νῖκος: Δὲν εἶναι ντροπή σου νὰ μὴν τὸ ξέρης;
Ὁ Γιῶργος: Ντροπὴ δική σου, ποὺ δὲν τὸ ξέρεις, παρὰ ρωτᾷς ἐμένα.

Εἶχε 4 πόδια!

Ὁ Δάσκαλος: Πές μου Λιλὴ μερικὰ κατοικίδια ζῷα.
Ἡ Λιλή: Τὸ ἄλογο, ἡ κόττα, τὸ πρόβατο.
Ὁ Δάσκαλος: Ναί, ἀλλὰ ἕνα τετράποδο, ποὺ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθοῦμε ἀπὸ τὸν θόρυβο;
Ἡ Λιλὴ (μετὰ μικρὴν σκέψι): Τὸ πιάνο μας!

Θὰ ἔτρωγε ζάχαρι.

— Μαμά, πήγαινε μιὰ στιγμὴ ἔξω.
— Καὶ γιατὶ παιδί μου, μὲ στέλνεις ἔξω; Δὲν μοῦ λές;
— Ὄχι δὲν σοῦ λέω... γιατὶ θὰ κλειδώσης τὴν ζάχαρι.

Σωστὸς λογαριασμός...

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἕνας ἄνθρωπος κερδίζει μιάμιση δραχμὴ τὴν ὥρα. Σὲ δώδεκα ὧρες πόσες θὰ κερδίση;
Ὁ Μαθητής, βλέπων τὸ ρολόγι τῆς τάξεως: — Μηδέν!
Ὁ Διδάσκαλος: — Γιατί;
Ὁ Μαθητής: — Γιατὶ τὸ ρολόγι εἶναι σταματημένο.

(Αἱ λύσεις τοῦ 38ου τεύχους θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἑπόμενο).



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο κ. ΜΕΤΑΞΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

'Ο 'Εθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Γενικὸς 'Επιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶς ἐπεσκέφθη — ὡς συνήθως κατὰ Παρασκευὴν — τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ συνειργάσθη μετὰ τοῦ Κ.Ε.Ν. καὶ τῶν ἁρμοδίων βαθμοφόρων ἐπὶ ζητημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. τρεχούσης φύσεως.

'Ο 'Αρχηγὸς κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπευφημήθη ζωηρῶς ἀπὸ πλήθη συγκεντρωθέντος κόσμου.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ»

Συμπληροῦνται αἱ ἑτοιμασίαι εἰς τὸ Στρατόπεδον «'Ιωάννης Μεταξᾶς» — εἰς τὸ Ζούμπερι — διὰ τὴν στρατοπέδευσιν τοῦ πρώτου ὁμίλου δοκίμων βαθμοφόρων τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης. Εἰς τὸ Στρατόπεδον ὅσοι Φαλαγγῖται καὶ ὅσαι Φαλαγγίτισσαι — δόκιμοι βαθμοφόροι — θὰ ἔχουν τὴν τύχην νὰ περάσουν μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ, θὰ ζήσουν αὐστηρὰ φαλαγγιτικὴ ζωή, μὲ γυμνάσια, μαθήματα, ἀθλητισμό, παιγνίδια, μπάνια κλπ. Καὶ ὅταν θὰ περάσῃ ἡ περίοδος τῆς στρατοπεδεύσεώς των θὰ εἶναι τέλειοι βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΥΤΙΚΗΝ ΒΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ 'Ιουλίου θὰ λειτουργήσῃ ἐπὶ τῆς νησῖδος τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, παρὰ τὸν Ναύσταθμον, ἡ Ναυτικὴ Βάσις τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας. Εἰς τὴν Βάσιν αὐτὴν θὰ φοιτήσουν στελέχη τῆς 'Οργανώσεως, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκπαιδευθοῦν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας περίπου εἰς ὅλα τὰ Ναυτικὰ Τμήματα.

Οἱ μέλλοντες νὰ φοιτήσουν εἰς τὴν Ναυτικὴν Βάσιν θὰ διαμένουν ἐπὶ τῆς νησῖδος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκπαιδεύσεως, θὰ εἶναι δὲ ἐλεύθεροι μόνον τὰς Κυριακάς.

"Οσοι θὰ ἀποφοιτήσουν τῆς Ναυτικῆς Βάσεως θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς στελέχη τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ναυτικῶν ἀθλημάτων εἰς τὰ ἄλλα μέλη τῆς 'Οργανώσεως.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ναυτικὴν Βάσιν θὰ φοιτήσουν στελέχη τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, Χανίων, Ρεθύμνης, 'Ηρακλείου, Λασηθίου, 'Ηλείας, Μεσσηνίας, 'Αχαΐας, Λακωνίας, 'Αργολιδοκορινθίας, "Εβρου, Ροδόπης, Μυτιλήνης, Χίου, Κυκλάδων, 'Αττικοβοιωτίας, Δ.Α.Σ., Διοικήσεως Ταγμάτων 'Εργασίας, Αἰτωλοακαρνανίας, Πρεβέζης, Θεσπρωτίας, "Αρτης, 'Ιωαννίνων, Κερκύρας, Ζακύνθου, Κεφαλληνίας, Εὐβοίας, Φθιωτιδοφωκίδος, Θεσσαλονίκης, Καβάλλας, Σερρῶν, Σάμου καὶ Λαρίσης.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Εἰς τὴν Στέγην Φαλαγγίτου 'Αθηνῶν, Σολωμοῦ 51, θὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τῆς 1ης 'Ιουλίου μαθήματα στενογραφίας διὰ φαλαγγίτας, ἀλλὰ καὶ διὰ μεγάλους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ διδαχθοῦν στενογραφίαν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ζητήσουν περισσοτέρας πληροφορίας ἀπὸ τὴν Στέγην Φαλαγγίτου, ἀριθ. τηλεφώνου 71-321 καὶ ἀπὸ τὸ Α' Γυμνάσιον 'Αρρένων 'Αθηνῶν καθ' ἑκάστην 7—8 μ. μ.

'Η διδασκαλία τῆς στενογραφίας εἰς τὴν Στέγην Φαλαγγίτου θὰ γίνεται ἀπὸ διακεκριμένους καθηγητὰς καὶ μὲ δεδοκιμασμένην μέθοδον.

Η Ε. Ο. Ν. ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΥΛΙΚΟΝ

Τὰ ἐπαρχιακὰ τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων 'Ηρακλείου Κρήτης ἀπήντησαν προθύμως εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Διοικήσεώς των, διὰ τῆς ἀποστολῆς πλουσίου καὶ ποικίλου λαογραφικοῦ ὑλικοῦ, προκειμένου νὰ καταρτισθῇ 'Αρχεῖον Λαογραφικὸν τῆς ἐν λόγῳ Διοικήσεως.

Τὸ ἀνέκδοτον, ἀλλὰ καὶ καλλίτερον, τοῦ ὑλικοῦ τούτου θὰ ἀποσταλῇ πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν.

'Επίσης ἡ αὐτὴ Διοίκησις προεκήρυξε δύο λογοτεχνικοὺς διαγωνισμούς: 1) διὰ τὴν συγγραφὴν διηγήματος καὶ 2) διὰ τὴν συγγραφὴν ποιήματος.

ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ

'Υπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. 'Αρρένων Πρωτευούσης συνεκροτήθησαν — βάσει ἐντολῆς τοῦ 'Εθνικοῦ Κυβερνήτου κ. Ι. Μεταξᾶ — τὰ συνεργεῖα ἐκ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν διενεργηθησομένην ἀπογραφὴν πρὸς διανομὴν τῶν δελτίων τροφίμων. Τὰ ἐν λόγῳ συνεργεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των τόσον κατὰ τὴν διανομὴν τῶν δελτίων ἀπογραφῆς, ὅσον καὶ κατὰ τὴν συλλογήν των καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν δελτίων τροφίμων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ βάσει τῶν δελτίων ἀπογραφῆς.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπεσκέφθησαν τὴν ἐν τῷ Ζαππείῳ "Εκθεσιν τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας ὑπὲρ τὰς τρεῖς χιλιάδας 'Αθηναίων, χωριστὰ τὰ συγκεκροτημένα Τμήματα τῆς 'Οργανώσεως. "Ολοι οἱ ἐπισκέπται ἐξέφραζον τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸν θαυμασμόν των, διὰ τὸ τεράστιον ἔργον ποὺ ἐπιτελεῖ ἡ Ε.Ο.Ν. εἰς ὅλα τὰ πεδία δράσεώς της καὶ τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται κατὰ τὸν πλέον ἐπιβλητικὸν τρόπον εἰς τὴν "Εκθεσιν. 'Η "Εκθεσις θὰ μείνῃ ἀνοικτὴ μέχρι τῆς μεταπροσεχοῦς Κυριακῆς. "Ωραι ἐπισκέψεως εἶναι: 10 π. μ. — 1 μ. μ. καὶ 5 μ.μ. — 9 μ.μ. Εἴσοδος δραχμαὶ 5. Διὰ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἐλευθέρα.

ΕΛΛΑΔΑ

Κατρακυλοῦν οἱ κόσμοι — κουρνιαχτός! —
Στάχτη, κι' ὁ νικημένος κι' ὁ ἀνδρεῖος!
Κι' ὁ θάνατος — ὀλέθριος Νυμφίος —
ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυχτός.

Χαλιέται ἡ γῆς καὶ σβυεῖ κι' ἀναρριγᾶ
μὰ Σένα 'Ελλάδα, 'Αστέρι ποὺ δὲ σβύνεις
τ' ἄπραγο Περιστέρι τῆς Εἰρήνης
στὸ γαλανὸ οὐρανό Σου φτερουγᾶ.

Τῶν Πατρίδων γεννήτρα καὶ Πατρίδα,
"Αξονας Σὺ τοῦ Σύμπαντος καὶ Νοῦς,
Στὸ πολέμιο σκότος, καταιγίδα
τοῦ Πνεύματός Σου ἀνοίγεις τοὺς κρουνοὺς

'Εμεῖς, παιδιὰ δικά Σου, Φαλαγγῖτες
πιστοὶ σὲ Σὲ γιὰ ξένη γῆ δὲν πᾶμε!
'Ηράκλειοι καὶ ρωμαλέοι 'Ακρῖτες
'Εσένα 'Ελλάδα, ἀκοίμητα, φυλᾶμε!

"Ολοι σὰν ἕνας! Κι' ὅλοι γιὰ τὸν ΕΝΑ!
Τῶν 'Ασμάτων τὸ "Ασμα ἂς ἀκουστῇ!
Σὰν Λίμνη ἀπὸ χρυσάφι, καρπισμένα
τὰ στάχυα καρτερᾶν τὸν θεριστή.

'Αθήνα 16-6-40/Ε'

Πέτρος Στυλίτης —
Γιαννακουδάκης

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Κατὰ γενομένην σύσκεψιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Νεολαίας, ὁ 'Εθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Γενικὸς 'Επιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. 'Ιωάννης Μεταξᾶς ἐνέκρινε τὴν συγκρότησιν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν συλλογῆς βιβλίων διὰ τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς Φαλαγγίτας καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν Νυκτερινῶν Σχολῶν τῆς 'Οργανώσεως.

'Η ἐν λόγῳ 'Επιτροπὴ θὰ καθορίσῃ τὸν τρόπον τῆς συγκεντρώσεως τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρωνται ὑπὸ τῶν φίλων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ δι' ἐγκυκλίου της τὸν τρόπον προσφορᾶς διδακτικῶν βιβλίων ἀπὸ εὐπόρους μαθητὰς Φαλαγγίτας, διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς συναγωνιστάς των καὶ τοὺς Φαλαγγίτας μαθητὰς τῶν Νυκτερινῶν Σχολῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

'Η 'Εθνικὴ 'Οργάνωσις Νεολαίας, ἀπαντῶσα εἰς τὸ κήρυγμα τῆς οἰκονομίας καὶ περισυλλογῆς τοῦ 'Αρχηγοῦ καὶ Γενικοῦ της 'Επιθεωρητοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ, μελετᾷ τὸ ζήτημα τῆς περισυλλογῆς κάθε ἀχρήστου μετάλλου καὶ κάθε ἀχρήστου — λόγῳ χρήσεως — ἀντικειμένου, ἐκ τῶν δυναμένων νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐκ νέου ὡς πρώτων ὑλῶν (σιδηροσωλῆνες, μολυβδοσωλῆνες, παληὰ σίδηρα, λεπίδες ξυριστικῶν μηχανῶν, ἀργυρᾶ περιτυλίγματα σιγαρέττων, κουτιὰ σιγαρέττων κλπ.).

'Εν τῷ μεταξὺ συνεχίζεται ἡ περισυλλογὴ τοῦ ἀχρήστου χάρτου. "Ηδη προσφέρουν ἄχρηστον χάρτην διάφοροι δημόσιαι ὑπηρεσίαι καὶ ὀργανισμοί. Τὸ μέτρον τῆς περισυλλογῆς τοῦ ἀχρήστου χάρτου, ὁ ὁποῖος θὰ χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τῆς χαρτοβιομηχανίας μας ὡς πρώτη ὕλη, θὰ ἐπεκταθῇ συντόμως, προετοιμαζομένης τῆς σχετικῆς προεργασίας ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν.

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Κατηρτίσθησαν 'Επιτροπαὶ φίλων τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν 'Αχαΐας.

Αἱ καταρτισθεῖσαι 'Επιτροπαὶ εἶναι αἱ ἑξῆς: Κάτω 'Αχαΐα: Γ. Ζαλογγίτης καὶ Ι. Οἰκονόμου. "Ανω 'Αχαΐα: Κ. Φραγκάκης καὶ Χαράλαμπος Παπαδόπουλος. Δρογανό: Α. Στασιανός, Α. Παπανδρικόπουλος, Τάκης Βεσκούτης. Νιφορέϊκα: Ν. Παρασκευόπουλος, Χ. 'Ανδρικόπουλος, Ι. Βρύνιας. Λακκόπετρα: Ι. Καραμπελιᾶς, Α. Παναγόπουλος, Α. 'Αναστασόπουλος. Χαλανδρίτσα: Η. Γιάνναρης, Θ. Χρυσανθακόπουλος. Δάφνη: Β. Παπαδημητρόπουλος, Κ. Παπαλεξίου. Νασίων: Δ. Σταματόπουλος, Σ. Καστάνης, Δ. Φλούδα. Βεσινίου: Θ. Καλύβας, Σ. Ζαφειρόπουλος, Π. Ζαφειρόπουλος. Δεχοινίου: Χ. Σπηλιόπουλος, Δ. Μητρόπουλος, Ι. Βάρδας. Πάου: Ν. Καλαντζῆς, Ι. 'Αλεξόπουλος, Θ. Κανελλόπουλος. Τσορουχλίου: Δ. Βουτσούκης, Κ. Πράππας, Α. Βλάχος. 'Ισώματος: Α. Χρονόπουλος, Ι. Γεωργόπουλος. Μπρακουμαδίου: Χ. Σακελλαρίου, Γ. Παναγόπουλος. Φαρρῶν: Α. Παπαδόπουλος, Σ. Βέρρας. Σταροχωρίου: Β. Παπαρούσου, Ν. Παπαγιαννόπουλος, Ν. Παντελῆς. Μητροπόλεως: Α. Τσάμης, Ι. Νικολόπουλος, Χ. Παναγοπούλου. Μαζαρακίου: Α. Σταθόπουλος, Ε. Γαλάνης. Χαϊκαλίου: Γ. Παπαδόπουλος, Δ. Παπαγεωργίου, Ι. Ζαφειρόπουλος. Λειβαρτίου: Α. Λέκος, Σ. Βούας, Κ. Πεπές.

ΗΡΩΪΚΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

'Ο μικρὸς Σκαπανεὺς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας Χρῆστος Τσάλας, ὁ ὁποῖος καὶ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1939 ἔσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὴν συνομήλικόν του Βασιλικὴν 'Αθανασίου καὶ διὰ τὴν πρᾶξίν του ἐκείνην ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν, πρὸ ἡμερῶν ἔγινεν ἥρως καὶ νέας ἡρωϊκῆς πράξεως αὐταπαρνήσεως. Παρὰ τὴν γέφυραν τῆς Τουρλίδος τοῦ Μεσολογγίου ἔσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὸν ὑπάλληλον καταστήματος 'Ηλίαν Ρουχωτᾶν, ὅστις, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. 'Ο μικρὸς ἥρως Σκαπανεὺς τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ νὰ σώσῃ τὸν πνιγόμενον νέον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Διὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἡρωϊκήν του πρᾶξιν ἠμείφθη ἠθικῶς ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας, ἡ ὁποία καὶ ἀνέφερε τὸ γεγονὸς εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αἱ ἑκατὸν Φαλαγγίτισσαι τῆς Στέγης Φαλαγγιτίσσης Θεσσαλονίκης, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει πρὸ ἡμερῶν ἐνταῦθα δι' ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομήν, ἀνεχώρησαν διὰ Θεσσαλονίκην κατενθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ἐδῶ διαμονήν των.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι — ὅλαι ἐργαζόμεναι — ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους, διάφορα ἀξιοθέατα τῆς πόλεως, τὴν Λίμνην τοῦ Μαραθῶνος κ. ἄ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

'Εξεδόθησαν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως Νεολαίας — ἐπιμελείᾳ τοῦ Τμήματος 'Εκδόσεων τῆς 'Οργανώσεως — «'Ο Φαλαγγίτης ἀνιχνευτὴς πολεμικῶν χημικῶν οὐσιῶν» καὶ «Πρὸς τὸ Νέον Φῶς». Πρόκειται περὶ τευχῶν τῆς σειρᾶς τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐκδόσεων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΝΕΟΝ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐξεδόθη ἕνα νέον ἐμβατήριον τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ τὸ χαρακτηρίζουν ἐνθουσιώδεις στίχοι τοῦ κ. Βλαδιμήρου Κόλλα καὶ χαρούμενη μουσικὴ τοῦ κ. Παν. Γλυκοφρύδη — τὸ «Ἐμβατήριον τῶν Φαλάγγων».

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ τὸ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΗΣ

Μόλις συνελθόντες ἐκ τῆς ὀδύνης τοῦ θανάτου τῆς πολυαγαπημένης μας θυγατρὸς καὶ ἀδελφῆς Σκαπανίσσης τοῦ 6ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν Ἑλένης Γεωργίου Κωστάκου, σπεύδομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης ὡς καὶ τὰς συναγωνιστρίας τῆς θανούσης, αἵτινες συνώδευσαν τιμητικῶς τὴν ἐκφοράν της, καθὼς καὶ τὴν συναγωνίστριαν Ἰωάνναν Δεληγιώργη, ἡ ὁποία ἀπεχαιρέτησεν ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. τὴν πεφιλημένην μας νεκράν.

Ἡ Οἰκογένεια Κωστάκου

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ὑπὸ τοῦ μορφωτικοῦ κινηματογράφου τῆς Π.Δ.Α.Π. ἐδόθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα κινηματογραφικαὶ παραστάσεις μὲ ὡραιότατα ἔργα καὶ χαριτωμένες κωμῳδίες εἰς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν., Στέγην Φαλαγγίτου, 1ον Σύνταγμα Εὐζώνων καὶ Στέγην Στρατιώτου.

Ἐπίσης τὸ Κουκλοθέατρον ἔπαιξε δύο ξεκαρδιστικὲς κωμῳδίες σὲ διάφορα Τάγματα καὶ σχολεῖα. Τὰ μικρὰ Σκαπανάκια μας ἐνθουσιασμένα χειροκροτοῦσαν τοὺς ἥρωες Κοντορούπη καὶ Φασαρῆ, τοῦ μικροῦ θεάτρου των.

Εἰς τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τὴν χορῳδίαν τῆς Π.Δ.Α.Π. ὡραιότατα ἑλληνικὰ τραγούδια. Μετεδόθη ἐπίσης ἕνα διδακτικὸ ἐλεύθερο παραμύθι ὑπὸ συνεργατῶν τῆς Π.Δ.Α.Π. «Ἤθελές τα κι' ἔπαθές τα» γιὰ τοὺς μικροὺς συναγωνιστὰς Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγίτας.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαήμερον καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ προσέλευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων μας εἰς τοὺς χώρους συγκεντρώσεων ἦτο ἐντελῶς προαιρετική, λόγῳ τῶν διαγωνισμῶν, οἱ Ὑποτομεῖς τῶν Ὑποδιοικήσεών μας Πρωτευούσης, Πειραιῶς, Βορρᾶ καὶ Νότου παρουσίασαν ἀρκετὴν κίνησιν, τόσον ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν προσελθόντων εἰς τὰς συγκεντρώσεις, κατὰ τὰς τεταγμένας ὥρας καὶ ἡμέρας, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προγραμμάτων στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, πολιτικῆς διαφωτίσεως καὶ ψυχαγωγίας.

Παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὰ ἐγκαίνια τριῶν εὐρυχωροτάτων γυμναστηρίων εἰς Πειραιᾶ. Εὗρεν ἐκεῖ τὴν εὐκαιρίαν ὁ Ἀρχηγός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Πειραϊκὴν Νεολαίαν, νὰ διακηρύξῃ ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ κουρασθῇ, ἀλλ' ὅτι, ἀντιθέτως, αἰσθάνεται ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ κάθε τι, ποὺ θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἄνοδον τῆς γείτονος. Ἀλλὰ καὶ τὰ πλήθη εὗρον ἐκεῖ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ζητωκραυγάσουν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Τόσον κατὰ τὴν ἄφιξιν ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ παρατεταγμένα Τμήματα τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς ἀπέδωσαν τὰς τιμὰς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐζητωκραύγαζον ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπεχώρησε συγκεκινημένος ἀπὸ τὰς αὐθορμήτους ἐκδηλώσεις τόσον τοῦ πλήθους ὅσον καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν μας.

— Ἡ Π.Δ.Α.Π. ἵδρυσε πλῆρες Ὀδοντοϊατρεῖον διὰ τοὺς ἀπόρους Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἀπὸ τῆς 1ης τρέχοντος μηνός.

— Ὑπὸ τῆς ἰδίας Π. Δ. προεκηρύχθησαν, διὰ τὴν 30ὴν Ἰουνίου, ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, τὸ πρόγραμμα τῶν ὁποίων περιλαμβάνει τὰ ἀγωνίσματα α) δρόμων: 100, 400, 300 μέτρων, β) ἁλμάτων: εἰς μῆκος, εἰς ὕψος καὶ τριπλοῦν, γ) ῥίψεων: σφαιροβολία, δισκοβολία ἐλευθέρα καὶ ἀκοντισμὸς καὶ δ) σκυταλοδρομία 4×400 μ.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους θὰ μετάσχουν, διὰ τῶν ἀθλητικῶν ὁμάδων των, αἱ Ὑποδιοικήσεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου καὶ Βορρᾶ, καθὼς καὶ ἡ 34η Φάλαγξ. Σκοπὸς τῶν ἀγώνων εἶναι — ἐκτὸς τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀθλητικῆς κινήσεως — ἡ πρόκρισις τῶν ἱκανωτέρων ἀθλητῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων Νότου καὶ Βορρᾶ διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὸν Α' Ἀθλητικὸν Διαγωνισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ τὴν 7ην Ἰουλίου εἰς τὰ Χανιὰ καὶ εἰς τὴν Κηφισιὰν καὶ εἰς ὃν θὰ μετάσχουν ἐπίσης αἱ ὁμάδες τῶν Π. Δ. Σάμου, Χίου, Κυκλάδων, Λέσβου καὶ Φθιωτιδοφωκίδος.

— Προεκηρύχθησαν, ἐξ ἄλλου, ἀθλητικοὶ ἀγῶνες διὰ τὴν ἀπονομὴν «ἀθλητικῶν εὐσήμων» μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως τῆς Περ. Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Οἱ ἀγῶνες, οἵτινες θὰ ἔχουν περατωθῆ τὴν 15ην Σεπτεμβρίου, θὰ διεξάγωνται κεχωρισμένως μεταξὺ Φαλάγγων, κατὰ Τετάρτην καὶ Κυριακήν.

Π. Δ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΛΑΜΙΑ.— Εἰς τὴν τακτικὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀξιωματικῶν εἰς τὸ Σχολεῖον Βαθμοφόρων ὡμίλησεν ὁ Α' Ἐπιτελὴς τῆς Περιφ. Διοικήσεως, ἀναπτύξας τὰς εἰς τὴν Διάσκεψιν τῶν Περιφ. Διοικητῶν ἐν Ἀθήναις δοθείσας κατευθύνσεις ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Ὁ διοικητὴς τῆς 385Α' Φάλαγγος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἐπεθεώρησε τὴν ΙΙ Τετραρχίαν Ὑπάτης καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐπηκολούθησε παρέλασις Σχηματισμῶν καὶ ἐπιθεώρησις τῶν Γραφείων.

Τὰ Τμήματα τῆς 361Α' Φάλαγγος (Γραβιᾶς) ἀπησχολήθησαν μὲ τὴν ἐπισήμανσιν τυχὸν ὑπαρχουσῶν ἑστιῶν ἀκρίδων διὰ τὴν καταπολέμησίν των.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Παρνασσίδος ἐφηρμόσθη τὸ πρόγραμμα κανονικῶς καὶ παρηκολουθήθη ἡ ἀνάπτυξις τῶν καλλιεργηθέντων προϊόντων.

Εἰς Ἀμφίκλειαν ἐδόθη ὑπὸ τῆς Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. (Τμῆμα Θηλέων) θεατρικὴ παράστασις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν τοπικῶν πόρων τῆς Ε.Ο.Ν. τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Τμήματος Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἐξύψωσεν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῆς Ἀμφικλείας τὸ πνεῦμα τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν 42Α' Φάλαγγα Ε.Ο.Ν. Δωρίδος ἐγένετο ὑπὸ τῶν Τμημάτων περιποίησις τῶν δενδρυλλίων ἅτινα εἶχον φυτευθῆ ὑπὸ τῶν Σκαπανέων.

Τὸ ΙΙ Τάγμα Κροκυλλίου ἠσχολήθη μὲ ἐμβολιασμὸν ἀγρίων δένδρων.

Οἱ Σκαπανεῖς τοῦ Τμήματος Ροδίτσης (383 Φάλαγγος) ἠσχολήθησαν μὲ τὴν περιποίησιν δένδρων ὀπωροφόρων καὶ ἐξετέλεσαν πορείαν καθ' ἣν ἐγένετο διδασκαλία περὶ παροχῆς πρώτων βοηθειῶν.

Διὰ συνδεδυασμένων πορειῶν συνεκεντρώθησαν ἅπαντα τὰ Τμήματα τῆς Τετραρχίας Κομματος καὶ V Τετραρχίας παρὰ τὸ χωρίον Βαρδάτες. Τοὺς συγκεντρωθέντας ἐπεθεώρησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Φθιωτιδοφωκίδος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 383Α' Φάλαγγος Ἀλαμάνας καὶ τοῦ Ἐπιτελείου της.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡμίλησε περὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ συνέστησε πειθαρχίαν καὶ πίστιν πρὸς τὸ ἀναληφθὲν ἔργον καθὼς καὶ ἐργατικότητα.

Π. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἡ Ὑποδιοικήτρια Π. Δ. Θ. Α. μετὰ τῆς Α' Ἐπιτελοῦς ἀνεχώρησαν ἵνα συνεχίσωσι τὴν στελεχοποίησιν καὶ ἔνταξιν τῶν Σχηματισμῶν τῆς Περιφερείας Θηβῶν. Ἡ στελεχοποίησις, ἀρξαμένη ἀπὸ τὴν Περιφέρειαν Λεβαδείας, ἀπέδωσεν ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα.



Ἡ οἰκία Ἀθ. Σκλήρη ὅπου τὸ μαθητικὸν συσσίτιον.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας διωργάνωσεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηβῶν τὴν 9ην τρέχοντος ἑορτὴν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγιτίσσης. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε λαχειοφόρον ἀγορὰν καὶ θεατρικὴν παράστασιν τῇ συμπράξει τῆς Μικτῆς Χορῳδίας Γυμνασίου Θηβῶν καὶ τῆς Χορῳδίας Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Θηβῶν. Ἡ λαχειαγορά, διαρκέσασα ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἶχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ θεατρικὴ παράστασις περιελάμβανε πλουσιώτατον πρόγραμμα ἀποτελούμενον ἀπὸ τραγούδια ὑπὸ τῆς Χορῳδίας, ἀπαγγελίας, κωμῳδίας, χοροὺς κλπ. Τὴν ἑορτὴν παρηκολούθησαν ἡ Ὑποδιοικήτρια καὶ ἡ Α' Ἐπιτελὴς τῆς Π.Δ.Θ.Α., μείνασαι κατενθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ὅλην διοργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τῆς ἑορτῆς.

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ.— Ζωηροτάτη ἡ κίνησις τοῦ Τμήματος Θηλέων κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ θερισμοῦ τῶν ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. καλλιεργηθέντων ἀγρῶν. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστη ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὅστις ἔκαμεν ἀρχὴν τοῦ θερισμοῦ. Μετὰ τὸν θερισμὸν ἐπηκολούθησεν ἐπιβλητικὴ παρέλασις ἐνώπιον τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου.

ΜΕΓΑΡΑ.— Συγκεντρώσεις τακτικώταται τῶν Φαλαγγιτισσῶν λόγῳ τῶν προετοιμασιῶν διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγιτίσσης ἑορτὴν τὴν δοθησομένην εἰς Μέγαρα. Παραλλήλως παρηκολούθησαν μαθήματα οἰκοκυρικῆς καθὼς καὶ ὁμιλίαν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων μὲ θέμα: «Ἡρωϊσμὸς γυναικῶν καὶ πειθαρχία».

ΑΙΓΙΝΑ.— Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἐργάζονται ἀόκνως ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν βαθμοφόρων των. Ἠσχολήθησαν μὲ τὸν καθαρισμὸν μικρῶν δασῶν, προσέφεραν ὑπηρεσίας εἰς τὸ συσσίτιον καὶ ἤκουσαν μαθήματα οἰκοκυρικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς. Εἰς τὸ χωρίον Χαλασμένη αἱ Φαλαγγίτισσαι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Τοπικῆς Διοικητρίας των κατεσκεύασαν μόναι των 32 πλήρεις στολὰς διὰ τὸν Σχηματισμόν των.

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΛΗΞΕΩΣ ΣΥΣΣΙΤΙΩΝ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς λήξεως τῶν μαθητικῶν συσσιτίων τοῦ 29ου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς δευτέρας ἐκπαιδευτικῆς περιφερείας Ἀθηνῶν ὁ εὐεργέτης τοῦ συσσιτίου κ. Ἀθ. Σκλήρης, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἰς χρῆμα δωρεῶν του διέθεσε καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τζουμαγιᾶς 33 οἰκίαν του ὅπως χρησιμοποιηθῇ ὡς μαγειρεῖον διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ συσσιτίου καὶ ἑστιατόριον τῶν συσσιτούντων μαθητῶν, ἐξεφώνησε θαυμάσιον λόγον ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου, δεχθεὶς τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων.

Οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ γονεῖς τῶν συσσιτούντων μαθητῶν ἐζητωκραύγασαν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς προέδρου τῶν συσσιτίων κ. Λέλας Ι. Μεταξᾶ καὶ τοῦ εὐγενοῦς δωρητοῦ.

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἐκ τῶν ἀναφορῶν, αἱ ὁποῖαι λαμβάνονται εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διεύθυνσιν Ἀθλητισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν., καταδεικνύεται ὅτι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις προετοιμάζονται ἐντατικώτατα διὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀθλητικῶν Ἡμερίδων τῆς 7ης Ἰουλίου.

Ἀθληταὶ Φαλαγγῖται καὶ ἀθλήτριαι Φαλαγγίτισσαι γυμνάζονται συστηματικὰ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν εἰδικῶν βαθμοφόρων καὶ εἰς τὰ ἀγωνίσματα τοῦ πλουσιωτάτου προγράμματος τῶν Ἡμερίδων.

— Οἱ ἀθληταὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ε.Ο.Ν. Βόλου προπονοῦνται συστηματικὰ διὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀθλητικῆς ἡμερίδος τῆς 7ης Ἰουλίου.

— Εἰς ἀγῶνας βόλεϋ-μπῶλ τῆς 252ας Φάλαγγος Θηλέων Ἡρακλείου ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῆς 320ῆς Φάλαγγος, ἡ ὁμὰς τῆς 320ῆς Φάλαγγος ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῆς 354ης Φάλαγγος καὶ ἡ ὁμὰς τῆς 253ης Φάλαγγος τὴν ὁμάδα τῆς 320ῆς Φάλαγγος. Εἰς τὸν τελι-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1248)



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΣΕΡΡΑΙ.—Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Νομάρχου καὶ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Σερρῶν καὶ παρουσίᾳ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἀντιπροσώπων τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Σερρῶν, τῶν Περιφ. Ὑποδιοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων Σιντικῆς καὶ τῶν Ἐπιτελείων των, συνεκροτήθη τὴν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς Συνέδριον τῶν βαθμοφόρων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως ταύτης ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Λοχίτου καὶ ἄνω.

Τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὡς καὶ πλεῖστα ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Σιδηροκαστρινῆς κοινωνίας.

Μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας ὁ Α΄ Ἐπιτελὴς ἐχαιρέτησε δι' ὀλίγων τὸν κ. Γενικὸν Ἐπόπτην τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ πρῶτον διεβεβαίωσε περὶ τῆς προσηλώσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Σιντικῆς εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ Νέου Κράτους, παρεκάλεσε κατόπιν νὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τοῦ συνεδρίου.

Ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης, ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν συνέδρων, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τοῦ συνεδρίου, ἐκφωνήσας ταυτοχρόνως καὶ ἐμπνευσμένον λόγον μεστὸν σοφῶν ὑποθηκῶν πρὸς τοὺς βαθμοφόρους καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Σιντικῆς, πρὸς ἃ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως δρᾶσίν των.

Τὸν κ. Γεν. Ἐπόπτην διεδέχθη εἰς τὸ βῆμα ὁ Περ. Διοικητής, ὁ ὁποῖος, εὐχαριστήσας τοῦτον διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀκοίμητον πραγματικῶς ἐνδιαφέρον του, ὡμίλησεν ἐν ἐκτάσει ἐπὶ τοῦ τελευταίου συνεδρίου τῶν Περιφ. Διοικητῶν τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τὰ πορίσματα τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ ὁλόκληρος ἡ ἐργασία τῆς ὀργανώσεως.

Ἀκολούθως ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων εἰσηγητῶν ἀνεπτύχθησαν τὰ διάφορα θέματα διοικητικὰ γενικῶς, ἐκπαιδευτικά, οἰκονομικὰ κλπ., τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπτου διευθύνοντος τὴν συζήτησιν εἰς ἣν ἔλαβον μέρος οἱ πλεῖστοι τῶν συνέδρων.

Τέλος ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις καὶ οὐρανομήκεις ἐπευφημίας τῶν μετασχόντων εἰς τὸ συνέδριον ἐνεκρίθη διὰ βοῆς ψήφισμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον καὶ Γεν. Ἀρχηγὸν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ πρῶτον Φαλαγγίτην τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸν κ. Γεν. Ἐπόπτην διὰ νὰ ὑποβληθῇ ὅπου δεῖ.

Τὸ συνέδριον ἔληξε μὲ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καὶ ἀφῆκε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων εἰς πάντας ὅσους παρηκολούθησαν τοῦτο.

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 227ης Φάλαγγος καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ διωργανώθη διήμερος ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον 110 Φαλαγγῖται ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τῆς Φάλαγγος ταύτης.

Οἱ ἐκδρομεῖς, ἀφιχθέντες εἰς τὴν ὡραίαν



Σχηματισμὸς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Γρεβενῶν παρελαύνων.

πόλιν τοῦ Ἕβρου, ἐγένοντο ἐγκαρδιώτατα δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀλεξανδρουπόλεως περιστοιχιζομένου ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ ὡδηγήθησαν κατόπιν εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπου καὶ κατέλυσαν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Κυριακήν, μετὰ τὴν ἔγερσιν καὶ τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας, οἱ Φαλαγγῖται μας ὡδηγήθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς λειτουργίας κατηυθύνθησαν ἐν παρατάξει εἰς τὸ Ἡρῷον τῶν πεσόντων, ὅπου κατέθεσε στέφανον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομέων, συνοδεύσας τὴν κατάθεσιν καὶ διὰ μιᾶς ἐμπνευσμένης ὄντως προσφωνήσεως.

Μετὰ τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετήν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησε πλῆθος λαοῦ, ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν Φαλαγγιτῶν μας ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἕβρου καὶ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Καζώνη, ὅστις ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον, τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ἐκάλυψαν παρατεταμέναι ἐπευφημίαι καὶ χειροκροτήματα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομέων μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του καὶ τῶν βαθμοφόρων παρηκολούθησε τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τοῦ σχολείου Ἀλεξανδρουπόλεως, μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁποίων ἐγένετο ποδοσφαιρικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων τῆς Ε.Ο.Ν. Σερρῶν—Ἀλεξανδρουπόλεως, ἀπολήξασα ὑπὲρ τῆς δευτέρας μὲ τέρματα 3 ἔναντι 2.

Οἱ ἐκδρομεῖς, διανυκτερεύσαντες καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Ἀλεξανδρούπολιν, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης καὶ ἔφθασαν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν μας ἀποκομίσαντες λαμπρὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς διημέρου ταύτης ἐκδρομῆς.

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ.—Ἡ κατασκήνωσις τῆς Στέγης Φαλαγγιτίσσης θὰ γίνῃ ἐφέτος εἰς τὸν Πολύγυρον τῆς Χαλκιδικῆς. Θὰ ἀρχίσῃ τὴν 1ην Ἰουλίου καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 31ην Αὐγούστου. Αἱ ἀποστολαὶ θὰ γίνωνται ἀνὰ δεκαπενθήμερον. Τιμαὶ ὡρίσθησαν αἱ αὐταὶ τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Πληροφορίαι καθ' ἑκάστην εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Στέγης (4ης Αὐγούστου 11).

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο θεωρίαι καὶ ἀσκήσεις βολῆς τῶν Φαλαγγιτῶν. Εἰς τοὺς σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου ἐξ ἄλλου ἐσημειώθη ἡ ἀκόλουθος κίνησις:

Εἰς Λέχοβον. Θεωρίαι περὶ πορειῶν, σωματικαὶ ἀσκήσεις καὶ παιδιαί, ἐθνικὰ ᾄσματα καὶ ἐργασίαι εἰς ἀγρούς.

Εἰς τὴν Μεσοποταμιάν. Ἐργασία εἰς ἀγρούς, ἀσκήσεις, ὅρκος, θεωρίαι περὶ πειθαρχίας, πρώτων βοηθειῶν καὶ ποινῶν.

Εἰς Δενδροχώριον. Θεωρίαι περὶ πειθαρχίας καὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως.

Εἰς Κρύα Νερά. Θεωρίαι περὶ μεγαλοψυχίας, εὐγνωμοσύνης, φιλοπατρίας, εὐσεβείας κλπ.

Εἰς Ἀμπελοκήπους. Θεωρίαι κανονισμοῦ Ε.Ο.Ν. καὶ φύτευσις γεωμήλων.

Εἰς Βογατσικόν. Θεωρίαι περὶ προσαγορεύσεως καὶ χαιρετισμοῦ, ἀπαγορεύσεως βλασφημίας, περὶ Ἑλλάδος, τῆς σταδιοδρομίας της καὶ τῆς ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ της, 4η Αὐγούστου, κομμουνισμός, αὐτοθυσία.

Εἰς Κωσταράζιον. Θεωρίαι περὶ εὐσεβείας καὶ ἀσεβείας, σεβασμοῦ πρὸς ἀνωτέρους, ἐλονοσίας, ἀσκήσεις, παιδιαὶ καὶ σπορὰ ἀραβοσίτου.

Εἰς Βαρικόν. Θεωρίαι περὶ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἡ γεωργία στὴν Ἑλλάδα, ᾄσματα καὶ ἀσκήσεις.

Εἰς Ἀσπροκκλησιά. Ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως καὶ παιδιαί, ἀσχολίαι εἰς ἀγρούς, ᾄσματα.

Εἰς Αὐγήν. Θεωρίαι περὶ ἀσφυκτικῶν, ἐρεθιστικῶν καὶ καυστικῶν ἀερίων καὶ πρώτων βοηθειῶν, μαθήματα ὑγιεινῆς, ἀνάπτυξις τοῦ θέματος «Ὑποθῆκαι Ἀρχηγοῦ» καὶ ἐργασίαι εἰς ἀγρούς.

Εἰς Φτελιάν. Θεωρίαι περὶ σπορᾶς καὶ καλλιεργείας τοῦ ἀραβοσίτου, βοτανίσματος σιτηρῶν καὶ περὶ Πατρίδος.

Εἰς Λιθιάν. Θεωρίαι περὶ παραπόνων, ὑποθηκῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς νέους, σκοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πειθαρχίας, ἡ 4η Αὐγούστου, ἀσκήσεις καὶ σπορὰ ἀραβοσίτου.

Εἰς Μελισσότοπον. Θεωρίαι περὶ διακριτικῶν τῶν βαθμοφόρων, περὶ φυτῶν καὶ κλίματος ἑνὸς τόπου, ᾄσματα, καλλιέργεια σχολικοῦ κήπου καὶ διηγήματα.

Εἰς Καλοχῶρι. Θεωρίαι περὶ οἰκογενείας καὶ ἐντατικὴ καλλιέργεια.

Εἰς Οἰνόην. Ἐκδρομὴ εἰς Φτεριάν. Ἐθνικὴ ἀγωγή, ἀσκήσεις καὶ ἐντατικὴ καλλιέργεια.

ΓΡΕΒΕΝΑ.—Στὴν ἀκρότατη αὐτὴ γωνιὰ τῆς ἑλληνικῆς γῆς μιὰ νέα γενεὰ ἀκριτῶν ἐργάζεται πρὸ πολλοῦ στὸ πλαίσιο ποὺ χάραξε ὁ μεγάλος Ἀρχηγός μας, μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον καὶ ζῆλον, ἔχει δὲ ἐπιτελέσει πολλὰ ἄξια προσοχῆς. Εἰς μίαν συγκέντρωσιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπροόπτου ἐπισκέψεως τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Παπαδάκη κατωρθώθη νὰ συγκεντρωθῇ δύναμις μὲ ἀρτίαν καὶ ἄψογον ἐμφάνισιν 1.000 καὶ πλέον Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, παρὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ καιροῦ.

Εἰς συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὡμίλησεν ὁ Γυμνασιάρχης συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν., προτρέψας αὐτοὺς ὅπως ἐργάζωνται πάντοτε καὶ μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ὀργάνωσιν, ἰδίως δὲ ὅπως δράσωσι πάσῃ δυνάμει εἰς τὰ χωρία των κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας Τμῆμα τῆς Ε.Ο.Ν. Καρδίτσης, γενόμενον δεκτὸν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς του μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Καρδίτσης καὶ Ἰωαννίνων ἐν σώματι μετέβησαν καὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Ἡρῷον τῶν Μπιζανομάχων, τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Μαβίλη.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως, τὸ δὲ ἑσπέρας ἐγένετο δεξίωσις πρὸς τοὺς συναγωνιστὰς ἐκδρομεῖς.

Μετὰ διήμερον παραμονὴν οἱ συναγωνισταὶ ἐκδρομεῖς κατευωδώθησαν ὑπὸ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων διὰ Καρδίτσαν.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.—Ὁ συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητής, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ τοῦ ἰατροῦ κ. Πατσούκα Παύλου, ἐπεθεώρησε τὴν Τετραρχίαν Νικαίας. Ὁ ἰατρὸς προέβη κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην 5ην τοῦ μηνός, ἀντὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συνήθους προγράμματος, οἱ Φαλαγγῖται μετέβησαν τῇ συνοδείᾳ τῶν ἀξιωματούχων των, εἰς θέσιν Ἀλκαζάρ, ὅπου ἐσκάλισαν τὸν ὑπ' αὐτῶν φυτευθέντα βάμβακα ἐξ 80 περίπου στρεμμάτων. Κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον οἱ Σκαπανεῖς



Ἡ Ε.Ο.Ν. Δενδροχωρίου Καστοριᾶς εἰς μίαν παρέλασιν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀξιωματούχων των ἠσχολοῦντο μὲ διαφόρους παιδιάς.

Ἐπίσης ὁ συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητής, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Προνοίας, μετέβη εἰς Ἐλασσόνα, ἔνθα ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀξιωματούχων εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφ. Διοικήσεως συνεχίζονται καθ' ἑκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 8 μ.μ. Κατ' αὐτὰς γίνεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ III Γραφείου ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἔργου «Ἐθνικὴ κυριαρχία καὶ ἠθικὴ ἀνεξαρτησία».

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.— Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο ἐκδρομὴ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰς Μετέωρα, διὰ δύο λεωφορείων αὐτοκινήτων, καθ' ἣν ἐπεσκέφθησαν τὰς διαφόρους μονάς.

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ.— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπεθεώρησε τοὺς Λόχους Ἁγ. Γεωργίου, Ἀερεινοῦ, Σεσκούλου καὶ Ριζομύλου. Ἐπίσης ἐγένετο ψυχαγωγικὴ ἐκδρομὴ τῶν Σκαπανέων εἰς Ἀερεινόν.

ΒΟΛΟΣ.— Ἐγένετο εἰς τὸν Βόλον μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα ἡ ἔναρξις τοῦ θερισμοῦ τῶν καλλιεργηθεισῶν διὰ σίτου ἐκτάσεων ὑπὸ τῶν τοπικῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος, ὁ Δήμαρχος, ὁ Φρούραρχος, ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς, ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Πρωτοδικῶν, ὁ Διοικητὴς καὶ ἡ Διοικήτρια τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ε.Ο.Ν. Βόλου καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ἔλαβε χώραν ἡ συμβολικὴ ἔναρξις τοῦ θερισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐπισήμων, ἐπηκολούθησε δὲ ὁ θερισμὸς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ ὡραία καὶ συμβολικὴ αὐτὴ ἑορτὴ ἔληξε μὲ τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἐξεφώνησεν εἰς πρωτοφανῆ εἰς ὄγκον συγκέντρωσιν τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων ἐμπνευσμένον ἀληθῶς λόγον, τοῦ ὁποίου ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Β΄ Πανελληνίου Συνεδρίου Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτοῦ συμπεράσματα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ κ. Διοικήτρια εἶπε:

«Ἔχομε πιά, ἀγαπητές μου συναγωνίστριες, τὴν ἀκράδαντο ἀπόφασι νὰ ἀναζωογονήσωμε τὴν περιφέρειά μας πραγματικά. Διεπίστωσα μὲ χαρὰ ἀπὸ πολλὲς συναγωνίστριες καὶ πολλοὺς συναγωνιστάς, ἀλλὰ μὲ λύπη γιὰ τὴν σύγκρισι, ὅτι σὲ ἄλλους Νομοὺς ἡ Ὀργάνωσίς μας προοδεύει καταπληκτικά, ὅτι δὲν ἀποτελματώνεται οὔτε στιγμή, ὅτι ἔχει ἐπεκταθῆ καὶ ἔχει πρωτοστατήσει σὲ κάθε ἐκδήλωσι κοινωνικὴ τῆς ζωῆς τῶν ἐπαρχιῶν. Καὶ μεῖς βέβαια δὲν ἔχουμε κάμει λίγα μέσα σ' ἕνα χρόνο. Γιατὶ οὐσιαστικὰ ἕνα χρόνο ζωῆς ἔχει ἡ Ὀργάνωσι τῆς Ε.Ο.Ν. στὸ Νομὸ Τρικκάλων. Κι' αὐτὸς ὁ χρόνος εἶναι ἔργο τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου μας, ὁ ὁποῖος ὅταν πρωτοῆλθε στὰ Τρίκκαλα ὡς Νομάρχης δὲν εὑρῆκε πουθενὰ Νεολαία.

Λοιπὸν δὲν λέγω ὅτι δὲν ἔχει γίνει ἐργασία. Ἔχει γίνει καὶ πολλὴ μάλιστα, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ εἰπῶ εἶναι τὸ ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ γίνῃ περισσότερη ἐργασία ἀπὸ ὅλες μας, γιὰ νὰ φθάσωμεν τὶς ἄλλες Περιφερειακὲς Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος καί, γιατὶ ὄχι; νὰ τὶς περάσωμε. Θέλω μεγάλη δρᾶσι συνεχῆ, σφοδρὰν ἂν θέλετε, δρᾶσι ποὺ νὰ μὴν ὑπολογίζῃ ἐμπόδια καὶ κόπους, δρᾶσι ἐπαναστατικὴ καὶ αἰσιόδοξη, δρᾶσι ποὺ νὰ ξυπνᾷ τὸ πρωῒ μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος στὰ χείλη μας καὶ νὰ κοιμᾶται τὴ νύχτα μὲ τὸ ὄνομά της στὰ μάτια μας!

Ἔχω φιλοδοξία γρήγορα νὰ προσφέρωμεν τόσα, ποὺ νὰ γίνωμε ὅλες μας τὰ ἐπίζηλα πρότυπα στὴ γενικὴ ἀναγέννησι τῆς Πατρίδος».

Τὸν λόγον τῆς κ. Διοικητρίας, τὸν ὁποῖον λόγῳ ἐλλείψεως χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκάλυψαν ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.— Ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Καλαμπάκας ἐδόθη συναυλία χορῳδίας συνοδείᾳ μανδολινάτας καὶ πιάνου, μὲ ἐκτελεστὰς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐρασιτέχνου Λοχίτου.

Ὁλόκληρο τὸ κοινὸ τῆς κωμοπόλεως ἔσπευσε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ προσπάθεια τῆς Ε.Ο.Ν. δίδοντας ἔτσι καὶ μιὰ ἀκόμη εὐκαιρία νὰ διαπιστωθῇ πόσο βαθειὰ τὸ κοινὸ ἔχει ἐκτιμήσει τὸν ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πόσο σαφῶς κατανοεῖ τὸν σκοπόν της.

Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας ὑπῆρξε πλουσιώτατο.

Στάθηκε πραγματικὰ τυχερὴ ἡ κωμόπολίς μας ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ἀπολαύσῃ, μέσα στὸ ἥσυχο Κυριακάτικο σούρουπο, κάτω ἀπὸ τὴν πανοραματικὴ θέα τῶν Μετεώρων, μιὰ μουσικὴ βραδυὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν παραδίδονται εὔκολα στὴ λήθη καὶ ποὺ ἀφίνουν μοναδικὴ ἐντύπωσι στὸ πέρασμά τους.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.— Τὴν 2αν καὶ 5ην Ἰουνίου ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ε.Ο.Ν. Θηλέων, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου της καὶ τῆς Διοικητρίας τῆς 250Θ Φάλαγγος Περιχώρων, ἐπεσκέφθη τὰ Τμήματα τῶν περιχώρων πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ καθοδήγησιν τῶν Τμημάτων.

Κατὰ τὴν ὁμιλίαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας «Περὶ τῆς στοργῆς μεθ' ἧς περιβάλ-



Πρακτικὴ ἐφαρμογὴ μέσων συνδέσεως ὑπὸ Ναυτοφαλαγγιτῶν Ε. Ο. Ν. Ἁγ. Νικολάου Κρήτης.

λει ὁ Ἀρχηγὸς τὴν Νεολαίαν», αἱ μικραὶ Σκαπάνισσαι καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐξεδήλουν τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. διὰ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Ἐπόπτης μετὰ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας ἐπεσκέφθησαν τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος ὅπως ἐπιληφθοῦν ἐπὶ τόπου τὰ τοῦ στρατοπέδου.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς μονῆς ἐπροθυμοποιήθη νὰ παραχωρήσῃ αἴθουσαν διὰ κοιτῶνα τῶν Φαλαγγιτισσῶν, τραπεζαρίαν καὶ μαγειρεῖον ὡς καὶ ὅλα τὰ μέσα διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν ἑνὸς στρατοπέδου ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Ἐπόπτης ὑπεσχέθη τὴν δαπάνην διὰ τὰς μικροεπισκευὰς καὶ τὰς τυχὸν ἐλλείψεις.

Παλαιόχωρα.— Τὴν 29ην Μαΐου αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς 251 Φάλαγγος Θηλέων Παλαιοχώρας, ἐξέδραμον εἰς χωρίον Ἀνύδρους. Οἱ κάτοικοι μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τὰς ὑπεδέχθησαν καὶ παρέθεσαν πρὸς τιμήν των πλουσιοπάροχον γεῦμα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, τὰ Σκαπανάκια τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἐκδρομεῖς, ἔκαμαν πρόχειρον ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαίχθη ἡ ὑπὸ Φαλαγγιτίσσης αὐτοσχεδιασθεῖσα κωμῳδία «Ἡ θειὰ Σταθιοῦ».

— Τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐπεθεώρησε τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς 372ας Φάλαγγος Ἀρμένων Ἀποκορώνου. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης διεπιστώθη ἡ ἀρτία ἐκπαίδευσις καὶ ὀργάνωσις τῆς Φάλαγγος.

Εἰς γενομένην συγκέντρωσιν τῶν διοικητῶν τῶν διαφόρων μονάδων τῆς Ε.Ο.Ν. Χανίων ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς ἔθεσε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ ἐκ τοῦ συνεδρίου τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν ἀφορῶντα αὐτοὺς πορίσματα καὶ συνέστησε τὴν μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας συνέχισιν τοῦ ἔργου των.

Οἱ διάφοροι Σχηματισμοὶ τῆς ὑπαίθρου μὲ ἐξαιρετικὴν προθυμίαν συνεχίζουν τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνατεθεισῶν εἰς αὐτοὺς ἐκτάσεων καὶ ἤρχισαν νὰ συλλέγουν τὰ ὑπ' αὐτῶν καλλιεργηθέντα ὄσπρια καὶ δημητριακά.

Οἱ Διοικηταὶ τῶν Φαλάγγων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἤρχισαν νὰ ἐπιθεωροῦν τοὺς ὑπ' αὐτοὺς Σχηματισμούς, νὰ ἐμψυχώνουν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ ὑποθήκας ὑψηλὰς καὶ ὡραίας καὶ νὰ ὑποδεικνύουν τὸν δρόμον ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ νέοι τοῦ Ἔθνους διὰ νὰ κρατήσουν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Μάϊον εἰς ἅπαντα τὰ ἐπαρχιακὰ τμήματα Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης κατεβλήθη προσπάθεια διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέραν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς ὅλα τὰ τμήματα καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα ἐξετελέσθη τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα. Εἰς πλεῖστα δὲ τούτων ἐπὶ πλέον ἔγιναν ὁμιλίαι «Περὶ κτηνοτροφίας, πτηνοτροφίας, κονικλοτροφίας καὶ σηροτροφίας», ἕτεραι δὲ «Περὶ κηπουρικῆς, δενδροκαλλιεργείας κλπ.», ἄλλαι «Περὶ ἀερισμοῦ δωματίων, ὕπνου, κοπώσεως, τροφῆς κλπ». Εἴς τινα δὲ τμήματα ἔγιναν ὁμιλίαι περὶ παθητικῆς ἀεραμύνης.

— Ὑπὸ τοῦ Τμήματος Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πανόρμου ἐδόθη καλλιτεχνικὴ παράστασις μὲ τὸ ἔργον «Θυσία τοῦ Ἰσαάκ», τὸ προϊὸν τῆς ὁποίας διετέθη διὰ τὴν ἀγορὰν στολῶν. Τὸ Τμῆμα Μύρθιου Ἁγίου Βασιλείου ἀνεβίβασε μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τὸ δρᾶμα «Ἐσμέ».

— Τὰ μέλη τοῦ Τμήματος Θηλέων Διλοχίας Νιθαύρεως ἐξέδραμον εἰς Ἅγιον Ἰωάννην. Ἐκεῖ ἡ Διοικήτρια τῆς Διλοχίας ὡμίλησε πρὸς τὰ μέλη διὰ τοὺς πολλαπλοῦς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ δὲ Διοικήτρια τοῦ Λόχου Κουρουτῶν «Περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀρχηγοῦ».

— Ἐνενήκοντα Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τάγματος Μαργαριτῶν ἐξέδραμον εἰς Κνωσὸν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου καὶ τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων. Ἡ Διοικήτρια τοῦ Τάγματος ἔκαμε σύντομον εἰσήγησιν τῆς ἱστορικῆς σημασίας τῶν ἀνεκτιμήτων ἐρειπίων τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνεπτύχθη πρὸ χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὴν Κρήτην.

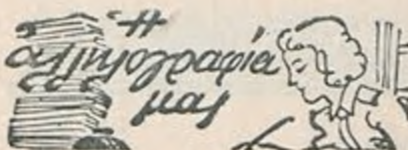
— Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον καὶ περὶ ὥραν 6ην μ. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου Θηλέων ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις βαθμοφόρων καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς πόλεως Ρεθύμνης, καθ' ἣν ὡμίλησεν ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ρεθύμνης μὲ θέμα «Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Συνεδρίου Περιφερειακῶν Διοικητῶν». Αἱ βαθμοφόροι καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι παρηκολούθησαν μετὰ προσοχῆς τὰ ἐνθουσιώδη καὶ φλογερὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ὁμιλήτρια ἐχρωμάτισε τὰς ἐντυπώσεις της, ἀντλήσασαι νέον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.— Τὴν προπαρελθοῦσαν Πέμπτην ὁ Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ Περιφ. Διοικητοῦ καὶ τῆς συναγωνιστρίας Περιφ. Διοικητρίας μετέβησαν εἰς Μήλατον καὶ ὡμίλησαν πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ὡς καὶ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν οἰκείων Σχηματισμῶν περὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Συναγωνιστὴς τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς πόλεώς μας ἔδωσε δύο διαλέξεις, μίαν εἰς Νεάπολιν καὶ τὴν ἄλλην εἰς Ἱεράπετραν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ὡς καὶ τῶν βαθμοφόρων καὶ λοιπῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν ἐκεῖ σχηματισμῶν μὲ θέμα: «Σκοποὶ καὶ ἐπιδιώξεις τῆς Ε.Ο.Ν». Τὰς διαλέξεις ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Νομάρχης ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ὡς καὶ ἅπασαι αἱ Ἀρχαί.

Ἐπίσης τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν διεξήχθη Ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν εἰς Ἱεράπετραν μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ε.Ο.Ν. Ἱεραπέτρας καὶ Νεαπόλεως μὲ τέρματα 4 ὑπὲρ τῆς πρώτης ἔναντι 1 τῆς δευτέρας.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν., συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γυμναστοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., μετέβη εἰς τὴν Μονὴν Ἀρετείου καὶ ἐξήτασε κατὰ πόσον αὐτὴ εἶναι κατάλληλος διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν.



ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΑΣΙΑΝ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ. Καλὸ τὸ παραμύθι ποὺ μᾶς ἐστείλατε καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. — ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡΗ. Τὸ ὡραῖο ποιηματάκι σας τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑ

'Ελληνικὰ νησάκια εὐλογημένα,
Κρήτη ἡρωΐδα, Κύθηρα ἱερά,
μὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα σήμερα εἶν' ἕνα:
ἡ τιμημένη μας Κεφαλλωνιά.

Τὸν Κυβερνήτη δίνει στὴν Πατρίδα,
Ποὺ σὲ χαρὲς λαμπρὲς τὴν ὁδηγεῖ.
Κεφαλλωνιά, κόρη καλὴ 'Ελληνίδα,
θὲ νᾆσαι δοξασμένη πάντα ἐσύ.

ΝΙΚΟΛ. ΑΝ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Καλὸ τὸ παραμυθάκι· θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. — ΝΙΚΟΛ. ΗΛ. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΝ. Δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ μελέτη, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ὡλοκληρωμένη· πάντως σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὴ μελετηρότητα καὶ τὴ στοχαστικότητα ποὺ δείχνετε. — ΣΠΥΡ. Γ. ΠΑΚΙΩΤΗΝ. 'Η ἰδέα τοῦ διηγήματος εἶναι καλή, μὰ δὲν τὰ καταφέρατε νὰ τῆς δώσετε τὴν ἔκφρασι καὶ τὴ μορφὴ ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνα διήγημα· ἔμεινε ἕνα ἀτελὲς σκίτσο.— ΝΙΚΟΛ. Α. ΤΣΟΥΜΗΝ. Τὸ ποίημά σας ἔχει ὑποβλητικότητα καὶ χάρι, μὰ εἶναι μεγάλο καὶ δὲν ἔχουμε χῶρο. — ΠΑΝ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ. Καὶ τὸ δικό σας ποίημα εἶναι μιὰ καλὴ εἰκόνα, ἀλλὰ θλιβερή, καὶ δὲν μᾶς ἀρέσουν θλιβερὲς ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους Νέων. "Επειτα, προσέχετε καὶ τὶς κακοφωνίες («μὲ ἄγρια λαχτάρα»). — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΤΣΙΠΑΡΗΝ. Μὲ πραγματικὴ λύπη διαβάσαμε τὸ γράμμα σου. Εἶσαι ἀκόμα Σκαπανεύς, μαθητὴς τῆς Β' τάξεως τοῦ Γυμνασίου, καὶ ὅμως ἀπορεῖς ποὺ δὲν ἐδημοσιεύσαμε τὰ ποιήματά σου! Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτό, τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ἐκφράζεις ὑπαινιγμὸ ὅτι δείχνουμε προτίμησι στοὺς Φαλαγγῖτες τῆς πρωτευούσης καὶ ἀμελοῦμε τοὺς Φαλαγγῖτες τῶν ἐπαρχιῶν! Πρέπει νὰ ξέρῃς ἢ μᾶλλον ἔπρεπε νὰ ξέρῃς ὅτι τέτοιες προτιμήσεις δὲν ὑπάρχουν στὴν 'Οργάνωσί μας καὶ φυσικὰ καὶ στὸ περιοδικό μας. 'Η μόνη προτίμησι ποὺ ἔχουμε εἶναι ἡ προτίμησις τῆς ἀξίας. Καὶ ἀφοῦ ἔχεις τόσο ζῆλο, ἔχεις δὲ ἐξ ἄλλου καὶ ταλέντο, εἶναι φανερὸ ὅτι μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐργασία δὲν θ' ἀργήσῃς καὶ σὺ νὰ ἰδῇς δημοσιευόμενα ἔργα σου. Τὸ διήγημα ποὺ μᾶς ἔστειλες τώρα χρειάζεται συντόμευσι, ἁπλούστευσι στὴ γλῶσσα καὶ περισσότερη ἐπεξεργασία στὴν ἔκφρασι καὶ στὸ ὕφος. — ΙΩΑΝΝΑΝ ΤΣΑΤΣΟΥΛΗ. Μπράβο! 'Αληθινὰ συγκινητικὸ τὸ γραμματάκι σου. "Αν καὶ μικρὴ Σκαπάνισσα, βρῆκες ὡραῖα ἁπλᾶ λογάκια, γιὰ νὰ ἐκφράσῃς τὰ πατριωτικά σου αἰσθήματα. — ΓΙΑΝΝΑΚΗΝ ΣΑΜΑΡΑΝ. Καὶ σὲ σένα λέμε τὰ ἴδια. «Εἶμαι πολὺ μικρὸς ἀκόμα», μᾶς γράφεις, «ἀλλὰ εἶμαι Σκαπανεὺς καὶ λαχταρῶ νὰ μεγαλώσω, γιὰ νὰ κάμω τὴν 'Ελλάδα μας μεγάλη. Κάθε βράδυ στὴν προσευχή μου παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ ἔχῃ καλὰ τὸν μεγάλο μας Κυβερνήτη, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγῇ στὸ καλό». Πόσο εὐχάριστο κι' ἐνθαρρυντικὸ νὰ βλέπουμε τὰ παιδιά μας νὰ ἔχουν τέτοια αἰσθήματα! — ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ Σ. ΓΚΟΤΑΝ. Τὸ παραμυθάκι δὲν εἶναι κατάλληλο. — ΓΕΩΡΓ. ΒΙΣΒΙΚΗΝ. Εἶναι καλογραμμένο τὸ διήγημα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόθεσίς του καὶ ὁ τρόπος ποὺ τὴν διαχειριστήκατε δὲν ἔχει ξεφύγει πάνω ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ τὸ πολυμεταχειρισμένο. "Εχετε ὅμως ἀφηγηματικὰ προσόντα καὶ θὰ μπορέσετε νὰ γράψετε καλλίτερα. — Ε. ΤΣΟΛΑΚΗΝ. 'Ως μαθητικὴ ἔκθεσις εἶναι καλὴ ἡ περιγραφή σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμος. — Μ. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΝ. Γιὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς θέμα ἔχουμε προηγουμένως ἐγκρίνει μίαν ἄλλη μελέτην, ποὺ εἶναι πληρέστερη ἀπὸ τὴ δική σας. Εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὴ συνεργασία. — ΤΑΚΗΝ ΜΠΑΡΑΚΛΗΝ. Τὸ σημείωμα ποὺ μᾶς ἔστειλες μὲ τὸ ποίημά σου ἔχει τρομερὲς ἀσυνταξίες. Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό: «Παρακαλῶ ὑμῶν νὰ τὸ δημοσιεύσετε. Τὸ «παρακαλῶ» συντάσσεται μὲ γενικήν; 'Επίσης εἶσαι καὶ ἀνορθόγραφος. Τὸ «χαίρω» τὸ γράφεις μὲ ἔψιλον, καὶ πολλὰ ἄλλα. Καὶ τὸ ποίημά σου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. Δὲν ἀφήνεις, τώρα μάλιστα μὲ τοὺς διαγωνισμούς, τὰ ποιήματα καὶ νὰ ἀφιερωθῇς στὰ μαθήματά σου ποὺ στὰ ὁποῖα μᾶς φαίνεται πὼς εἶσαι λίγο πίσω; — Ν. ΝΙΚΗΤΑ. Τὸ διήγημά σου ποὺ καταδικάζει τὴ μετανάστευσι, ὅπως ἡ ἴδια λές, ἔχει πολλὲς ἀτέλειες. 'Αρχίζει μὲ μιὰ ρωμαντικὴ εἰκόνα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ γίνει ἐκτὸς μόνο σὲ κανένα... τσίρκο. Γιατὶ ἐδῶ τοὐλάχιστον δὲν ἔχουμε δεῖ κανένα νὰ βαδίζῃ μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο στὰ χέρια. 'Αλλοῦ ὁ ρωμαντισμός σου καὶ οἱ εἰκόνες σου εἶναι καλές. Γράφεις ἔξαφνα: «Οὔτε οἱ καταπράσινες πλαγιὲς τοῦ Κέρκη ποὺ τὰ τραβοῦσαν ἄλλοτε κοντά τους, οὔτε οἱ ἄγριες ρεματιὲς μὲ τὰ δασιὰ πλατάνια καὶ τὰ κρουστάλλινα νερὰ ποὺ κάθονταν ὧρες καὶ ἀπολάμβαναν τὸ τραγούδι τῶν ἀηδονιῶν». Ξαναγράψε τὸ διήγημά σου αὐτὸ καὶ στεῖλέ το μας πάλι. — Ν. ΠΑΠΑ·Ι·ΩΑΝΝΟΥ. Τὸ ποιηματάκι σου δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Τὸ καλλίτερο τετράστιχό σου εἶναι αὐτό:

"Ολ' ἡ 'Ελλάδα χαίρεται
κι' εὔχεται μὲ γαλήνη
ὁ νέος μας Διάδοχος
νὰ φέρῃ τὴν γαλήνη.

'Εκεῖνα τὰ «μπάμ καὶ μπούμ» ποὺ ἔχεις παρακάτω σ' ἀρέσουν; Σὲ μᾶς καθόλου.—Ν. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΥ, Σπάρτη. Τὸ θέμα εἶναι καλό, ἀλλὰ ἡ διαχείρισίς του δὲν εἶναι ἐπιτυχημένη. — ΠΟΠΗ ΦΛΩΡΟΥ, 'Ενταῦθα. Πολὺ ἐγωϊστικὸ νὰ γράφῃς μόνη σου ὅτι τὰ ποιήματά σου εἶναι καλά. Τὸ ἐλαφρυντικὸ τῆς ἡλικίας τὸ ἔχομεν καὶ μεῖς ὑπ' ὄψι μας ἀλλὰ δυστυχῶς πάλι δὲν τὰ βρίσκουμε καλά. Τὸ αἴνιγμά σου δὲν εἶναι ἄσχημο. Διεβιβάσθη εἰς τὸ τμῆμα πνευματικῶν ἀσκήσεων. — ΑΘ. ΚΟΛΛΙΑ. Τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς ἔστειλες ἀπὸ τὴ «συλλογή» σου τὰ διαβάσαμε. 'Ο 'Εθελοντὴς ἀρκετὰ καλὸ καὶ δροσερό. "Οχι ὅμως καὶ ἡ Βαρκούλα ποὺ ἔχει πολλὲς ἀτέλειες. Τὸ ἄρθρο ἐπίσης δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. — ΛΕΣ—ΡΙΟΖ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατὶ δὲν γράφεις ὁλόκληρο τὸ ὄνομά σου; Τὸ παραμυθάκι σου πάρα πολὺ γνωστὸ καὶ κακογραμμένο. Δὲν πιστεύω νὰ ἔγραφες ἔτσι καὶ τὶς ἐκθέσεις σου στὸ σχολεῖο! — Μ. ΚΑΡΑΒΕΛΑΚΗΝ. Χίλιες φορὲς τὰ εἴπαμε. Γράφετε μόνον ἀπὸ τὴν μία ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ ὅμως τὸ παραμυθάκι σου εἶναι καλὸ καὶ καλὰ διατυπωμένο. Μόνον ποὺ ἔχεις πολλὲς ἀνορθογραφίες. Δὲν προσέχεις ὅταν γράφῃς; — ΕΛΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Τὰ παραμυθάκια σας καλά, ἀλλὰ κακὴ ἡ διατύπωσίς των καὶ μὲ πολλὲς ἀνορθογραφίες. Θὰ δημοσιευθοῦν ἀφοῦ διο,θωθοῦν. — ΚΑΙΤΗ ΣΓΑΓΙΑ: Τὸ παραμύθι σας 'Η σαΐτα καὶ τὸ ἀδράχτι, πολὺ καλό, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκτενές. Θὰ ἠθέλαμε νὰ ξέρουμε ἂν εἶναι δική σου ἔμπνευσις. "Αν ὄχι, ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρες. — ΜΠΡΙΖΩΛΗΝ Λ. Τὸ ποίημά σου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δούλεμα. Οἱ ρίμες χωλαίνουν. Γιὰ πρόσεξε. — ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΝ ΦΕΡΜΕΛΑΝ. Καλὴ ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἰδῇς τὸν κόσμο ἀπηλλαγμένον ἀπὸ κάθε κακό, ἀλλ' ὄχι καλὸ καὶ τὸ ποίημά σου. Προσπάθησε πιὸ πολύ. — ΝΙΚΟΝ ΜΑΛΤΣΙΝΙΩΤΗΝ. "Οταν θέλῃ νὰ γράψῃ κανεὶς ποίημα γιὰ τὸν 'Αρχηγὸ δὲν κάνει «πρόχειρη ἐργασία» ὅπως μᾶς λές, ἀλλὰ βαθειὰ καὶ μελετημένη! — Ι. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ. 'Εγκρίνονται μὲ ὡρισμένες διορθώσεις. — Ν. ΜΑΝΔΑΛΕΝΑΚΗΝ. Τὰ σταυρόλεξα εἶναι χωρισμένα σὲ μικρὰ σταυρόλεξα. — Κάμετε κανένα καλλίτερο καὶ στεῖλε το νὰ δημοσιευθῇ. — Ν. ΜΟΝΟΓΥΙΟΝ, Α. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ι. ΤΣΑΝΗΝ καὶ Σ. ΣΑΚΑΛΗΝ. Συνεργασθήκατε καὶ ὅμως κάματε τὸ βασικὸ λάθος νὰ γράψετε καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπορρίπτονται. — Γ. ΣΚΡΟΠΟΛΙΘΑΝ. 'Εγκρίνονται.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1235)

ξυπνήσῃς κάποιον ποὺ συνεπῆρε ὕπνος βαρύς.

Καὶ νά την τώρα τὴν 'Αναστασιὰ ποὺ προχωρεῖ. Ξυπόλητη κι' ἀναμαλλιάρα.

— Πρόσπεσε, σκύλα, στὸν πασᾶ, σκούζουν ὁλοῦθε οἱ τσαρκαζῆδες γύρω της. Γονάτα!

Τότες παράξενη κι' ἀπρόσμενη φωνὴ ἀγροικιέται:

— Δὲν γονατάω! Δὲν προσπέφτω ἀντίχριστοι!

Ψέμα δὲν εἶναι. Τἄπε ἡ 'Αναστασιὰ τὰ λόγια ἐτοῦτα. Καὶ πρὶν προφτάσουν χριστιανοὶ καὶ τοῦρκοι νὰ τὰ συλλογιστοῦν, τὸ ἀμίλητο ὡς τὴν ὥρα αὐτὴ κοράσι τεντώνει πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ χέρι της καὶ κράζει μὲ φωνὴ ποὺ διαπερνᾶ τὰ σαστισμέν' αὐτιά τους:

— Πασᾶ, δὲ σὲ φοβοῦμαι! Δὲν προσπέφτω. 'Ο Θεός σου κι' ὁ προφήτης σου εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ μου. Τ' ἀστροπελέκια τοῦ δικοῦ μου τοῦ Θεοῦ ἀντηχοῦν πιὸ βροντερὰ ἀπ' τὰ δικά σου τὰ κανόνια, κι' ἡ φωνή του, νά! σκεπάζει τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν λυσσασμένων δήμιων ποὺ ἔχεις γιὰ φρουρούς! Γύρν' ἄπιστε καὶ ἰδὲς τὸν οὐρανό! 'Εκεῖ ψηλὰ εἶναι τὸ σπίτι τῆς Παρθένας... Τὴ βλέπω... Νά!... Μοῦ ἀνοίγει τὶς ἀγκάλες καὶ μοῦ χαμογελάει τόσο γλυκά... Νά... Τώρα τὴν ἀκούω ποὺ μὲ κράζει: «'Αναστασιά! "Ελα κοντὰ σὲ μένα!» ..."Ω! "Ερχομαι βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν... Δέξου με, δούλα ταπεινή!... "Ε, χριστιανοί! μαρτύροι τῆς γιορτῆς μου αὐτῆς σταθῆτε. Πασᾶ, βαφτίσου ὅσο καιρὸς σοῦ μένει... Νά, ὁ Σωτήρας μου ἦρθε!...

Εἶπε τὰ λόγια ἐτοῦτα ἡ δόλι' 'Αναστασιά, κι' εὐθὺς σωριάστηκε νεκρὴ στὶς πλάκες.

* * *

Τί λίγα λόγι' ἀλήθεια, μὰ τί ἀθάνατα ποὺ εἶπε τὸ ἀμίλητο δουλάκι τῆς Πάτρας, ἀνήμερα τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων τοῦ 1821...

'Ο "Αργος τοῦ 'Αγώνα

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1245)

κὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς 252ας καὶ τῆς 253ης Φάλαγγος ἐνίκησεν ἡ πρώτη μὲ 15/8' καὶ 15/5'.

— Εἰς ἀγῶνα ποδοσφαίρου τῶν ὁμάδων Ε.Ο.Ν. 'Ιεραπέτρας καὶ Νεαπόλεως ('Αγ. Νικολάου (Κρήτης) ἐνίκησεν ἡ πρώτη μὲ 4—1.

— Εἰς τὸ Στάδιον Σερρῶν ἐγένοντο ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Δράμας καὶ Σερρῶν. Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν αἱ 'Αρχαὶ τῆς πόλεως καὶ χιλιάδες φιλάθλων.

Οἱ Φαλαγγῖται ἀθληταὶ ἠγωνίσθησαν μὲ πνεῦμα ἀθλητικὸν καὶ ἀπέσπασαν ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων. Τῶν ἀγώνων τούτων νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμὰς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Σερρῶν.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Τὴν νύκτα τῆς Τετάρτης καὶ ὑπὸ τὸ φῶς προβολέων ἔγινεν ὁ τελικὸς τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης. Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησαν χιλιάδες φιλάθλων καὶ ὁ Κυβερνητικὸς 'Επίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. 'Αντίπαλοι ὁμάδες ἦσαν τῆς 'Υποδιοικήσεως 'Αθηνῶν καὶ τῆς 34ης Φάλαγγος. 'Αμφότεραι ἠγωνίσθησαν μὲ πνεῦμα ἀθλητικόν, μὲ τέχνην, μὲ πεῖσμα, ὡς τέλεια καὶ ἄμεμπτα ποδοσφαιρικὰ συγκροτήματα. Νικήτρια τοῦ ἀγῶνος ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς 'Υποδιοικήσεως 'Αθηνῶν μὲ τέρματα 4—2, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ παράτασιν, διότι εἰς τὸν κανονικὸν χρόνον τοῦ ἀγῶνος αἱ δύο ὁμάδες εἶχον ἐπιτύχει ἀπὸ δύο τέρματα.

Εἰς τὴν νικήτριαν ὁμάδα ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλόπουλος ἀπένειμε τὸ ἔπαθλον τῆς νίκης καὶ εἰς τοὺς ποδοσφαιριστάς της μετάλλια.

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΜΙΚΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μὲ πραγματικὴ χαρὰ ἤκουσαν οἱ φίλαθλοι τὴν διοργάνωσιν μεγάλου νυκτερινοῦ ἀγῶνος ποδοσφαίρου, μὲ ἀντιπάλους τὰς ὁμάδας 'Αθηνῶν — Θεσσαλονίκης, δεδομένου μάλιστα ὅτι αἱ ἐκ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν διὰ τὰ ἀνεμοπορικὰ κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης.

'Ο ἀγὼν θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Πέμπτην — βράδυ — μὲ μεγάλην ἐπισημότητα. Αἱ ἀντίπαλοι ὁμάδες θὰ συγκροτηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους ποδοσφαιριστὰς τῶν δύο πόλεων.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

